

Silhouette®

Romance Audio

CONTAINS
2
AUDIO
Cassettes

Featuring *New York Times* Bestselling Author

LINDA
HOWARD
BLUEBIRD
WINTER

From the Collection...

Delivered by Christmas

\$7.99

Mùa Đông Của Chim Sẻ Ca

Linda Howard

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u><i>Giới thiệu</i></u>
<u><i>Chương 1</i></u>
<u><i>Chương 2</i></u>
<u><i>Chương 3</i></u>
<u><i>Chương 4</i></u>
<u><i>Chương 5</i></u>
<u><i>Chương 6</i></u>
<u><i>Chương 7</i></u>
<u><i>Chương 8</i></u>
<u><i>Chương 9</i></u>

Giới thiệu

Không có các pha hành động như trong series Mackenzie hay Kell Sabin, cũng chẳng nóng bỏng như After the Night và kì ảo như Lake of Dreams hay Blue Moon, Bluebird Winter là câu chuyện tình nhẹ nhàng giữa Derek Taliferro và Kathleen Fields. Derek đã mang niềm hy vọng, sự tin tưởng và đặc biệt là tình yêu trở lại với cuộc sống của Kathleen, người đã tuyệt vọng trong chính ngày Giáng sinh. Cầu nối giữa hai người một lần nữa là đứa con mới sinh của Kathleen (do chính anh Derek đỡ đẻ đấy ạ :) và một nhân vật quen thuộc Sarah Matthews. Kết thúc truyện là happy-ending cho hai nhân vật chính và cũng rất ý nghĩa về loài chim sơn ca...

Chương 1

Mọi chuyện đã không xảy ra như mong đợi.

Kathleen Fields ấn tay lên cái bụng căng phồng của cô. Mặt cô co rúm lại và lo lắng khi cô nhìn ra ngoài cửa sổ tới những bông tuyết đang rơi. Tầm nhìn hạn chế đến nỗi cô chẳng thể nhìn thấy hàng rào của bãi cỏ không xa hơn 50 yards (khoảng 45,72 m) Nhiệt độ rơi xuống tận dưới 20 độ F, và theo như bản tin dự báo thời tiết trên radio, trận bão tuyết tồi tệ vào Giáng Sinh sẽ có thể kéo dài hết ngày và suốt đêm.

Cô không thể chờ đợi thêm nữa. Bây giờ cô đang chuyển dạ, trước đến gần một tháng. Em bé của cô sẽ cần sự chăm sóc y tế.

Sự đau đớn tăng lên trong cô khi cô thả rơi rèm cửa và quay lại căn phòng khách nhỏ tối mờ, chỉ sáng nhờ ngọn lửa trong lò sưởi. Điện và điện thoại đã bị cắt từ năm giờ trước. Hai giờ sau đó, cơn đau lưng của cô, thứ mà đã kéo dài hàng tuần đến nỗi cô không thêm để tâm, đã trở nên mạnh mẽ hơn, sau đó thắt lại quanh vùng bụng căng phồng của cô. Chỉ với sự lo lắng nhẹ nhàng, cô lơ nó đi như việc tồi tệ khi chuyển dạ. Sau tất cả, cô vẫn còn 3 tuần 5 ngày trước ngày sinh. Rồi chỉ nửa giờ trước, nước ối của cô vỡ và không còn nghi ngờ gì nữa: cô sắp sinh con.

Cô chỉ có một mình và không thể di chuyển. Tuyết Giáng sinh, ao ước của hàng triệu đứa trẻ lại có thể nghĩa là cái chết cho con cô.

Nước mắt bỏng rát mắt cô. Cô đã thản nhiên chịu đựng một cuộc hôn nhân tồi tệ, kết thúc của những ảo tưởng và đối mặt với hiện thực tan vỡ, một mình và mang bầu, làm việc toàn thời gian như một hầu bàn trong nỗ lực nuôi sống bản thân và có chỗ ở cho đứa trẻ này, mặc dù cô đã cảm thấy oán giận một cách dữ dội sự tồn tại của nó lúc ban đầu. Nhưng rồi nó bắt đầu chuyển động trong cô, đầu tiên là mạch đập bé nhỏ dịu dàng, sau đó là những cú đá và thúc, nó trở nên thật hơn, một sinh mạng, một sự đồng hành. Nó là em bé của cô. Cô muốn bé, muốn giữ lấy bé, muốn yêu bé và dịu dàng hát ru cho bé. Bé là người duy nhất cô còn trên thế giới, và bây giờ cô có thể mất bé, đó có thể là sự trừng phạt vì những oán giận trước đây của cô. Thật mỉa mai làm sao khi cô đã mang nó suốt thời gian qua để rồi mất nó vào đúng Giáng sinh. Đây được coi là ngày của hy vọng, sự tin tưởng và hứa hẹn nhưng cô chẳng còn hy vọng hay niềm tin gì vào con người và tương lai chẳng hứa hẹn gì ngoại trừ cuộc điều hành của những ngày trống trải. Tất cả những gì cô có là bản thân cô và cuộc sống bé nhỏ đang bị nguy hiểm bên trong cô.

Cô có thể sinh đứa bé ở đây, không có sự giúp đỡ. Ở đây ấm áp và bằng cách nào đó cô sẽ cố giữ lửa tiếp tục cháy. Cô sẽ sống sót, nhưng còn đứa bé? Bé sẽ bị sinh non. Bé có thể không thể tự thở. Có thể có gì đó sai với bé.

Oh, cô có thể cố gắng đến phòng khám, cách đây 15 dặm. Sẽ dễ dàng để lái xe đến đó khi thời tiết tốt... nhưng khi nó không tốt, trận gió mạnh có thể trở nên to hơn. Con đường nguy hiểm và tầm nhìn hạn chế. Cô không thể làm điều đó, những nỗ lực ấy có thể giết chính cô cũng như em bé của cô.

Vậy thì làm thế nào? Những từ ấy vang lên trong tâm trí cô. Cuộc đời cô sẽ ra sao nếu đứa bé chết? Cô có thể sống với lương tâm mình nếu cô chọn bảo vệ bản thân cô với việc liều tính mạng đứa bé không? Mọi thứ có thể ổn cả, nhưng cô không thể liều. Vì lợi ích của đứa trẻ, cô phải cố.

Di chuyển vùng về, cô mặc quần áo ấm hết mức cô có thể đến khi cô chuyển động như một quả bí ngô trôi bồng. Cô gò nước, chăn, áo ngủ của cô, quần áo em bé vào. Sau đó, khi nghỉ lại, cô kiểm tra điện thoại một lần nữa để phòng khi điện thoại đã hoạt động lại. Chỉ có im lặng truyền tới tai cô, thất vọng, cô đặt ống nghe xuống.

Hít một hơi thở sâu để giữ vững bản thân, Kathleen mở cửa sau và ngay lập tức bị quất bởi gió lạnh và tuyết buốt nhói. Cô cúi đầu xuống và cố gắng chống lại cơn gió, chú ý đến đường đi xuống. Sự thăng bằng của cô không được tốt và gió thì thổi vào người khiến cô loạng choạng. Nửa đường đi qua sân, cô bị trượt và ngã, bò dậy nhanh đến nỗi cô cảm thấy sự va chạm. “Me xin lỗi, me xin lỗi” cô thì thầm qua hơi thở với đứa bé, vỗ lên bụng mình. Đứa bé yên ổn ở dưới bụng cô, bây giờ không đập nhưng áp lực đang tăng lên. Đi lại thật khó khăn. Khi cô vừa mới chạm đến chiếc xe pickup cũ thì cô bị một cơn co thắt, cô sẩy chân và lại ngã. Cơn co thắt này mạnh hơn những lần khác và tất cả những gì cô có thể làm là nằm một cách vô dụng trên tuyết cho đến khi đỡ đau, cắn chặt môi để không rên rỉ to hơn.

Tuyết đang bám đầy lông mi cô khi cô cố chống chân và thu hết lại những thứ cô vừa đánh rơi. Cô đang thở hổn hển. “Chúa ơi, cầu mong nó là kỳ chuyển dạ kéo dài!” Cô cầu nguyện “Xin cho con thêm thời gian để đến được phòng khám”. Cô có thể chịu được cơn đau nếu đứa bé yên ổn và an toàn trong cô cho đến khi cô tìm được sự giúp đỡ.

Cô nghe một tiếng nứt nở khô khốc khi cô giật cửa xe tải mở ra, cố sức chống lại cơn gió đang khiến cửa xe đóng lại. Vùng về, cô trèo vào trong xe tải, cố để nhét vừa bụng bầu của mình sau tay lái. Gió sập cửa xe đóng lại mà không cần sự giúp đỡ của cô, và trong một lúc cô chỉ đơn giản ngồi, chôn mình vào thể giới băng tuyết, trắng xóa, bởi tuyết đang che phủ tất cả cửa sổ. Tiếng nứt nở lại tiếp tục và cô nhận ra chính mình đang gây ra tiếng ồn.

Ngay tức thì Kathleen vực mình dậy. Chẳng được gì khi để bản thân hoảng sợ. Cô phải xóa sạch tâm trí và không tập trung vào gì khác ngoài lái xe, bởi vì cuộc sống của con cô đang phụ thuộc vào điều đó. Em bé là tất cả của cô. Mọi thứ khác đều đã không còn: bố mẹ cô, cuộc hôn nhân của cô, sự tự tin của cô, niềm tin vào con người của cô. Chỉ còn lại đứa trẻ và bản thân cô. Cô vẫn còn chính mình. Hai người họ sẽ có nhau và không cần ai nữa cả. Cô có thể làm bất cứ điều gì để bảo vệ con cô.

Thở sâu, cô buộc mình bình tĩnh. Với những chuyển động có tính toán, cô nhét chìa khóa xe vào ổ và vặn nó. Nút khởi động bật lên chậm chạp và một nỗi sợ mới tràn đến. Có phải bộ ác quy quá lạnh để sinh ra đủ điện năng khởi động động cơ? Nhưng sau đó động cơ gầm lên và chiếc xe rung bên dưới cô. Cô thở dài nhẹ nhõm và bật cần gạt nước để làm sạch tuyết trên kính chắn gió. Chúng gạt ra phía trước và sau, làm việc với sức nặng lạnh cóng của khối tuyết.

Trời quá lạnh! Hơi thở cô làm mờ không khí, cô đang run rẩy bất chấp bao nhiêu lớp quần

áo cô mặc. Khuôn mặt cô tê cứng, cô vói lên để chạm vào mặt và phát hiện ra nó vẫn bị bao phủ bởi tuyết. Chạm chạm, cô lau mặt mình và phúi những bông tuyết trên tóc ra.

Áp lực ở phần dưới cơ thể cô khiến cô khó khăn trong việc giữ cần số. Cô giật mạnh cái cần số xuống bình vào vị trí thích hợp và nghiêng rằng chống lại áp lực khi cô thả cần số ra. Chiếc xe tải chuyển động về phía trước.

Tầm nhìn còn tồi tệ hơn cô trông đợi. Cô có thể nhìn thấy hàng rào chạy dọc theo con đường. Thật dễ dàng làm sao để chạy chệch ra ngoài con đường hay trở nên hoàn toàn lạc trong cơn ác mộng trắng. Với tốc độ đi chậm như sên, Kathleen tập trung vào hàng rào và cố để không nghĩ đến những gì có thể xảy ra.

Cô đã cố được một phần tư dặm xuống con đường khi một cơn co thắt khác thúc vào cô. Cô thở gấp, thỉnh thoảng giật mạnh và cái vặn bắt ngờ của vô lăng khiến cho chiếc xe tải cũ trượt khỏi đường. “Không”, cô kêu lên, gắng sức khi chiếc xe tải hướng về một bên tới con đường cạn bên đường. Hai bánh xe bên phải đã ở dưới đường với một cú va chạm làm rằng cô va vào nhau và tuột phanh. Cô khóc toáng lên lần nữa khi cô bị quăng về bên phải, cơ thể cô sập vào cửa phía hành khách.

Cơn co thắt dịu xuống một lúc sau. Thở hỗn hển, Kathleen bò lên chiếc ghế nghiêng và chèn mình sau tay lái. Động cơ chết máy và một cách lo lắng, cô đặt tay vào hộp số và trượt cần vào số không, cầu mong cô có thể làm máy hoạt động lại. Cô vặn khóa và một lần nữa, chiếc xe lại hoạt động.

Nhưng bánh xe chỉ quay tròn trong con đường đóng băng, không thể tìm được sức kéo. Cô cố đưa chiếc xe ra trước và sau, đầu tiên cho nó vào thể dự trữ rồi sau đó gài số thấp nhưng nó vẫn không làm việc. Cô bị kẹt.

Mệt mỏi, cô tựa đầu lên vô lăng. Cô mới đi được một phần tư dặm từ ngôi nhà nhưng cũng như là 20 dặm trong thời tiết này. Gió thổi mạnh hơn, tầm nhìn hầu như bằng không. Tình trạng của cô đã đi từ tồi tệ đến tồi tệ hơn. Cô đã nên ở lại trong ngôi nhà. Nỗ lực cứu đứa bé, cô hầu như chắc chắn đã đánh mất luôn cơ hội sống sót duy nhất của bé.

Anh đã nên rời nhà mẹ mình từ ngày hôm trước hoặc chờ đến khi đường đã thông thoáng. Nhận thức muộn màng, quả thực khá rõ ràng không hề giống với tầm nhìn hiện giờ. Chiếc xe Jeep Cherokee bốn bánh dẫn động của anh di chuyển chầm chậm trên con đường đóng băng nhưng không loại trừ sự cần thiết khi xem nơi anh đang tới.

Mắc phải sai lầm khiến Derek Taliferro giận dữ, đặc biệt khi đây là một sai lầm ngớ ngẩn. Bản tin thời tiết hôm qua đã cảnh báo điều kiện thời tiết sẽ xấu đi, vì vậy anh đã quyết định lái xe về Dallas ngay lập tức. Nhưng Marcie lại muốn anh ở lại cho đến tận sáng hôm Giáng sinh, và anh yêu mẹ mình rất nhiều, nên cuối cùng anh đã ở lại. Khuôn miệng cứng rắn trở nên dịu lại khi anh cho phép bản thân nghĩ đến mẹ. Bà là người phụ nữ mạnh mẽ, đã một mình nuôi anh khôn lớn và không bao giờ để anh nghĩ khác đi về chuyện đó. Anh cảm thấy mừng khi bà gặp gỡ Whit Campbell, một người chăn gia súc khỏe mạnh, ít nói từ Oklahoma và ngay lập tức yêu ông. Đó là từ... chúa ơi, mười năm trước. Có vẻ như không lâu đến thế. Marcie và Whit vẫn như cặp đôi mới cưới vậy.

Derek thích đến thăm trại chăn nuôi gia súc, chỉ cần đi xuyên qua đường liên bang ở Oklahoma, và thoát khỏi áp lực bệnh viện một thời gian. Đó cũng là lí do khiến anh ở lại lâu hơn, nghe theo Marcie hơn là linh tính của anh mách bảo. Nhưng sáng nay, thôi thúc trở lại Dallas đã thắng cả linh tính. Anh đã nên ở lại cho đến khi đường được dọn sạch tuyết nhưng anh muốn trở lại bệnh viện vào ngày mai. Những bệnh nhân bé nhỏ cần anh.

Công việc làm anh say mê và anh không bao giờ mệt mỏi vì nó. Anh biết anh muốn làm bác sĩ từ khi mười lăm tuổi, nhưng ban đầu anh chỉ nghĩ về việc trở thành bác sĩ sản khoa. Dần dần mỗi quan tâm của anh tập trung hơn, và vào lúc anh đang học trường Y, mục tiêu của anh đã được đặt ra. Anh rất đặc biệt trong việc chăm sóc trẻ sơ sinh, những đứa trẻ bước vào thế giới này với ít cơ hội hơn chúng đáng được có. Một số trẻ đơn giản là sinh non và cần được ở trong môi trường chăm sóc để tăng cân. Một số khác sinh quá sớm thì phải đấu tranh đến từng hơi thở với cơ thể chưa phát triển để hoàn thiện. Mỗi ngày là một trận chiến. Sau đó có những đứa trẻ cần kỹ năng phẫu thuật của anh khi việc để tự nhiên đã thất bại và số khác thì còn cần ít hơn là sự trợ giúp.

Mỗi lần anh cuối cùng cũng có thể trao lại một em bé cho bố mẹ chúng, anh lại được lấp đầy bởi sự hài lòng mãnh liệt không hề có dấu hiệu giảm đi. Đó cũng là lý do tại sao anh đang bỏ qua, gần như bị mờ mắt, cơn bão tuyết thay vì đợi chờ thời tiết tốt hơn. Anh muốn quay trở lại bệnh viện

Tuyết đã hoàn toàn phủ ngập con đường, anh đang đi men theo thanh chắn đường, hy vọng anh vẫn ở trên con đường. Đứng là địa ngục, theo như tất cả những gì anh biết, anh đang lái xuyên qua bãi cỏ của ai đó. Thật là ngu xuẩn. Anh chửi thề dưới hơi thở, mong chiếc Cherokee vững chắc có thể chống lại cơn cuồng phong gào rú, thịnh nộ. Khi anh tới được thị trấn tiếp theo - nếu anh tới được thị trấn tiếp theo, anh sẽ dừng lại, thậm chí nếu anh có phải ở cả đêm trong một cửa hàng bách hóa bán qua đêm... miễn là có một cửa hàng bán qua đêm. Bất cứ thứ gì cũng còn tốt hơn lái xe như mù lòa trong địa ngục trắng xóa.

Thật tệ là anh đã suýt không để ý đến động to lớn của chiếc xe tải pickup đã bị trượt xuống con đường và bây giờ nằm xiên một góc. Ở một góc độ nào đấy, nhìn thấy chiếc xe tải cũ nghĩa là tin mừng : anh vẫn đang ở trên đường. Anh bắt đầu đi tiếp, nghĩ rằng bất cứ ai lái chiếc xe tải cũ cũng đã tìm được một chỗ trú xúng đáng từ lâu rồi, nhưng một cảm giác lo lắng thoáng qua khiến anh dừng lại, quay ngược lại và lùi cho đến khi ở bên cạnh cái đồng bị tuyết bao phủ. Sẽ cần một vài phút để kiểm tra.

Tuyết đã đóng băng và những cơn gió tạt vào mặt anh khi anh mở cửa và ra khỏi xe, khom vai xuống chống lại cơn gió chực kéo chân anh xuống. Chỉ một vài bước đến chỗ cái xe tải, nhưng anh phải chiến đấu với mỗi inch . Nhanh chóng anh giữ lấy tay nắm cửa và giật nó mở ra, muốn xác nhận chiếc xe trông không để có thể quay vào trong chiếc Cherokee ấm áp. Anh bị kinh ngạc bởi tiếng hét nhỏ từ người phụ nữ nằm trên ghế xe và giật mình sợ hãi khi cửa xe bị mở ra quá bất ngờ.

“Tôi chỉ muốn giúp”, anh nói nhanh, mang nỗi sợ hãi anh gây ra xa khỏi cô.

Kathleen thở gấp gấp, hỗn hển trong cơn đau đang giữ chặt lấy cô. Những cơn co thắt bây giờ càng trở nên mãnh liệt và chỉ cách nhau có vài phút. Cô sẽ không bao giờ có thể đến phòng khám kịp nữa. Cô cảm thấy luồng hơi lạnh cóng, nhìn người đàn ông to lớn đang đứng ở cửa xe. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, cô không thể trả lời, không thể làm bất cứ điều gì ngoại trừ tập trung vào nỗi đau. Cô cuộn tay mình quanh vùng bụng, lăm bằm.

Derek ngay lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra. Người phụ nữ hoàn toàn trắng bệch, đôi mắt xanh của cô sống động trên khuôn mặt tái nhợt, dữ dội khi cô giữ lấy bụng bầu căng phồng của cô. Một cảm giác bảo vệ mạnh mẽ tràn qua anh.

“Ổn rồi, em yêu” anh thì thầm dịu dàng, trườn vào trong xe và nâng cô lên hai cánh tay khỏe mạnh của anh “Em và bé sẽ ổn thôi. Tôi sẽ lo mọi thứ.”

Cô vẫn đang lăm bằm, bị khóa vào trong cơn co thắt. Derek mang cô tới chiếc Cherokee, che chắn cho cô khỏi cơn gió dữ dội nhiều nhất có thể. Tâm trí anh đặt hoàn toàn vào việc sinh nở sắp tới. Anh chưa bao giờ đỡ đẻ một đứa trẻ kể từ khi anh là bác sĩ nội trú. Nhưng anh đã giúp

đỡ rất nhiều lần khi những bé sơ sinh gặp khó khăn.

Anh cố mở cửa xe phía hành khách với cô ở trong tay và nhẹ nhàng đặt cô vào ghế trước khi vội vã quay lại chỗ của mình. “Những cơn co thắt cách nhau bao lâu?” anh hỏi, giữ mắt cô trong tay mình. Bây giờ cô nằm dựa đột ngột lên ghế, thở sâu khi cơn đau tạm dừng, mắt cô nhắm lại.

Mắt cô mở ra khi anh chạm vào cô, với cái nhìn cảnh giác của con thú bị mắc bẫy. “B..b..b..ba phút” rằng cô lập cập vì lạnh “Có thể ít hơn”.

“Bệnh viện cách đây bao xa?”

“Phòng khám”, cô sửa lại, vẫn thở khó nhọc. Cô nuốt xuống và liếm môi “ Mười lăm dặm.”

“Chúng ta sẽ không đến đó,” anh nói bằng giọng chắc chắn “Có nơi nào chúng ta có thể trú quanh đây không? Một ngôi nhà, nhà hàng hay bất cứ cái gì?”

Cô giơ tay lên. “Nhà tôi... đằng kia, cách một phần tư dặm.”

Đôi mắt đầy kinh nghiệm của Derek phát hiện ra dấu hiệu, cô đã kiệt sức. Chuyển da đã đủ mệt mỏi mà chẳng cần phải một mình và cả khiếp hãi nữa. Sự căng thẳng đang rung lên. Anh cần phải giữ cô ấm áp và thoải mái sớm nhất có thể. Mắt cô lại nhắm lại.

Anh quyết định không thử quay xe lại và rời khỏi con đường: thay vì thế anh để chiếc Cherokee về số không và định hướng bằng thanh chắn đường, bởi anh không thể nhìn thấy cái quái gì qua cửa sổ hậu. “Nói với tôi khi tôi tới đường chạy vào nhà của em” anh chỉ dẫn và mắt cô khẽ mở ra đáp lại.

Một phút sau hay lâu hơn, một cơn co thắt khác cuộn cô lại trong ghế ngồi. Derek liếc đồng hồ. Chỉ hơn hai phút kể từ lần cuối. Đứa bé chắc chắn không thể đợi thời tiết khác hơn.

Một thùng thư bằng kim loại đã gủi trên hàng rào nghiêng ngả thu hút sự chú ý của anh. “Có phải đường vào nhà em đây không?”, anh hỏi.

Cô ngẩng đầu lên và anh có thể thấy hàm răng trắng của cô cắn chặt môi dưới để giữ lại tiếng rên rỉ. Cô gạt đầu và anh gài số thấp, rẽ lên đường mòn thùng thư và cầu nguyện có đủ thời gian.

Chương 2

“Cửa sau mở” Kathleen thì thầm, anh gạt khi anh lái chiếc Cherokee gần các bậc thang nhất có thể.

“Đừng cố ra khỏi chỗ của em” anh ra lệnh khi cô chạm vào tay nắm cửa. “Tôi sẽ đi vòng sang và đỡ em”.

Kathleen ngồi lún xuống dựa vào ghế, mặt cô tái nhợt và căng thẳng. Cô không biết người đàn ông này, không biết có nên tin anh không, nhưng cô cũng không còn sự lựa chọn nào khác ngoại trừ chấp nhận sự giúp đỡ của anh. Cô chưa bao giờ sợ hơn thế trong đời. Nỗi đau tệ hơn cô tưởng và thêm vào đó là nỗi sợ chết lặng đi vì lo cho cuộc sống của con cô. Bất kể người đàn ông này là ai, bây giờ cô phải lịch sự với sự bầu bạn của anh.

Anh ra khỏi chiếc Cherokee, cúi đầu chống lại cơn gió khi anh vòng lên phía trước vỉa hè. Anh là một người đàn ông to lớn, cao và khỏe mạnh, anh mang trọng lượng của cô quá dễ dàng nhưng sự thấu hiểu của anh lại thật dịu dàng. Khi anh mở cửa xe, Kathleen bắt đầu đưa chân ra để có thể trượt ra ngoài, nhưng anh lại dừng cô lại bằng cách ôm cô vào vòng tay anh.

“Giữ mặt em quay vào vai tôi” anh chỉ dẫn, nâng cao giọng để cô có thể nghe thấy trong tiếng gió gào thét. Cô gật đầu và giấu mặt mình vào áo khoác của anh và anh quay để lưng anh che gió tạt vào cô khi anh bế cô vài bước tới cửa sau. Anh dò dẫm quả đấm cửa và xoay nó mở ra, gió làm nốt phần còn lại, sập cửa vào tường với một tiếng động giòn giã dội lại. Một cơn gió tuyết nhỏ theo vào cùng họ.

Một cách nhanh chóng, anh bế cô qua ngôi nhà trang trại nhỏ, nhuộm màu thời gian đến phòng khách, nơi có ngọn lửa đang cháy yếu ớt trong lò sưởi. Cô cảm thấy như hàng giờ đã trôi qua nhưng thực tế mới chỉ khoảng một giờ kể từ khi cô trên đường đến xe tải.

Vẫn với sự dịu dàng mạnh mẽ, có kiểm soát, anh đặt cô vào chiếc trường kỷ cũ kĩ lún sâu. “Tôi sẽ ra lấy túi của tôi và sẽ trở lại ngay” anh hứa, vuốt nhẹ tóc trên mặt cô ra sau. “Đừng cố dậy, cứ ở yên đây”.

Cô gật đầu, quá mệt mỏi để có thể tưởng tượng ra việc đi bất cứ đâu. Sao anh lại muốn lấy chiếc túi của anh? Sao không chờ sau?

Lại một cơn co thắt khác. Cô cong người trên trường kỷ, tạo ra tiếng thốn thức như khóc trước sự dữ dội của cơn đau. Trước khi nó kết thúc, anh đã trở lại bên cô, giọng anh dịu dàng nhưng uy quyền khi anh bảo cô thở hỗn hển những hơi nhanh và nông. Lò mờ cô nhớ đã từng đọc hướng dẫn cách thở khi chuyển dạ, cũng với phương pháp này được sử dụng. Cô cố gắng làm theo lời anh, tập trung vào hơi thở và có vẻ có ích. Nó có thể chỉ giúp cô không để tâm đến cơn đau nhưng bây giờ cô sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

Khi cơn co thắt dịu đi và cô kiệt sức rơi phịch xuống trường kỷ, anh nói “ Em có củi dự trữ không? Điện đã mất rồi.”

Cô nở một nụ cười yếu ớt. “Tôi biết. Nó đã mất từ sáng rồi. Tôi đã mang củi dự trữ vào từ hôm qua khi nghe bản tin thời tiết. Nó ở trong phòng giặt, ngay sau nhà bếp.”

“Em lẽ ra nên đến bệnh viện từ hôm qua” anh nói khô khốc khi anh quay đi.

Cô mệt mỏi và sợ hãi nhưng ánh lửa làm sáng bừng đôi mắt xanh lá của cô khi cô nhìn trừng trừng vào anh “Tôi sẽ, nếu tôi biết được em bé sẽ ra sớm thế.”

Điều đó làm anh chú ý, đôi mày đen của anh chau lại trên sống mũi cao. “Em vẫn chưa hoàn tất thời kỳ thai nghén phải không? Em sớm bao lâu?”

“Gần một tháng”. Tay cô chạm vào bụng bằng một cử chỉ vô thức thể hiện mối bận tâm không thể gạt bỏ.

“Có khả năng nào em đã tính nhầm ngày sinh không?”

“Không” cô thì thầm, cúi đầu xuống. Cô biết chính xác cô có thai lúc nào, ký ức đó khiến cô lạnh giá.

Anh trao cho cô một nụ cười mỉm, và lần đầu tiên cô để ý anh đẹp trai đến mức nào, với vẻ khỏe mạnh, đàn ông chưa từng thấy. Kathleen đã không có thói quen nhìn kỹ đàn ông hay sẽ

làm như vậy trước đó. Thậm chí vậy, bây giờ cô cảm thấy có gì đó trong đôi mắt vàng nâu của anh khiến cô thư giãn “Hôm nay là ngày may mắn của em, em yêu” anh nói nhẹ nhàng, vẫn cười với cô khi anh cởi chiếc áo khoác lông dày và cuộn tay áo lên “Em vướng vào khó khăn với một bác sĩ rồi”.

Trong một lúc những từ ngữ vẫn chưa được nhận thức, rồi miệng cô mở ra trong sự im lặng không thể tin “Anh là bác sĩ?”

Anh đưa tay phải lên như làm một lời thề “Đã được cấp phép và tuyên thệ.”

Sự nhẹ nhõm lấp đầy cô như một làn sóng ấm áp tràn qua cơ thể. Và cô cười nhỏ, nửa như thốt thức. “Và anh giỏi trong việc sinh em bé?”

“Các em bé là công việc của tôi” anh nói, trao cho cô những nụ cười tươi dịu dàng nữa. “Vây đừng lo lắng và cố gắng nghỉ ngơi trong khi tôi sắp xếp mọi thứ ở đây. Khi cơn co thắt tiếp theo, hãy nhớ cách thở. Tôi sẽ không lâu đâu.”

Cô quan sát khi anh mang củi vào và tích tụ ngọn lửa cho đến khi nó lan rộng, lan tỏa sự ấm áp ra khắp căn phòng lạnh lẽo. Xuyên suốt nỗi đau của cơn co thắt, cô thấy anh mang tấm đệm từ giường của cô và trải nó xuống sàn trước ngọn lửa. Với những cử động nhanh gọn, chắc chắn, anh đặt tấm trải giường sạch sẽ lên sau đó là những tấm khăn tắm đã gấp lên tấm trải.

Anh đứng lên với sức mạnh duyên dáng và đến gần cô. “Bây giờ hãy để em có thể thoải mái hơn” anh nói khi anh cởi áo khoác của cô “Nhân tiện, tên tôi là Derek Taliferro”

“Kathleen Fields” cô đáp trả cùng kiểu của anh.

“Có ông Fields ở đây không?” anh hỏi, khuôn mặt bình thản của anh che giấu sự quan tâm thực sự của anh với cô khi anh tháo đôi boot cho cô.

Sự chua xót lấp đầy khuôn mặt Kathleen, một sự chua xót đến đau lòng khi nhìn thấy. “Có một người ở đâu đó” cô thì thầm “ Nhưng chúng tôi đã không còn sống với nhau lâu rồi”

Anh yên lặng khi cởi đôi tất dày cho cô, bên dưới cô có mặc quần tất nịt, thứ cô đã mặc vào khi cô nhận ra mình phải cố đến phòng khám. Anh giúp cô cúi xuống chân và mở khóa áo khoác nhưng cho cô, kéo nó qua đầu cô và để cô đứng trong áo len cao cổ và quần tất nịt.

“Tôi có thể làm nốt” cô nói khó khăn. “Chỉ cần để tôi vào phòng ngủ để mặc áo ngủ.”

Anh cười, âm thanh sâu lắng, đẹp đẽ. “Được rồi, nếu em nghĩ là em có thể xoay sở được”

“Tất nhiên là tôi xoay sở được” Cô đã đang xoay sở nhiều hơn kể từ khi Larry Fields bỏ đi.

Nhưng cô chỉ cố được hai bước cho đến khi một cơn co thắt khác khiến cô phải gập đôi người, cơn co thắt quá mạnh mẽ đến nỗi tất cả những gì cô có thể làm là thở gấp gấp. Vô tình nước mắt dâng đầy mắt cô. Cô cảm nhận được tay anh quanh mình, anh giữ lấy cô và sau đó đặt cô lên tấm đệm. Nhanh chóng, anh tháo tất nịt và đồ lót của cô ra và đắp tấm trải lên cô; sau đó anh nắm tay và hướng dẫn cô thở cho đến khi cơn co thắt dịu lại.

“Bây giờ nghỉ một chút” anh nói nhẹ nhàng “Tôi sẽ đi rửa tay để có thể kiểm tra em. Tôi sẽ quay lại ngay.”

Kathleen nằm mệt mỏi trên tấm đệm, nhìn chăm chú vào trần nhà đầy những vết ố bằng đôi mắt sưng nước. Hơi nóng từ ngọn lửa lung linh trên gò má cô, mang đến một màu ửng hồng rực

rõ cho nước da của cô. Cô quá mệt, cô cảm thấy mình có thể ngủ hết ngày nhưng sẽ chẳng có sự nghỉ ngơi nào cho đến khi đứa bé được sinh ra. Hai tay cô siết chặt thành nắm đấm khi mỗi lo âu lớn lên trong cô. Đứa bé sẽ ổn cả thôi. Nó sẽ phải thế.

Sau đó anh trở lại, quì lên tấm đệm và kéo tấm trải che phủ cô. Màu sắc tràn lên mặt cô, và cô quay mặt để nhìn vào ngọn lửa. Cô chưa bao giờ thấy thoải mái với sự thân mật, thậm chí những cuộc hẹn của cô với bác sĩ cũng là những tình huống khổ sở với cô. Với người đàn ông này, người lạ này, chạm vào cô, nhìn vào cô...

Derek liếc lên và thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, sự biểu hiện nổi xấu hổ to lớn, một nụ cười thoáng qua trên miệng anh và sự thích thú nhẹ nhàng dâng lên trong anh. Cô thật là thận trọng với anh làm sao, mặc dù bắt buộc phải chịu sự chăm sóc của bàn tay anh. Và khá là xấu hổ, như một thứ hoang dã không có sự thân mật hay tin tưởng giữa họ. Cô sợ hãi, cho đứa trẻ, và sự thử thách cô phải đối mặt. Bởi vậy, anh hết sức dịu dàng khi kiểm tra cô.

“Em chưa hoàn toàn giãn ra” anh thì thầm. “Sau cùng thì em bé thực ra không trong tình trạng khẩn cấp. Theo cùng những cơn co thắt của em, nhưng không đẩy. Tôi sẽ nói với em khi đẩy. Những cơn co thắt bắt đầu từ lúc nào vậy?”

“Lưng tôi đau suốt đêm qua” cô mệt mỏi nói, mắt nhắm lại. “Cơn co thắt thực sự xảy ra vào khoảng 10 giờ sáng nay.”

Anh nhìn đồng hồ. Cô đã ở trong kỳ chuyển dạ hơn 5 giờ một chút và có thể kết thúc sau một giờ nữa hay sau đó. Không phải kỳ chuyển dạ dài, đặc biệt với việc sinh nở lần đầu. “Nước ối của em vỡ khi nào?”

Anh không làm đau cô, và sự xấu hổ nhạt dần. Cô thậm chí còn ngủ lơ mơ “Umm... khoảng một tiếng rưỡi rồi”. bây giờ cô cảm thấy tay anh trên bụng cô; những cái chạm chắc chắn, cần trọng khi anh cố xác định vị trí đứa bé. Cơn buồn ngủ của cô vỡ vụn khi một cơn co thắt khác chiếm lấy cô, nhưng khi cô thở như anh hướng dẫn, bằng cách nào đó nó dường như không đau đớn.

Khi cô trở lại thư giãn, anh đặt ống nghe của anh lên bụng cô và lắng nghe nhịp tim của đứa bé. “Đó là một nhịp tim mạnh và đều đặn” anh trấn an cô. Anh không lo về nhịp tim của đứa trẻ mà anh lo về những lá phổi của nó. Anh cầu mong chúng đủ hoàn thiện để đảm nhận việc hô hấp, bởi anh không có thiết bị ở đây để kiểm soát tình huống nếu chúng không thể. Một số trẻ tám tháng ổn nhưng số khác lại cần giúp đỡ. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Tuyết đang rơi nặng hơn, với một tấm màn mờ ảo bao bọc bên ngoài phần còn lại của thế giới nhưng lấp đầy căn nhà với ánh sáng trắng kỳ lạ. Không có cách nào anh có thể gọi cấp cứu, và không có cách nào để đến đây, thậm chí nếu điện thoại có hoạt động.

Vài phút trôi qua, đánh dấu bằng những cơn co thắt tăng lên mãnh liệt hơn và sát nhau hơn. Anh giữ lửa cháy tiếp, nên em bé sẽ không bị lạnh khi cuối cùng bé cũng xuất hiện và tóc của Kathleen trở nên ẩm ướt vì mồ hôi. Cô kéo mạnh cổ áo lên cao cổ “Thật là nóng quá!” cô thở ra. Cô cảm thấy mình không thể chịu thứ vải chật chội thêm một phút nào nữa.

“Áo ngủ cũng không cải thiện được nhiều lắm”, Derek nói và lấy một trong những chiếc áo sạch của anh từ trong túi. Cô không hề phản đối khi anh cởi chiếc áo len, áo lót và trượt chiếc áo mềm mỏng vào cô. Nó nhẹ và quá rộng và nó có cảm giác tuyệt vời sau hơi nóng từ chiếc áo len. Anh cuộn tay áo lên và cài khuy áo trên ngực cô sau đó làm ẩm miếng vải sạch bằng nước mát và lau mặt cho cô.

Nó sẽ không còn lâu nữa. Anh kiểm tra lại để chắc chắn anh có mọi thứ anh cần trong tay. Anh đã khử trùng dụng cụ và đặt mọi thứ lên trên một cái khay phủ vải.

“Well, em yêu, em đã chuẩn bị để bắt đầu việc này chưa?” anh hỏi khi anh kiểm tra cô lần nữa.

Những cơn co thắt bây giờ đã trở nên liên tục.

Cô thở sâu trong cơn lắng dịu tạm thời. “Đã đến lúc rồi à?” cô hỏi.

Cô muốn rặn ra. Cô cần phải rặn ra kinh khủng. Cơ thể cô uốn cong trên tấm nệm, một áp lực khổng lồ lớn lên trong cô, nhưng giọng anh vẫn bình tĩnh và kiểm soát, bằng cách nào đấy kiềm chế cô. Cô hỏi, và bằng cách nào đấy, cô đã không rặn ra. Làn sóng đau đớn lùi đi, áp lực dịu lại và trong một lúc, cô được thư giãn. Sau đó nó lại bắt đầu trở lại.

Nó không thể kéo dài hơn nữa, cô không thể chịu đựng hơn nữa. Nước mắt ngập đầy mắt cô.

“Chúng ta tới đây”, anh nói với sự hài lòng. “Tôi đã nhìn thấy cái đầu. Em đang làm được rồi, em yêu, nó sẽ không mất thêm phút nào nữa. Để tôi tạo một đường cắt nhỏ, và em sẽ không bị rách...”

Kathleen nghe anh chỉ vừa đủ, cảm nhận anh một cách ít ỏi. Áp lực vẫn không thể chịu nổi, đánh bất mọi thứ khác. “Rặn nào, em yêu” anh nói, giọng anh đột ngột trở nên uy quyền.

Cô rặn. Lờ mờ, cô bị sững sờ bởi cơ thể cô thích hợp để chịu áp lực đến vậy. Cô bật ra một tiếng khóc nhỏ nhưng vẫn có thể nghe thấy. Thế giới của cô chỉ bao gồm một nỗ lực mạnh mẽ ép chặt lấy cô và người đàn ông đang quì giữa đầu gối đang rộng của cô. Giọng nói bình tĩnh của anh bảo cô phải làm gì.

Sau đó, bất ngờ, áp lực giảm đi và cô rũ người xuống, thở gấp. Anh nói “Tôi đưa được đầu em bé ra rồi. Chúa ơi! Cái đầu đầy tóc này. Chỉ nghỉ một phút thôi, em yêu”

Cô nghe một âm thanh buồn cười và sự sợ hãi khiến cô chống khuỷu tay dậy “Có chuyện gì vậy?” Cô hỏi điên cuồng “Anh đang làm gì vậy?”

“Tôi đang thông mũi và miệng cho bé” anh nói. “Chỉ cần nằm xuống thôi, mọi chuyện ổn cả”. Sau đó một tiếng rên nhỏ, rung rung tăng lên rồi cường độ áp lực mạnh hơn mỗi giây, và anh cười. “Đúng rồi, nói với chúng ta về nó” anh cổ vũ cô. “Rặn nào, em yêu; em bé của chúng ta không vui lắm với tình huống này rồi.”

Cô lại rặn. Căng thẳng và đột ngột, cô cảm thấy một sự gấp rút và sau đó là cảm giác nhẹ nhõm tuyệt vời. Derek lại cười khi anh giữ sinh vật bé nhỏ giận dữ trong tay mình. “Chú cũng không trách cháu chút nào đâu” anh nói với đứa bé đang la hét một cách buồn cười như con mèo con đang khóc nhè. “Chú cũng sẽ không muốn rời khỏi người mẹ ấm áp mềm mại chút nào nhưng cháu sẽ được cuốn lại và ôm ấp chỉ trong một phút nữa”

“Cái gì vậy?” Kathleen thì thầm, ngã lại vào tấm đệm.

“Một bé gái xinh đẹp, bé có nhiều tóc hơn của cả ba em bé khác.”

“Bé như vậy ư?”

“Cô bé hoàn hảo. Bé nhỏ xíu nhưng hãy nghe tiếng khóc của bé. Phôi cô bé làm việc rất tốt.”

“Tôi có thể ôm bé không?”

“Chỉ một phút nữa. Tôi sắp xong việc ở đây rồi.”

Dây rốn đã trở nên mềm đi nên anh nhanh chóng giữ chặt và cắt nó, sau đó đưa đứa trẻ đang gào khóc vào vòng tay lo lắng của mẹ nó. Kathleen nhìn mê mẩn, mắt cô ngập tràn nước mắt khi cô xem con gái bé nhỏ của mình.

“Đặt bé vào ngực em” Derek chỉ dẫn nhẹ nhàng biết rằng làm vậy sẽ trấn an được đứa trẻ. Nhưng Kathleen dường như không nghe thấy anh. Anh tự mở cúc áo cô và đẩy nó sang bên để lộ một bên ngực đầy đặn và hướng dẫn bé tới núm vú đầy sữa. Đứa bé vẫn đang la hét, cơ thể bé run lên. Anh phải làm gì đó hơn là chỉ nói “Thôi nào, bé yêu”, anh vỗ về, chạm xuống để vuốt ve phần má ngay cạnh miệng bé. Cô bé quay đầu đáp lại, và anh hướng núm vú vào miệng bé. Cô bé thét lên lần nữa, sau đó đột nhiên có vẻ nhận ra bé được mong chờ làm gì và cái miệng tí hon đóng lại trên ngực mẹ bé.

Kathleen giật mình. Cô thậm chí đã không phản ứng lại cái động chạm của anh trên ngực cô, anh nhận ra và nhìn cô gần hơn. Cô tái nhợt, với quầng thâm dưới mắt, và mái tóc tối màu của cô ẩm ướt với mồ hôi. Cô thật sự kiệt sức, không chỉ sự khó khăn về mặt thể chất của cơn chuyển dạ và sinh nở, mà còn từ hàng giờ lo lắng mà cô đã chịu đựng. Cuối cùng có cái gì đó rực sáng trên mặt và trong mắt cô khi cô nhìn em bé của mình và chần chừ khi cô chậm chạp nhìn vào anh.

“Chúng ta đã làm được” cô thì thầm và mỉm cười.

Derek nhìn xuống cô, nơi tình yêu tỏa ra từ khuôn mặt cô như một ngọn đèn, và sự hấp dẫn Derek cảm thấy đối với cô từ ban đầu đột ngột đông lại bên trong anh thành một sự vận xoắn đau đớn. Có cái gì đó ở cô khiến anh muốn giữ cô gần lại, bảo vệ cô khỏi bất cứ điều gì mang lại sự cảnh giác, thiếu tin tưởng trong đôi mắt cô.

Anh muốn cô nhìn vào anh với khuôn mặt tràn đầy tình yêu.

Choáng váng, anh ngồi bệt xuống gót chân. Điều đó cuối cùng cũng xảy ra, khi anh ít mong đợi nhất hay thậm chí dừng lại để tìm kiếm nó, và với người phụ nữ chỉ chịu đựng sự hiện diện của anh vì hoàn cảnh. Đó không có nghĩa là cô có những thứ khác trong tâm trí bây giờ, anh có thể nói rằng Kathleen Fields chẳng muốn làm cái gì với một người đàn ông, bất kì người đàn ông nào. Và cuối cùng tia sét lại đánh trúng anh theo cách đó, như mẹ anh luôn cảnh báo anh là nó sẽ.

Dạy Kathleen sẽ không dễ dàng nhưng khi anh nhìn vào cô, vào em bé trong vòng tay cô và anh biết anh sẽ không từ bỏ.

Chương 3

Kathleen không thể nhớ cô đã từng mệt đến vậy trước kia chưa; cơ thể cô bị dẫn dắt bởi sự kiệt sức, trong khi tâm trí cô dường như nổi lênh bênh, không liên kết gì với thế giới vật chất. Chỉ có em bé trong tay cô là dường như có thật. Cô lơ mơ tỉnh giấc bởi việc Derek làm với cô, bởi sự tự tin và dịu dàng lạ thường của bàn tay anh, nhưng cứ như anh đang làm điều đó cho ai khác vậy. Thậm chí vết chích đau đớn của những mũi khâu anh thực hiện cũng không đánh thức cô, cũng không cả việc mát-xa của anh trên bụng cô. Cô đơn giản là nằm đó, quá mệt để quan tâm. Khi cô cuối cùng cũng sạch sẽ và mặc một chiếc váy ngủ, và tắm vải lạnh trên đệm

được thay đi, cô thở dài và đi vào giấc ngủ đột ngột như tắt đèn. Cô không có tưởng nào về việc bao lâu trước khi anh đánh thức cô và nâng cô cẩn thận dậy để đặt vào tư thế ngồi và dựa lưng vào anh khi em bé bú. Anh theo đúng nghĩa đen ôm lấy cả cô và em bé, cánh tay mạnh mẽ của anh nâng đỡ họ. Đầu cô ngả vào bờ vai anh và cô chẳng có đủ sức mà nâng nó lên. “Tôi xin lỗi” cô thì thầm “Tôi dường như không thể ngồi dậy.”

“Ồn mà, em yêu.” anh nói, giọng nói sâu của anh chạm đến cô và xoa dịu tất cả lo âu của cô. “Em đã vất vả rồi; bây giờ em xứng đáng để lười biếng một chút.”

“Em bé có ổn không?” cô xoay xở để lăm bắm.

“Cô bé ăn như một chú heo vậy” anh nói, tiếng cười khúc khích che giấu nỗi lo của anh, và Kathleen trở lại giấc ngủ ngay khi anh đặt cô lên tấm đệm. Cô thậm chí còn không cảm thấy anh bế đứa bé đi và kéo khóa váy ngủ của cô lại.

Derek ngồi một lúc lâu, đu đưa bé trong tay anh. Cô bé nhẹ cân một cách nguy hiểm nhưng dường như cô bé khỏe kìa lạ so với kích thước của mình. Cô bé đang tự thở và xoay xở để bú, đó đã là hai nỗi lo lớn nhất của anh, nhưng cô bé vẫn quá bé bỏng.. Anh đoán bé chỉ nặng khoảng 4 pounds (khoảng 1,8 kg), quá nhỏ để cô bé tự điều chỉnh thân nhiệt vì cô bé đơn giản không có lượng mỡ cần thiết. Vì vậy, anh đã quấn bé ấm áp và giữ ngọn lửa nóng hơn cần thiết.

Sự bình tĩnh của anh, đôi mắt vàng nâu của anh rực sáng khi anh nhìn xuống khuôn mặt tí hon ,kết hợp bởi đôi mắt xanh lớn hơn mơ màng của trẻ sơ sinh. Những đứa trẻ sinh non thường vừa nhìn giống người già và cả sự non nớt lạ lùng, những khuôn mặt như búp bê của chúng thiếu đi sự bầu bĩnh của trẻ con, thứ biểu lộ cấu trúc khuôn mặt trong sự gầy yếu, dễ vỡ. Dầu vậy, anh có thể nói cô bé sẽ là một người đẹp, với những đặc điểm của mẹ , thậm chí cả mái tóc đen dày.

Trong tất cả những bệnh nhân tí hon đã đến với anh, chiến binh bé nhỏ, bướng bỉnh này đã chạm đến trái tim anh. Có thể nó như vậy vì anh có thể nhìn vào cô bé và thấy mẹ bé trong đó, vì Kathleen cũng là một chiến binh. Cô phải là như vậy; thật không dễ dàng để mang thai một mình, khi mà rõ ràng là cô đã làm vậy.

Và khi cô chuyển dạ, thay vì vẫn ở đây nơi cô sẽ an toàn hơn, cô lại liều mạng trong nỗ lực tới phòng khám nơi còn cô có thể được chăm sóc y tế.

Anh không thể ngừng tự hỏi về sự vắng mặt của ông Fields, và lần đầu tiên anh cảm thấy ghen chấy bỏng với anh ta, vì người đàn ông vô danh ấy, ít nhất trong một thời gian, đã nhận được tình yêu của Kathleen. Derek tự hỏi cái gì đã xảy ra tạo nên sự cay đắng trong mắt cô và dựng nên những bức tường trong tâm trí cô. Anh biết chúng ở đó, anh có thể cảm thấy chúng. Chúng khiến anh muốn vòng tay quanh người cô và lắc cô, an ủi cô nhưng anh biết cô sẽ không chào đón sự thân mật.

Em bé lại la khóc và anh nhìn xuống để thấy mắt cô bé đã mở và cô bé nhìn anh với biểu hiện dữ dội so với đôi mắt có tầm nhìn kém. Anh cười khúc khích và nhìn cô bé gần hơn “Gì vậy, bé cưng?” anh ngâm nga “ Lại đói à?”. Vì dạ dày của cô bé rất nhỏ nên cô bé cần được cho ăn thường xuyên hơn nhiều so với những trẻ sơ sinh bình thường.

Anh liếc nhìn Kathleen , người vẫn đang ngủ say. Một ý nghĩ hình thành trong tâm trí anh. Một trong những đặc điểm của Derek, thứ khiến mẹ anh cảm thấy như bà đang đổ phó với sức hấp dẫn không thể kháng cự hơn là với một đứa trẻ, là khả năng đạt mục tiêu dài hạn và không gì có thể ảnh hưởng đến quá trình thực hiện của anh. Khi anh muốn thứ gì đó, anh theo sau nó. Và giờ anh muốn Kathleen . Anh đã bị cô hấp dẫn ngay lập tức, sự quan tâm của anh lóe lên một cách bí ẩn nhưng những phản ứng hóa học không thể chối cãi , cái khiến động vật cặp đôi và

sinh sản; con người cũng không phải ngoại lệ. Và sức sống dục tình của anh mạnh mẽ. Việc mang thai của cô không làm yếu đi sức hấp dẫn mà còn khiến nó mạnh hơn một cách nguyên thủy.

Sau đó, trong suốt quá trình chuyển dạ và sinh nở, sự hấp dẫn đã thay đổi, chuyển sang sức mạnh cảm xúc cũng như vật lý. Họ đã là một đôi, mặc cho sự dè dặt của Kathleen. Đứa trẻ đã trở thành của anh, anh có trách nhiệm với cuộc đời cô bé, sự an lành của cô bé. Cô bé có vẻ phấn khích với hơi ấm cơ thể mẹ bé trong vòng tay anh. Anh nhìn bé, ôm lấy bé, cười trước cách la khóc buồn cười của bé và đặt cô bé vào ngực mẹ. Cô bé, một cách không thể chối bỏ, là của anh. Bây giờ ý định của anh là khiến mẹ bé cũng là của anh. Anh muốn Kathleen nhìn anh với cùng tình yêu dịu dàng mãnh liệt cô dành cho con cô. Anh muốn làm cô cười, làm dịu sự hoài nghi trong mắt cô, làm khuôn mặt cô sáng lên với niềm hạnh phúc.

Chẳng có vấn đề gì về điều đó, anh phải cưới cô.

Em bé lại la hét, đòi hỏi hơn nữa. “Được rồi, chúng ta sẽ đánh thức mẹ dậy” anh hứa “Cháu sẽ giúp đỡ kế hoạch của chú phải không? Hai chúng ta sẽ mang đến cho mẹ sự chăm sóc tốt đến nỗi mẹ sẽ quên rằng mẹ đã từng không hạnh phúc.”

Anh đánh thức Kathleen trước khi đứa bé lại khóc lần nữa, và cẩn thận giữ cô ở tư thế ngồi để cô có thể co bé bú. Cô vẫn lảo đảo nhưng dường như tỉnh táo hơn trước. Cô ôm em bé vào ngực, vuốt gò má bé nhỏ bằng một ngón tay khi cô nhìn chăm chú xuống con gái “Mấy giờ rồi?” Cô hỏi mơ màng.

Anh trượt khỏi chỗ để nhìn đồng hồ đeo tay “Gần 9 giờ”.

“Mới thế thôi à? Tôi cảm thấy như mình đã ngủ hàng giờ rồi ấy.”

Anh cười “Em đã, em yêu, em đã kiệt sức mà.”

Đôi mắt xanh lá trong vắt của Kathleen ngược lên nhìn anh “Em bé vẫn ổn chứ?”

Bé chọn ngay lúc ấy để nhóp nhép miệng khi một núm vú nhất thời trượt khỏi môi bé. Cái miệng tí hon như nụ hồng điên cuồng tìm kiếm núm vú tròn lẳn nữa và khi cô bé tìm thấy, bé phát ra một tiếng cầu nhàu nho nhỏ. Cả hai người lượn cùng bật cười, nhìn xuống bé.

“Cô bé thật khỏe mạnh với kích cỡ của mình” Derek nói, với xuống để nâng một bàn tay bé xíu đặt lên bên ngực trắng ngà, nổi ven xanh của Kathleen. Đó thật là một bàn tay tí hon, lòng bàn tay không lớn hơn một đồng xu, nhưng những móng tay có hình dáng hoàn hảo và màu hồng xinh xắn. Một giọt mồ hôi đọng trên thái dương anh và anh có thể thấy sự rực rỡ của ngực Kathleen, nhưng chỉ ít em bé vẫn còn đủ ấm.

Kathleen cố gắng ngồi xa anh, mắt cô sắc nhọn khi nhận ra sự đáp lời của anh, nhưng cơ thể cô không dịch chuyển, và với một tiếng rên khẽ, cô dựa vào bộ ngực cơ bắp của anh “Ý anh là gì, Cô bé thật khỏe mạnh với kích cỡ của mình? Cô bé có ổn hay không đây?”

“Bé cần có lồng ấp” anh nói, vòng tay quanh Kathleen và nâng đỡ trọng lượng của cô. “Đây là lý do tại sao tôi để ở đây nóng đến thế. Cô bé quá nhỏ để cơ thể bé tự điều hòa được thân nhiệt.”

Mặt Kathleen đột nhiên trắng bệch và căng ra. Cô đã nghĩ mọi thứ ổn cả, mặc dù bé sinh non một tháng. Nhận thức đột ngột rằng em bé vẫn trong tình trạng không ổn định làm cô choáng váng.

“Đừng lo” Derek xoa dịu, giữ cô gần vào anh hơn “Đến chừng nào ta còn giữ đủ ấm cho bé, bé sẽ không gặp vấn đề gì. Tôi sẽ trông nom bé tối nay và ngay khi thời tiết trở nên sáng sủa, chúng ta sẽ đưa cô bé vào lồng ấp ấm áp.” Anh xem xét bàn tay nhỏ bé yếu ớt lâu hơn một lúc và nhẹ nhàng đặt nó lại vào ngực Kathleen “Em định đặt tên gì cho bé?”

“Sara Marisa” Kathleen thì thầm “Sara là tên mẹ tôi. nhưng tôi sẽ gọi bé là Risa. Nó có nghĩa là tiếng cười.”

Mặt Derek vẫn vậy nhưng mắt anh thì tối lại với cảm xúc trần trụi khi anh nhìn vào bé “Em đánh vần nó thế nào? S-a-r-a hay S-a-r-a-h?”.

“S-a-r-a”.

Đó vẫn là một cái tên, cái tên trong tâm trí anh đồng nghĩa với tình yêu. Lần đầu tiên anh nhìn thấy tình yêu khuấy động tâm trí, không thể xóa bỏ trên khuôn mặt Sarah Matthews khi anh 15 tuổi, và anh sẽ không bao giờ chấp nhận bất cứ cái gì ít hơn thế. Đó là điều anh muốn cảm thấy, điều anh muốn trao, điều anh muốn nhận lại. Tình yêu của Sarah là một thứ mạnh mẽ, mê mông, tràn đầy cuộc sống của tất cả mọi người gần bên cô, vì cô ấy trao đi không chút ích kỷ. Bởi vì cô ấy mà giờ anh là một bác sĩ, vì cô ấy mà anh có thể tốt nghiệp đại học nhanh hơn, vì cô ấy mà anh có một gia đình lớn ấm áp, đầy yêu thương trong khi trước đó chỉ có mình anh và mẹ. Bây giờ cuộc sống mới này đang đã anh đến với phần tình yêu anh đã chờ đợi, vậy chỉ thật thích hợp khi cô bé được đặt tên là Sara. anh mỉm cười khi anh nghĩ đến người cùng tên Sara. Cô và chồng, Rome, có thể đã là ông bà, mặc dù họ phải chia sẻ vị trí của mình với Max và Claire Conroy, hai người bạn rất đặc biệt và là một phần của đại gia đình. Anh biết bằng cách nào đấy họ sẽ đón nhận Kathleen và đứa trẻ, nhưng anh tự hỏi Kathleen sẽ cảm thấy thế nào khi bị bao quanh bởi những người lạ đầy yêu thương. Lo lắng? Sợ hãi?

Nó sẽ mất thời gian để dạy Kathleen yêu anh, và tất cả những người thân thiết với anh, nhưng anh có tất cả thời gian trên thế giới này. Anh có cả phần đời còn lại của mình.

Bây giờ em bé đang buồn ngủ, và anh nhẹ nhàng bế bé từ vòng tay của Kathleen. “Risa” anh thì thầm, thử cảm giác miệng mình gọi tên bé. Đúng vậy, cả hai người họ sẽ cùng nhau lấn áp Kathleen bằng tình yêu.

Kathleen ngủ gà ngủ gật suốt phần còn lại của đêm, và mỗi khi cô tỉnh giấc, cô lại thấy Derek đang ôm con gái cô trong tay anh. Bức tranh về người đàn ông cao lớn, mạnh mẽ ôm đứa trẻ yếu đuối với sự lo lắng dịu dàng mang lại cho cô một cảm giác cô không thể xác định, khi có cái gì đó trải rộng trong lồng ngực cô. Anh không hạ sự bảo vệ xuống một phút nào suốt đêm, nhưng thức để trông nom đứa trẻ, giữ căn phòng ấm áp thoải mái không chịu nổi, và ôm Kathleen để cho bé bú bất cứ khi nào tiếng kêu nhỏ nhỏ phần nộ một cách buồn cười vho họ biết rằng bé đang đói. Lúc nào đó trong đêm anh cởi áo ra và khi cô thức dậy lần kế tiếp, cô đã sững sốt bởi vẻ đẹp nguyên thủy của bức tranh anh tạo ra, ngồi khoanh chân trước ngọn lửa, những cơ bắp mạnh mẽ trên cơ thể ẩm ướt của anh khi anh ôm ấp em bé đang ngủ.

Điều đó đánh vào cô sau đó rằng anh không giống những người đàn ông khác, nhưng cô quá buồn ngủ và quá mệt mỏi để theo đuổi suy nghĩ đó. Toàn bộ cơ thể cô nhức nhối, và cô đang rong vòng xoắn của sự mệt mỏi mạnh mẽ đến nỗi những suy nghĩ và chuyển động của cô giảm xuống mức thấp nhất. sáng mai sẽ có đủ thời gian để nghĩ.

Trời ngừng rơi tuyết vào khoảng bình minh, và cơn gió cuồn cuộn, hoang dại đã chết hoàn toàn. Sự im lặng yếu ớt đó đã đánh thức cô, và cô cẩn thận xoa dịu bản thân ở tư thế ngồi, co rúm lại vì cơn đau ở phần dưới cơ thể. Derek đặt em bé trên đệm và đưa ra một cánh tay mạnh mẽ để giúp cô.

“Tôi phải đi...” cô bắt đầu, đột ngột dừng lại khi cô tự hỏi sao cô có thể đề cập đến nhu cầu cấp thiết này với một người lạ.

“Đến lúc rồi,” anh nói bình thản, cẩn thận bế cô lên.

Mặt cô đổi màu đỏ rực khi anh bế cô xuống hành lang hẹp tối. “Tôi không cần bất cứ sự giúp đỡ nào!” cô phản đối.

Anh đặt cô đứng bên ngoài phòng cửa tắm và giữ cô cho tới tận khi chân cô ngừng run rẩy. “Tôi đã đặt một vài cây nến trong này tối qua,” anh nói. “Tôi sẽ thắp chúng lên, sau đó tránh khỏi đường của em, nhưng tôi chỉ ở ngay ngoài cửa nếu em cần tôi.”

Cô nhận ra rằng anh không định làm cô xấu hổ, nhưng anh cũng không để cô làm nhiều hơn mức anh cho là khôn ngoan. Có một sự điềm tĩnh không thể làm xiêu lòng trên mặt anh nói với cô rằng anh sẽ không do dự để giúp cô “giải quyết” nếu cô trở nên quá yếu để chăm sóc bản thân. Thật khó để nhớ rằng anh là một bác sỹ, quen với các cơ thể ở mọi kích thước và hình dáng. Anh chỉ dường như không giống bất cứ bác sỹ nào cô gặp trước đây.

Để cô nhẹ nhõm, sức khỏe của cô đang hồi phục, và cô không cần sự giúp đỡ của anh. khi cô rời phòng tắm, cô đi xuống hành lang bằng chính sức mình, mặc dù anh giữ một cánh tay vững chãi dưới cánh tay cô để phòng hờ. Em bé vẫn đang ngủ một cách yên bình trên đệm, và Kathleen nhìn xuống con gái cô với một làn sóng mạnh mẽ của tình yêu thương làm cô choáng váng.

“Bé rất xinh đẹp,” cô thì thầm. “Cô bé đang ổn phải không?”

“Cô bé đang ổn, nhưng bé cần một cái lồng ấp cho đến khi bé tăng lên khoảng 1 pound rưỡi nữa. Với cái cách mà cô bé bú thì có thể chỉ mất vài tuần.”

“Một vài tuần!” Kathleen lặp lại, kinh ngạc. “Bé sẽ cần sự chăm sóc của bệnh viện trong vài tuần à?”

Mắt anh cứng rắn.”Đúng vậy.”

Kathleen quya đi, hai nắm tay cô nắm chặt. Chẳng có cách nào cô có thể trả phí tổn trong hai tuần ở bệnh viện, cuối cùng cô không thể thấy rằng cô có một cơ hội nào. Cuộc sống của Risa vẫn là một điều mong manh, và cô sẽ làm bất cứ điều gì, bất cứ điều gì trong tất cả, để khiến con cô được sống.

“Phòng khám mà em định tới có trang thiết bị để chăm sóc cho bé không?” anh hỏi.

Một vấn đề khác. Cô nốt xuống. “Không. Tôi... Tôi không có bất cứ loại bảo hiểm nào cả. Tôi sẽ mang bé tới đó, rồi trở về nhà.”

“Đừng lo lắng về điều đó,” anh nói. “Tôi sẽ nghĩ ra cái gì đấy. Bây giờ, em yêu, nằm xuống và để tôi xem cho em nào. Tôi muốn chắc rằng em ổn cả.”

Hôm trước đã là một ngày đủ tồi tệ, khi cô chuyển dạ, nhưng bây giờ còn tệ hơn. Đó đã là một ca cấp cứu, bây giờ thì không. Nhưng, cô lại có cảm giác anh sẽ làm chính xác ý định của mình, không đếm xỉa đến bất cứ điều gì cô đề xuất, vậy nên cô nhìn chằm chằm vào ngọn ửa khi anh kiểm tra cô và xoa bóp một cách khá mạnh mẽ bụng cô.

“Em có phần cơ bắp tốt đấy,” anh nói vẻ hài lòng. “Em đã phải làm việc vất vả nhiều nếu không em sẽ không thể khỏe thể này.”

Nếu cô khỏe, đó là từ những năm làm việc ở một trang trại nhỏ bán thú, sau đó là hàng giờ phục vụ bàn. Cô chẳng bao giờ biết đến spa và phòng tập.

“Chúng ta làm gì bây giờ?” cô hỏi. “Chờ đợi à?”

“Không. Em đã đủ khỏe để đi lại, và chúng ta không thể ngồi quanh chờ đến khi điện thoại sửa được. Chúng ta sẽ khởi động xe Jeep và làm ấm nó, sau đó tôi sẽ đưa cả em và bé tới bệnh viện.”

Cô cảm thấy kinh hoàng ngay lập tức. “Anh muốn mang bé ra ngoài sao?”

“Chúng ta phải làm thế. Chúng ta sẽ giữ cô bé ấm áp.”

“Chúng ta có thể giữ ấm bé ở đây.”

“Cô bé cần đến bệnh viện. Bây giờ thì bé ổn, nhưng mọi thứ có thể thay đổi trong nháy mắt với một đứa trẻ sinh non. Tôi sẽ không cướp đi cơ hội sống của bé như thế.”

Kathleen không thể kiểm soát nỗi lo sợ tự nhiên của người mẹ để đặt đứa con yếu ớt của cô vào những rủi ro. Chẳng thể nói những con đường nào không hoạt động, hay mất bao lâu để họ tới một bệnh viện. Sẽ ra sao nếu họ chệch khỏi đường và bị tai nạn?

Nhìn thấy nỗi kinh hoàng của cô, Derek với ra và kiên quyết nắm lấy tay cô. “Tôi sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra,” anh nói êm ả, như là anh đọc được suy nghĩ của cô vậy. “Mặc quần áo vào trong khi tôi khởi động xe Jeep và chuẩn bị thứ gì đó cho bữa sáng. Em đói rồi phải không? Em đã chẳng ăn một miếng nào từ khi tôi tìm thấy em hôm qua.”

Chỉ sau đó cô mới nhận ra cô đói đến thế nào; thật là tình cờ, thậm chí suy nghĩ về việc ăn uống cũng bị đẩy sạch khỏi tâm trí cô bởi những gì đã xảy ra. Cô di chuyển vào nhà tắm, nhanh chóng mặc vào chiếc quần sau một chiếc khác, và càng thấy thất vọng hơn khi cô nhận ra chúng đều quá nhỏ. Cuối cùng cô quyết định mặc một trong những chiếc quần bà bầu đầu tiên cô mua, khi cô không mặc vừa những chiếc quần bò nữa. Cơ thể cô xa lạ với chính cô. Thật lại khi không có cái bụng căng tròn, thật lạ khi nhìn được xuống tận ngón chân của mình. Cô phải di chuyển cẩn thận, nhưng cô có thể đi tất và giày mà không nhăn nhó vì cảm giác bất tiện, khó khăn. Bây giờ cô vẫn chưa trở lại vóc dáng thon gọn của mình nhưng nó cũng chẳng sao.

sau khi mặc vào một chiếc áo phông trắng và mặc thêm một chiếc áo vải flannel bên ngoài, cô chải qua mái tóc lộn xộn của mình và rời nhà tắm, quá lạnh để chần chừ và lo lắng về vẻ ngoài của mình. Nhăn nhó, cô nhận ra anh đã thành công trong việc làm cô sao lãng khỏi cuộc tranh luận; cô đã làm chính xác những gì anh yêu cầu.

Khi cô vào nhà bếp, anh nhìn lên từ sandwich và súp anh đã chuẩn bị và mỉm cười với cô. “Cảm thấy lạ lẫm khi không mặc đồ bầu phải không?”

“Tôi đang mặc đồ bầu,” cô nói, một sự thất vọng nữ tính, e thẹn ở trong mắt cô và giọng cô “Cảm thấy lạ lẫm làm sao khi có thể nhìn thấy chân mình.” Chuyển chủ đề cô hỏi, “Ngoài trời lạnh khủng khiếp phải không?”

“Khoảng 20 độ (độ F, khoảng âm 6 độ C), nhưng trời thì sáng sủa”

“Anh định đưa chúng tôi đến bệnh viện nào?”

“Tôi đã nghĩ về chuyện này. Tôi muốn Risa ở bệnh viện của tôi ở Dallas.”

“Dallas! Nhưng đó...”

“Tôi có thể chăm sóc cho cô bé ở đây,” Derek ngắt lời nhẹ nhàng.

“Nó quá xa,” Kathleen nói, đứng thẳng lên. Đôi mắt xanh của cô lấp đầy một chút sự thừa nhận. “Và tôi không thể chi trả. Cứ đưa chúng tôi đến một bệnh viện từ thiện.”

“Dừng lo lắng về chi phí. Tôi đã nói tôi sẽ lo cho em.”

“Đó vẫn là sự từ thiện, nhưng tôi muốn nợ bệnh viện hơn là anh.”

“Em sẽ không nợ tôi.” Anh rời lò sưởi gỗ, và đột nhiên cô cảm thấy tràn đầy sự ép buộc trong đôi mắt nâu vàng đang nhìn chăm chú của anh, sự dữ dội và thuyết phục cô theo mong muốn của anh. “Không nếu như em kết hôn với tôi.”

Chương 4

Những từ ngữ vang lên trong đầu cô như một tiếng chuông. “Kết hôn với anh?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng... tại sao?”

“Em sẽ kết hôn với tôi nên Risa sẽ có được sự chăm sóc bé cần. Tôi sẽ cưới em nên tôi có thể có Risa. Em đang không yêu ai, phải không?” Lặng người, cô lắc đầu.

“Tôi cũng không nghĩ vậy. Tôi đã phải lòng con gái em ngay giây phút bé được em sinh ra trong tay tôi. Tôi muốn làm cha cô bé.”

“Tôi không muốn kết hôn nữa, không bao giờ!”

“Không thậm chí vì Risa à? Nếu em cưới tôi, em sẽ không bao giờ phải lo lắng về tiền bạc nữa. Tôi sẽ kí một thỏa thuận tiền hôn nhân nếu em thích. Tôi sẽ chu cấp cho cô bé, cho cô bé đi học Đại học.”

“Anh không thể lấy tôi chỉ vì anh muốn con gái tôi. Hãy kết hôn với một ai đó và có những đứa con của chính anh..”

“Tôi muốn Risa” anh nói với sự bình thản đáng sợ không thể làm xiêu lòng. Sự cảnh báo bắt đầu lấp đầy cô khi cô nhận ra anh không bao giờ đi chệch ra khỏi con đường anh đã chọn cho mình.

“Nghĩ đi, Kathleen. Cô bé cần sự giúp đỡ ngay bây giờ, và trẻ em cần sự nâng đỡ trong nhiều năm liền. Tôi có phải là một con quỷ đến nỗi em không thể chịu được việc kết hôn với tôi?”

“Nhưng anh là một người lạ! Tôi không biết anh và anh cũng chẳng biết tôi. Làm sao anh thậm chí có thể nghĩ đến việc cưới tôi?”

“Tôi biết em yêu con em đủ để em liều mạng sống của chính mình đi tới phòng khám. Tôi

biết em gặp vận rủi trong cuộc sống, nhưng em mạnh mẽ, và em không từ bỏ. Chúng ta đã cùng sinh một đứa bé, làm thế nào mà giờ chúng ta vẫn còn là những người lạ?”

“Tôi không biết bất cứ điều gì về cuộc đời anh.”

Anh nhún vai. “Tôi có một cuộc sống hoàn toàn không phức tạp. Tôi là một bác sĩ, tôi sống trong một căn hộ, và tôi không phải kẻ sống chung chạ. Tôi rất tốt với trẻ con, và tôi sẽ không lừa dối em.”

“Tôi không bao giờ nghĩ là anh sẽ” cô nói nhỏ. Cô đã bị lừa dối, và cô biết Derek khác xa với chồng cũ của cô như ngày với đêm. Nhưng cô đơn giản là không muốn một người đàn ông nào nữa trong cuộc đời cô. “Nếu như anh yêu ai đó khác thì sao? Cuộc sống của Risa sẽ không bị chia lìa chắc? Tôi sẽ không bao giờ từ bỏ quyền chăm sóc bé!”

“Tôi sẽ không yêu ai khác.” Giọng anh vang lên với sự chắc chắn hoàn toàn. Anh chỉ đứng đó, quan sát cô, nhưng đôi mắt anh tỏa ra sức mạnh trên cô. Thật không ngờ, cô cảm giác bên trong mình yếu dần đi. Là vợ anh, cô sẽ không có sự cay đắng, ngày qua ngày đơn giản là tồn tại. Risa sẽ có những thuận lợi mà Kathleen không thể cho cô bé.

“Tôi không thể... tôi không thể có chuyện tình dục với anh,” cô cuối cùng cũng nói trong sự tuyệt vọng, bởi vì đó là điều cuối cùng để bảo vệ cô.

“Tôi sẽ không muốn em làm điều đó” Trước khi cô có thể quyết định cô cảm thấy nhẹ nhõm hay bị xúc phạm, anh đã tiếp tục, “Khi chúng ta ngủ với nhau, tôi muốn em nghĩ về nó như là làm tình, không phải là tình dục. Tình dục thì rẻ mạt và dễ dàng. Làm tình nghĩa là sự quan tâm và cam kết.”

“Và anh nghĩ là chúng ta sẽ có điều đó à?”

“Khi đến lúc.” Anh trao cô nụ cười hoàn toàn bình thản, như là anh cảm nhận được cô yếu đi và biết rằng anh sẽ có được điều anh muốn theo cách của anh.”

Cổ họng cô nghẹn lại khi cô nghĩ về sex. Cô không biết làm tình là thế nào, và cô không biết cô có muốn biết hay không. “Mọi thứ đã xảy ra với tôi” cô nói bằng giọng khàn khàn “Tôi sẽ không thể...”

“Khi đến lúc, em yêu. Em sẽ, khi đến lúc”.

Sự chắc chắn của anh làm cô sợ hãi, bởi vì có cái gì đó về anh đột ngột khiến cô cảm thấy, vào lúc nào đó trong tương lai, cô thực sẽ muốn anh làm tình với cô. Ý tưởng ấy xa lạ với cô, khiến cô cảm thấy như là toàn bộ cuộc sống của cô đột nhiên chạy sang một hướng khác. Cô đã lên kế hoạch mọi thứ trong đầu: Cô sẽ nuôi Risa, hoàn toàn dành hết cho đứa con duy nhất của cô, và sẽ có niềm vui khi thấy con bé trưởng thành. Nhưng không có chỗ nào cho một người đàn ông trong kế hoạch của cô. Larry Fields đã để lại cho cô cảm giác ghê tởm khi dòi bọ cô, mặc dù anh ta bỏ lại cô tan vỡ và mang thai. Nhưng bây giờ, đây là người đàn ông nhìn như một chiến binh thiên thần, lấy đi cuộc sống của cô và mang nó đi theo những con đường khác.

Một cách tuyệt vọng, cô thử lại lần nữa “Chúng ta quá khác biệt! Anh là một bác sĩ còn tôi chỉ mới tốt nghiệp trung học. Tôi đã sống trong một trang trại bé tí bần thủ cả cuộc đời. Tôi đã không ở bất cứ đâu hay làm bất cứ điều gì; anh sẽ chán đến chết với tôi trong vòng một tháng!”

Có những tia nhìn thích thú trong đôi mắt màu hổ phách của anh khi anh bước đến gần cô “Em đang nói vớ vẩn,” anh nói nhẹ nhàng, tay anh trượt vào trong mái tóc dày của cô để ôm lấy gáy cô. Trước khi cô có thể cử động anh đã cúi xuống và ấn một cách kiên quyết miệng anh lên

miệng cô trong một nụ hôn ấm áp, thân mật một cách kì lạ; sau đó anh thả cô ra trước khi cô trở nên hoảng sợ. Cô đứng đó nhìn anh chăm chăm, đôi mắt xanh lá rục rỡ của cô mở to, bối rối.

“Nói vâng, sau đó ăn nào” anh ra lệnh, đôi mắt anh vẫn tỏa sáng.

“Vâng” Giọng cô nghe ngạc nhiên, thậm chí với chính cô.

“Đúng là cô gái ngoan.” Anh đặt bàn tay ấm áp của anh lên khuỷu tay cô và dẫn cô tới bàn ăn, sau đó cẩn thận để cô ngồi xuống. Cô không thoải mái, nhưng không phải sự đau đớn làm cô không ngon miệng. Đồi bụng, họ ăn súp gà và sandwich nướng phomát, kết thúc với cà phê khá ngon. Đó không phải là đồ ăn sáng bình thường, nhưng sau một thời gian dài không ăn gì, cô cảm thấy thật hài lòng với nó. Sau đó anh khẳng khẳng bắt cô ngồi yên đó khi anh dọn dẹp nhà bếp, chuyện chẳng bao giờ xảy ra với cô trước đó. Cô cảm thấy được nuông chiều, và mù mẫm bởi tất cả mọi thứ đã xảy ra khiến cô đồng ý.

“Anh sẽ đóng gói một ít quần áo và váy ngủ của em, nhưng em sẽ không cần nhiều,” anh nói “Đồ của em bé ở đâu vậy?”

“Trong ngăn kéo dưới cùng trong tủ quần áo của em, nhưng một ít quần áo của cô bé ở trong xe tải. Em đã không nghĩ đến việc lấy chúng hôm qua khi anh dừng lại”

“Chúng ta sẽ lấy chúng trên đường đi. Vào phòng khách với em bé trong khi anh chuẩn bị mọi thứ nhé.”

Cô ôm em bé đang ngủ trong khi anh nhanh chóng đóng gói mọi thứ và mang chúng ra ngoài. Khi anh xong việc, anh mang theo một chiếc mũ em bé tí hon được đan bằng kim móc anh tìm thấy trong ngăn kéo và đội vào đầu Risa để giữ bé được ấm. Sau đó anh quần cô bé một cách ấm cúng, gọn gàng trong vài chiếc chăn, giúp Kathleen mặc chiếc áo khoác dày của cô, đặt bé vào vòng tay Kathleen và bế cả hai bọn họ lên.

“Em có thể đi được mà,” cô phản đối, trái tim cô đập mạnh khi ở trong vòng tay anh. Anh đã hôn cô...

“Chỉ không lên xuống cầu thang được” anh giải thích. “Và không trèo được vào trong xe Jeep. Che mặt Risa vào đi em.”

Anh khỏe một cách khác thường, bế cô mà không thể hiện sự khó khăn nào. Những bước dài vững chắc của anh lội qua tuyết, tránh con đường mòn anh đã tạo ra bởi vì chúng đã đóng băng. Kathleen lóa mắt trước màu trắng xóa hoàn toàn của cảnh vật xung quanh. Những cơn gió đã thổi tuyết thành những đống khổng lồ hầu như phá sạch hàng rào và xếp thành hàng đống bên cạnh căn nhà và nhà kho. Nhưng không khí bây giờ yên ắng và khoan khoái, sương mờ từ hơi thở của cô tuôn ra thẳng phía trước cô.

Anh đã bật máy sưởi trong xe Jeep ở nấc cao, và cô thấy nóng ấm một cách không chịu nổi. “Em sẽ cởi áo khoác ra” cô thì thầm.

“Đợi đến khi chúng ta dừng lại để lấy các thứ ra khỏi xe tải của em đã hoặc em sẽ tê cóng với cánh cửa mở đấy.”

Cô quan sát khi anh quay trở lại để dập lửa trong lò sưởi và lò nướng, và khóa cửa. Cô đã sống trong căn nhà này toàn bộ cuộc đời mình, nhưng đột ngột cô tự hỏi cô có bao giờ được nhìn thấy nó nữa và cô có quan tâm không. Cuộc sống của cô ở đây không hề hạnh phúc.

Sự bối rối và ngập ngừng của cô dần biến mất như nó chưa từng ở đây. Nơi này không phải là thứ cô muốn cho Risa. Để cho con gái cô, cô muốn nhiều hơn nhiều cái cô từng có. Cô không muốn Risa mặc quần áo vá và bạc màu, kết hôn bằng sự tuyệt vọng hay tuột mất những niềm vui trong cuộc sống bởi thời gian rảnh của cô dành cho những việc nhà.

Derek đã mang cô ra khỏi đây, nhưng cô sẽ không đáp lại anh. Cô đã một lần phạm sai lầm khi đáp lại một người đàn ông trước đây, và cô sẽ không làm điều đó lần nữa. Kathleen quyết định rằng ngay lúc cô hồi phục sau khi sinh, và Risa khỏe mạnh hơn, cô sẽ nhận một công việc, tiết kiệm tiền, làm việc để bản thân ô tốt hơn. Nếu Derek có bao giờ bỏ cô đi như Larry đã làm cô sẽ không bị bỏ lại với sự tan vỡ và chẳng có phương tiện sinh sống. Risa sẽ không bao giờ bị đói và lạnh.

5 giờ sau, Kathleen đang nằm trên một chiếc giường bệnh viện trắng như tuyết, xem TV màu gắn trên tường. Phòng riêng của cô khá là xa xỉ, với bồn tắm rộng và một đôi ghế tựa thoải mái, vài bức tranh sơn dầu trên tường, và những bông hoa tươi bên bàn cạnh cô. Cơn bão tuyết đã không đi xa xuống tận phía nam để tới Dallas, và từ cửa sổ cô có thể thấy bầu trời xanh rải rác những đám mây.

Risa đã được đưa ngay vào khu chăm sóc trẻ sơ sinh, với mọi người nhảy lên để tuân theo những mệnh lệnh của Derek. Bản thân Kathleen cũng đã được kiểm tra bởi một bác sĩ sản khoa vui vẻ tên là Monica Sudley và được chẩn đoán là trong tình trạng tuyệt vời. “Mà tôi cũng chẳng bao giờ mong chờ điều gì khác” bác sĩ Sudley đã nói một cách tình cờ. “Không phải khi Bác sĩ Taliferro chăm sóc cô”.

Bác sĩ Taliferro. Tâm trí cô đã chấp nhận anh như một bác sĩ, nhưng bằng cách nào đó cô đã không thực sự hiểu điều đó cho đến khi cô nhìn thấy anh ở đây, trong môi trường của chính anh, nơi giọng nói sâu lắng của anh mang theo sự mạnh mẽ của mệnh lệnh, và tất cả mọi người tranh nhau làm hài lòng anh. Cô mới chỉ nhìn thấy anh mặc quần bò, đi boots, mặc áo phông với chiếc áo khoác lông dày, nhưng sau khi tới bệnh viện anh đã tắm rửa và cạo râu, sau đó thay quần áo mới anh cất ở văn phòng cho những trường hợp thế này. Anh đã tới xem Risa, sau đó thăm Kathleen để bảo đảm với cô rằng chuyến đi không gây tổn hại đến đứa trẻ theo bất cứ cách nào.

Anh vẫn thế, nhưng bằng cách nào đó khác đi. Có thể đó chỉ là quần áo, quần tây tối màu, áo trắng và cà vạt sọc xanh, cũng như chiếc áo khoác trong phòng thí nghiệm anh mặc ngoài và chiếc ống nghe trên cổ anh. Đó là cách ăn mặc thường thấy ở các bác sĩ, nhưng ảnh hưởng của nó vẫn gây choáng váng. Cô không thể nhớ được ánh sáng lung linh của ngọn lửa trên đôi vai cơ bắp của anh hay sự trong sáng trong nét mặt nhìn nghiêng của anh khi anh nhìn xuống đứa trẻ trong tay anh.

Thật khó để chấp nhận sự thật cô đã đồng ý kết hôn với anh.

Cứ vài giờ cô lại mặc áo choàng và đi tới khu chăm sóc sơ sinh, nơi Risa được mang khỏi lồng ấp và trao cho cổ để bú. Xung quanh là những em bé yếu ớt khác, một số chúng còn nhỏ hơn Risa rất nhiều, làm cô sửng sốt. Chúng được đưa và những lồng ấp kính với đủ loại ống đang chạy vào những cơ thể tí hon trần trụi, với những chiếc mũ nhỏ trên đầu. Cảm ơn Chúa là Risa đủ khỏe để được cho bú!

Lần đầu tiên cô cho con gái ăn, cô được dẫn tới một chiếc ghế đu trong căn phòng nhỏ xa những em bé khác, và Risa được mang tới cho cô.

“Vậy cô là mẹ của bé cưng tí hon này đây” cô y tá trẻ nói khi đặt Risa vào vòng tay mong chờ

của Kathleen . “Cô bé thật đáng yêu. Tôi chưa bao giờ thấy đứa trẻ sơ sinh nào có nhiều tóc đến thế, và hãy nhìn nó dài thế nào này! Bác sĩ Taliferro khiến chúng tôi bỏ ra như thế trong chúng tôi đang trong một cuộc không kích ấy, cho đến tận khi chúng tôi mang cho cô bé tất cả sự thoải mái. Anh ấy thực sự đã đỡ đỡ cô bé à?”

Màu đỏ rực rỡ cháy lên hai gò má Kathleen . Bằng cách nào đó điều ấy quá thân mật để đem ra bàn luận, thậm chí sinh sản là chuyện xảy ra hàng ngày với nữ y tá này. Nhưng cô y tá trẻ đang nhìn cô với đôi mắt sáng bừng, mong chờ khiến cô nói một cách không thoải mái, “Vâng. Xe tải của tôi trượt khỏi đường trong cơn bão tuyết. Derek đã đến và tìm thấy tôi.”

“Ôi Chúa tôi, Hãy nói về sự lãng mạn này!”

“Sinh một đứa bé á?” Kathleen hỏi một cách nghi ngờ.

“Cung ơi, đào những con mương cũng là lãng mạn nếu Bác sĩ Taliferro đã giúp đỡ! Anh ấy không phải vậy sao? Tất cả các em bé đều biết bất cứ khi nào anh ấy là người bế chúng. Chúng không bao giờ trở nên sợ hãi hay khóc lóc với anh ấy. Thỉnh thoảng anh ấy ở lại đây suốt đêm với những em bé hay khóc, bế nó, nói chuyện với nó, quan sát nó mỗi phút, và rất nhiều đứa trẻ như thế khi không ai khác thử làm điều ấy hơn một lần.”

Cô y tá dường như rơi vào tình trạng tôn thờ Derek như một anh hùng, hoặc có thể còn nhiều hơn thế. Anh nhìn đẹp trai không thể tin nổi, và bệnh viện là một nơi lý tưởng cho những thứ lãng mạn. Nó làm Kathleen không thoải mái; tại sao cô thậm chí lại nghĩ tới việc kết hôn với một người đàn ông sẽ luôn luôn được theo đuổi và tôn thờ?”

“Cô làm việc ở khu này lâu chưa?” cô hỏi, cố gắng chuyển chủ đề.

“ Hơn 1 năm một chút. Tôi yêu nó. Những chú cún con bé nhỏ này cần tất cả sự giúp đỡ mà chúng có thể nhận được, và tất nhiên. tôi đã sẽ đi chân trần trên than nóng để được làm việc với Bác sĩ Taliferro. Bệnh viện và phòng khám cả nước đánh nhau để giành được anh ấy đấy.”

“Tại sao? Không phải anh ấy quá trẻ để xây dựng một danh tiếng à?” Cô không biết anh bao nhiêu tuổi, nhưng đoán rằng anh không thể nhiều hơn giữa ba mươi, có thể còn trẻ hơn.

“Anh ấy trẻ hơn hầu hết bọn họ nhưng anh ấy tốt nghiệp Đại học từ khi anh ấy mới 19. Anh ấy được cấp bằng tốt nghiệp đầu lớp ở trường Y, là sinh viên nội trú ở một trong những trung tâm chấn thương tốt nhất toàn quốc, sau đó nghiên cứu về chăm sóc trẻ sơ sinh với George Oliver, một trong những người giỏi nhất. Anh ấy mới 32, tôi nghĩ vậy.”

Thật là kì lạ khi tìm hiểu nhiều như vậy về chồng tương lai của cô từ một người lạ, và còn lạ hơn khi nhận ra anh được công nhận như một thiên tài y khoa, một trong những bác sĩ hiếm hoi mà tên họ trên danh sách cũng mang lại ngay lập tức cho bệnh viện sự tín nhiệm. Che giấu sự ấn tượng của mình, cô nhìn xuống Risa và nhẹ nhàng vuốt ve gò má bé. “Anh ấy đã ngồi suốt đêm để bế Risa “ cô nghe mình nói với giọng lạ lẫm.

Cô y tá mỉm cười “Anh ấy sẽ làm vậy. Nhưng anh ấy vẫn ở trên tầng bây giờ, khi mà đáng lẽ ra anh ấy nên về nhà để ngủ. Nhưng đây mới là Bác sĩ Taliferro , anh ấy đặt đứa trẻ lên trước bản thân mình”

Khi Kathleen quay lại phòng mình, cô vẫn nghĩ về những gì cô y tá đã nói với cô, và về những điều Derek đã nói với cô. Anh muốn Risa, anh đã nói vậy. Đây có phải là lí do đủ để kết hôn một người phụ nữ anh không yêu, khi anh có thể cưới bất kì người phụ nữ nào anh muốn và có những đứa trẻ của chính anh? Tất nhiên, anh cũng nói là anh thực sự mong chờ có một cuộc hôn nhân bình thường với cô, nghĩa là anh định ngủ với cô, vì vậy cô phải thừa nhận rằng anh

cũng định có con với cô. Nhưng tại sao anh quá chắc chắn anh sẽ không bao giờ yêu một ai đó và muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân?

“Có vấn đề gì à?”

Giọng nói sâu lắng, êm ái làm cô giật mình, và cô nhìn lên để thấy Derek đang đứng bên trong phòng và quan sát cô. Cô đã quá mê mải với những suy nghĩ của mình đến nỗi không nghe thấy tiếng anh.

“Không, không có vấn đề gì cả. Em chỉ...đang nghĩ ngợi.”

“Lo lắng, ý em là vậy. Quên đi tất cả những suy nghĩ của em đi” anh nói với sự nhận thức không nhẹ nhàng “Chỉ cần tin tưởng anh, và để anh lo liệu mọi thứ. Anh sẽ lo những sắp xếp cho chúng ta để được kết hôn ngay khi em rời bệnh viện.”

“Không phải quá sớm sao?” cô thở gấp gáp.

“Có bất cứ lí do nào để chờ đợi không? Em sẽ cần một chỗ ở, vì vậy em có thể sống với anh”

“Nhưng còn chuyện thử máu...”

“Phòng thí nghiệm ở đây sẽ lo chuyện đó. Khi em được ra viện, chúng ta sẽ lấy đăng kí kết hôn và đi thẳng đến chỗ một thẩm phán, một người bạn cũ của anh. Căn hộ của anh gần đây, nên sẽ thuận tiện cho em đi đi lại lại cho Risa ăn đến khi bé ra viện. Chúng ta có thể sử dụng thời gian để chuẩn bị một phòng trẻ cho bé.”

Cô cảm thấy vô dụng. Khi anh đã nói, anh đã điều khiển mọi thứ.

Chương 5

Kathleen cảm thấy như thể cô bị cuốn đi bởi một cơn lốc, và tên nó là Derek. Mọi thứ đúng như cách anh định ra. Anh thậm chí còn có cả váy cho cô mặc trong lễ cưới, một chiếc váy lụa màu xanh dương làm mắt cô tối lại thành màu ngọc lục bảo, cũng như chiếc áo khoác lông giả màu đen tuyệt đẹp, giày, đồ lót, thậm chí cả đồ trang điểm. Một thợ làm tóc đã đến bệnh viện vào buổi sáng để sửa lại mái tóc của cô thành một kiểu gọn gàng, lịch sự. Đúng vậy, anh đã kiểm soát mọi thứ. Nó hầu như khá đáng sợ.

Anh đặt bàn tay ấm áp của anh một cách chắc chắn trên thắt lưng cô khi họ đi lấy đăng kí kết hôn, sau đó là tới phòng làm việc của thẩm phán để kết hôn. Ở đó, Kathleen lại có một sự ngạc nhiên khác: căn phòng đông đúc, tất cả mọi người dường như hài lòng một cách buồn cười khi Derek đang cưới một người phụ nữ anh không yêu.

Mẹ và cha dượng của anh ở đó; một cách mê mụ, Kathleen tự hỏi mẹ anh sẽ phải nghĩ gì về tất cả những chuyện này. Nhưng Marcie, bà khẳng khẳng bảo Kathleen gọi bà như vậy, đang rất rạng rỡ với sự vui vẻ hài lòng khi bà ôm Kathleen. Có hai cặp đôi khác, hai thiếu niên và ba đứa trẻ nhỏ hơn. Một trong các cặp đôi là một người đàn ông cao, trông cứng rắn với mái tóc đen xám và một người phụ nữ mảnh mai với mái tóc gần như trắng bạc và đôi mắt xanh lá rục rịch. Derek giới thiệu họ là Rome và Sarah Matthews, những người bạn rất tốt của anh, nhưng có gì đó trong giọng anh ám chỉ một quan hệ sâu sắc hơn. Khuôn mặt Sarah dịu dàng không thể tin nổi khi cô ôm anh, sau đó là Kathleen.

Cặp đôi khác là Max và Claire Conroy, và một lần nữa Kathleen có cảm giác rằng Derek có ý nghĩa đặc biệt với họ. Max có vẻ quý tộc và đẹp trai không chịu nổi, với mái tóc vàng sáng và đôi mắt xanh ngọc lam, trong khi Claire là một người khá yên lặng và ít nói hơn, nhưng đôi mắt nâu nhạt của cô không bỏ lỡ điều gì. Ba đứa bé hơn là của nhà Conroy, trong khi hai thiếu niên là con của Rome và Sarah.

Tất cả mọi người đều ngây ngất khi Derek kết hôn, và Marcie không thể chờ đến lúc tới bệnh viện thăm cháu nội mới của bà. Bà trách mắng Derek vài lần vì không liên lạc với bà ngay lập tức, nhưng ngừng giữa chừng đã kích ngay khi Derek cúi xuống và hôn lên má bà, mỉm cười với bà bằng nụ cười trong sáng của anh.

“Mẹ biết. Con có lí do đúng đắn” bà thở dài.

“Đúng vậy, mẹ à”

“Mẹ nghĩ con thực sự phải học đấy”

Anh nhăn nhó. “Vâng thưa mẹ”.

Tất cả phụ nữ đều gài hoa, và Sarah ấn một đóa lan vào tay Kathleen. Kathleen cầm những bông hoa mỏng manh trong những ngón tay run rẩy khi cô và Derek đứng trước thẩm phán, người có giọng nói nhẹ nhàng lấp đầy căn phòng yên tĩnh khi ông nói những từ ngữ truyền thống về tình yêu và sự cam kết. Cô có thể cảm thấy hơi nóng của cơ thể Derek bên cạnh cô, như một bức tường ấm áp cô có thể dựa vào khi cô mệt mỏi. Họ lặp lại đúng nghi thức, và Derek trượt chiếc nhẫn vàng với một viên ngọc lục bảo, xung quanh là những viên kim cương nhỏ lấp lánh vào tay cô. Cô lóa mắt vì ngạc nhiên, sau đó nhìn lên anh chỉ vừa lúc thẩm phán tuyên bố họ là vợ chồng, và Derek cúi xuống để hôn cô.

Cô đã mong chờ kiểu nụ hôn ngắn, ấm áp anh đã trao cô trước đó. Cô đã không được chuẩn bị cho cái cách anh nhào nặn môi cô bằng môi anh, hay sự say mê rõ ràng trong cách lưỡi anh thăm dò miệng cô. Cô run lên, cánh tay cô bám lấy vai anh trong nỗ lực giữ vững bản thân. Cánh tay anh ấn cô vào anh trong một lúc, sau đó từ từ thả cô ra khi anh ngẩng đầu lên. Sự hài lòng rõ ràng sáng lên trong mắt anh, và cô biết anh đã cảm thấy cô bất ngờ đáp trả anh.

Sau đó mọi người bao quanh họ, cười và bắt tay anh, có rất nhiều cái ôm và hôn. Thậm chí vị thẩm phán cũng ôm hôn.

Nửa giờ sau, Derek ra lệnh ngừng lại việc ăn mừng. “Chúng ta sẽ thực sự có lễ ăn mừng sau” anh hứa “Ngay bây giờ, còn phải đưa Kathleen về nhà nghỉ ngơi. Chúng con phải quay lại bệnh viện vài giờ nữa để cho Risa ăn, vì vậy cô ấy không có nhiều thời gian để cô ấy ngồi xuống và thư giãn đâu.”

“Em ổn mà” cô cảm thấy cần thiết phải phản đối, mặc dù sự thật cô đánh giá cao cơ hội được nghỉ ngơi.

Derek trao cô một cái nhìn nghiêm khắc, và cô có cảm giác tội lỗi một cách không hiểu nổi. Sarah cười. “Cháu nên làm như những gì cậu ấy bảo” người phụ nữ lớn tuổi nói với sự thích thú nhẹ nhàng “Cháu không thể thuyết phục cậu ấy đâu.”

5 phút sau, Kathleen đang ngồi trong xe Jeep khi anh thành thạo lách qua đám đông giao thông Dallas. “Em thích bạn bè của anh” cuối cùng cô nói, chỉ để phá vỡ sự im lặng. Cô không thể tin được cô đã làm chuyện này; cô đã thực sự kết hôn với anh! “Họ làm gì thế?”

“Rome là chủ tịch và CEO của Spencer-Nyle Corporation. Sarah là chủ của Tools and Dyes, một cửa hàng thủ công. Bây giờ là hai cửa hàng, từ khi cô ấy mở thêm một cái nữa. Max là phó chủ tịch Spencer-Nyle của Rome, nhưng từ năm năm trước chú ấy đã xây dựng một công ty cổ vấn của riêng mình. Claire là chủ một hiệu sách.”

Bạn bè của anh rõ ràng là rất thành đạt, và cô tự hỏi một lần nữa tại sao anh lại cưới cô, bởi vì cô chẳng thành công ở bất cứ việc gì. Sao cô có thể phù hợp với anh? “Và mẹ anh?” cô hỏi yếu ớt.

“Mẹ giúp Whit quản lí trang trại, ngay ở biên giới Oklahoma. Anh đã ở với họ vào Giáng Sinh, và đang trên đường quay lại Dallas thì thấy em” anh giải thích.

Cô không còn gì khác để hỏi anh nên sự im lặng lại bao trùm cho tới tận khi họ tới căn hộ của anh. “Chúng ta sẽ tìm cái nào đó lớn hơn vào vài tuần nữa, sau khi bác sĩ cho em hồi phục.” anh nói khi họ dời thang máy “Anh đã gọn mọi thứ vào và tạo ra khoảng trống trong tủ quần áo, nhưng em cứ thoải mái nói với anh bất cứ sự sắp xếp nào khác mà em muốn”

“Tại sao em nên thay đổi bất cứ thứ gì?”

“Để phù hợp với em và Risa . Anh không còn là một kẻ độc thân nữa rồi. Anh là một người chồng và người cha. Chúng ta là một gia đình; đây là nhà em cũng nhiều như nhà anh.”

Anh nói thật đơn giản, như là anh không hiểu được tất cả nghi ngờ đang tấn công cô. Cô đứng bên cạnh khi anh mở cửa, nhưng trước khi cô có thể bước vào căn hộ, anh đã quay lại và cuốn cô vào vòng tay anh, sau đó mang cô qua ngưỡng cửa (Ôi, em thấy anh Derek quá tuyệt vời luôn ấy ạ, anh ấy còn giữ cái tục lệ bế cô dâu qua ngưỡng cửa nữa chứ.) Hành động ấy làm cô bất ngờ, nhưng sau đó, mọi việc anh làm ngày hôm ấy đều khiến cô bất ngờ. Mọi việc anh làm từ lúc cô gặp anh đều khiến cô bất ngờ.

“Em có muốn một giấc ngủ ngắn không?” anh hỏi, đứng trong phòng sinh hoạt vẫn với cô trong vòng tay, chờ sự chỉ dẫn.

“Không, chỉ cần ngồi xuống một lúc để làm điều đó” Cô gắng xoay xở để mỉm cười với anh. “Em mới sinh con, không phải đại phẫu, và chính anh nói với em rằng em khỏe mạnh. Sao em nên cư xử như một bông lily yếu ớt trong khi em không phải vậy?”

Anh hắng giọng khi cẩn thận đặt cô đứng trên chân mình “Thực ra, khi anh nói rằng em có phần cơ bắp tuyệt vời. Anh không tin rằng anh khâm phục sức mạnh của em.”

Mạch của cô đập nhanh hơn. Anh đang làm thế với cô ngày càng thường xuyên hơn, nói những điều nhỏ bé khiến nó như là anh thấy cô đáng thèm muốn, hay hôn trộm những nụ hôn ngắn. Năm ngày trước, cô sẽ không thấy những sự theo đuổi nhỏ bé này là bất cứ gì ngoài sự ghê tởm nhưng bây giờ có một sự rộn ràng ấm áp bí mật khiến cô ấm lên bất cứ khi nào anh nói hay làm bất cứ điều gì. Cô đang thay đổi rất nhanh dưới sự nâng niu nhẹ nhàng của anh, và, trước sự ngạc nhiên của cô, cô thích những thay đổi ấy.

“Em đang nghĩ gì vậy?” anh hỏi, chạm vào mũi cô bằng một đầu ngón tay. “Em đang nhìn chăm chăm vào anh, nhưng em lại không nhìn anh”.

“Em đang nghĩ là anh đã làm hư em nhiều thế nào?” cô đáp lại một cách thành thật. “Và thật không giống em khi để anh làm thế.”

“Sao em lại không nên để anh nuông chiều em?” Anh giúp cô cởi áo khoác và treo nó lên chiếc tủ áo nhỏ.

“Em chưa bao giờ được nuông chiều trước đây. Em luôn luôn phải tự trông chừng bản thân, bởi vì không có ai khác thực sự quan tâm, kể cả bố mẹ em. Em không thể hiểu tại sao anh lại tốt thế, hay cái gì khiến anh bước vào thỏa thuận của chúng ta. Anh đã làm tất cả mọi thứ, nhưng về cơ bản chúng ta vẫn là những người lạ. Anh muốn gì từ em vậy?”

Một nụ cười uể oải hiện trên môi anh khi anh đưa ra “Đi với anh”

“Đi đâu?”

“Tới phòng ngủ. Anh muốn cho em xem vài thứ.”

Nhướn mày lên trong sự tò mò về thái độ của anh, Kathleen đặt bàn tay cô lên tay anh và để anh dẫn cô vào phòng ngủ. Cô nhìn quanh. Đó là căn phòng vui vẻ, rộng rãi, được trang trí với màu xanh và trắng, và một chiếc giường cỡ lớn. Cửa trượt của tủ đựng đồ là gương và anh để cô đứng trước gương với anh ở ngay sau.

Đặt hai tay trên vai cô, anh nói “Nhìn vào gương và nói cho anh biết em thấy gì.”

“Chúng ta.”

“Đó là tất cả à? Hãy nhìn vào chính mình và nói cho anh cái gì khiến anh bước vào thỏa thuận của chúng ta”.

Cô nhìn vào gương và nhún vai “Một phụ nữ” Tia hài hước bất chợt sáng lên trong mắt cô “Với cơ bắp tuyệt vời”

Anh cười khúc khích “Chúa ơi, phải. Nhưng đấy chỉ là một phần thôi. Không thể nói rằng anh không thích đôi chân tuyệt vời của em hay bộ ngực đẹp đẽ của em, bởi vì anh thực sự thích, nhưng cái anh thực sự muốn là điều anh thấy trên khuôn mặt em.”

Anh ấy lại làm vậy. Cô cảm thấy cả cơ thể cô nóng lên khi mắt cô gặp mắt anh trong gương. “Mặt em?”

Một cánh tay trượt vòng quanh eo cô, kéo cô lại để dựa vào anh, trong khi bàn tay kia của anh nâng lên để vuốt ve mặt cô. “Đôi mắt xanh lá kỳ diệu của em,” anh thì thầm. “Cả sự sợ hãi đi cùng lòng dũng cảm. Đôi khi anh thấy nỗi đau trong mắt em, như là em đang nhớ về những điều em không muốn nhắc tới, nhưng em không để nó làm em nản lòng. Em không yêu cầu anh điều gì, vì vậy anh phải tự đoán thứ em cần, và có thể anh làm thế quá nhiều rồi. Anh thấy được niềm vui khi anh ôm em hay hôn em. Anh thấy tình yêu dành cho Risa, và tình thương dành cho những đứa bé khác. Anh đã làm cuộc đời em trở nên lộn xộn nhưng em lại không để nó làm thế với em; em đi cùng anh và xoay sở để sống sót. Em là người còn sống sót, Kath. Một người sống đầy yêu thương, mạnh mẽ và can đảm. Đó là lí do khiến anh bước vào thỏa thuận của chúng ta. Cùng với một thân hình tuyệt vời, tất nhiên, cả một bé gái xinh đẹp nữa.”

Đôi mắt anh vừa miêu tả mở lớn khi Kathleen nghe những đặc điểm được cho là của cô. Anh mỉm cười và để những ngón tay chạm vào môi cô “Có phải anh quên không đề cập tới cái miệng đáng hôn của em rồi không? Nó thật ngọt ngào và mềm mại làm sao, phải không?”

Miệng cô chợt cảm thấy căng lên, và môi cô chuyển động chống lại những ngón tay anh “Em đã thấy rồi” cô thở ra, tim cô đập thành thịch “Anh cưới em vì cơ thể em”.

“Và cơ thể đó ra sao nhỉ.” Anh cúi đầu xuống để rúc vào tai cô, trong khi tay anh trôi xuống ngực cô và nhẹ nhàng khum lấy chúng. “Trong khi chúng ta đang thành thật, tại sao em lại cười”

anh? Ngoài việc để Risa có mọi thuận lợi từ việc là con gái một bác sĩ.”

“Nó chỉ thế thôi” cô cố gắng để có thể nói. Cô bị choáng váng bởi cái chạm của anh trên ngực cô, choáng váng và sợ hãi và sửng sốt, bởi cô cảm thấy một cảm giác thích thú.. Trước đây chưa bao giờ cô thích thú việc một người đàn ông chạm vào cô quá thân mật. Nhưng bây giờ ngực cô đang rất nhạy cảm, căng mọng và đầy sữa, và những cái chạm nhẹ của anh đốt cháy cô như một tia sét.

“Hãy quên những gì anh có thể cho Risa đi” anh thì thầm “Không có phần nào lí do em cưới anh vì những gì anh có thể trao em à?”

“Em... em có thể sống không giàu có.” Giọng cô thấp và căng thẳng, và mí mắt cô trở nên nặng trĩu đến nỗi cô phải cố gắng để mở chúng ra. Tâm trí cô không đặt vào những gì cô đang nói. Sự sung sướng quá mãnh liệt đến nỗi nó làm cô thở khó nhọc, khiến cô thở nhanh và nặng nề. Một cách điên cuồng cô cố nói với chính mình bởi cô đang cho Risa bú nên ngực cô ảm áp và nhạy cảm, và đó, là một bác sĩ, anh biết điều đó và cách để sử dụng nó. Anh thậm chí còn không chạm vào núm vú cô, nhưng nhẹ nhàng vuốt ve quanh chúng. Cô nghĩ rằng cô sẽ chết mất nếu anh chạm vào núm vú của cô.

“Em nhìn thật lộng lẫy trong chiếc váy này, nhưng hãy để em thoát khỏi nó và mặc thứ gì đó thoải mái hơn” anh thì thầm, và bàn tay anh dờn ngực cô. Cô đứng mềm nhũn, mê mụ vì khoái cảm, khi anh mở khóa chiếc váy dễ thương và trượt nó khỏi vai cô, sau đó ấn nó xuống qua hông cô để nó rơi xuống chân cô. Cô mặc một chiếc quần lót bên dưới và cô chờ đợi trong sự hoang mang anh cũng sẽ cởi nó ra, nhưng thay vì vậy anh bế cô lên và đặt cô lên giường, di chuyển chậm chạp, như cố không làm cô sợ hãi. Trái tim cô đang đập mạnh, nhưng cơ thể cô cảm thấy một dòng khoái cảm. Cô vừa mới sinh em bé; anh biết cô không thể để anh làm “chuyện ấy”...phải không? Nhưng anh là bác sĩ; có thể anh biết nhiều hơn cô. Không, nó sẽ rất đau. Có lẽ anh có ý khác. Cô nghĩ đến bàn tay anh trên cơ thể trần truồng của cô, đến cảm giác cơ thể to lớn, đầy cơ bắp của anh trần truồng dựa vào cô, và một sự phấn khích kì lạ khiến mạch cô đập nhanh hơn. Chậm chạp, những suy nghĩ đó lấp đầy tâm trí cô rằng cô tin tưởng anh, hoàn toàn tin tưởng anh, và đó là tại sao cô không sợ hãi. Chẳng có vấn đề gì cả, Derek sẽ không bao giờ làm cô đau.

Lông mi anh nửa che phủ đôi mắt anh, mang lại cho anh vẻ ngái ngủ khi anh trượt giày của cô ra và để chúng xuống sàn. Kathleen quan sát anh trong sự mê hoặc vô ích, hơi thở cô nghẹn lại khi anh chạm đến quần lót của cô và bắt đầu kéo quần tất của cô xuống. “Nâng hông em lên” anh chỉ dẫn bằng giọng khàn khàn, và cô tự nguyện vâng lời. Khi mà tất nylon xếp quanh đầu gối cô, anh cúi xuống ấn một nụ hôn vào bắp đùi trần trụi của cô trước khi quay lại với nhiệm vụ ưa thích của anh và tiếp tục cởi quần áo.

Da cô cảm giác nóng bỏng, và vải giường mát lạnh bên dưới cô. Cô chưa bao giờ cảm thấy nhiều như thế trước đây, như thể các mạch máu kết thúc dưới da cô đã nhân lên và trở nên nhạy cảm không chịu nổi. Chân tay cô nặng nề và như thể không xương, và cô không thể di chuyển, thậm chí khi tay anh vuốt ve đùi cô và khoái cảm xuyên qua cô. “Derek” cô thì thầm, bất ngờ nhận ra cô vẫn còn có thể nói; cô lặp lại tên anh, như thể nó cần quá nhiều nỗ lực để nói.

“Hmm?” Anh cong người trên cô, hơi ấm cơ thể anh xoa dịu cô khi anh bế cô bằng một tay và tháo tấm phủ ra khỏi giường, sau đó đặt cô vào giữa những tấm trải. Miệng anh phủ lên ngực cô, chạm vào lớp lụa che phủ chúng.

Những làn sóng không thể chịu nổi của sự thư giãn đang quét qua cô “Anh không thể làm tình với em” cô xoay xở để thì thầm “Chưa”.

“Anh biết, em yêu” anh thì thầm, giọng nói sâu lắng của anh thấp và mê hoặc “Ngủ đi. Chúng ta có rất nhiều thời gian mà.”

Mi của cô hạ xuống, với một cái thở dài, chậm sâu, cô đi vào giấc ngủ. Derek bị kinh ngạc, nhìn xuống cô. Cơ thể anh run lên vì nhu cầu giải thoát, nhưng một nụ cười uể oải, dịu dàng nở trên môi anh khi anh nhìn cô. Cô đã gọi nó là “sex” trước kia, nhưng lần này cô đã nói là “làm tình”. Cô đang đánh mất sự cảnh giác, mặc dù cô dường như vẫn không nghĩ ra được lý do anh cưới cô. Cô đã nghĩ là cô hoàn toàn không hấp dẫn và gọi cảm sao? Cô đã thực sự nghĩ rằng anh cưới cô chỉ vì Risa sao? Anh đang cố gắng hết sức để chứng minh cho cô thấy rằng anh bị cô hấp dẫn, nhưng luận điểm cuối cùng thì phải chờ tới tận 5 tuần nữa.

Cặp lông mi dày của cô tạo nên bóng mờ tối trên gò má cô, như là của Risa. Anh muốn nằm xuống cạnh cô và ôm cô khi cô ngủ. Anh biết cô mệt; từ khi sinh Risa, Kathleen ngủ thường xuyên, như thể cô đã bị đẩy đi quá xa, quá vất vả. Cơ thể cô bây giờ đang tiếp tục cố gắng hồi phục nên cô không còn áp lực cần làm mọi việc nữa.

Điện thoại trong phòng khách kêu nhưng anh đã đoán trước để rút điện thoại cạnh giường ra, nên Kathleen có thể ngủ mà không bị làm phiền. Nhanh chóng, anh rời khỏi phòng, đóng cửa đằng sau anh, và nhắc đường dây kia.

“Derek, cô ấy ngủ rồi à?” Giọng nói ấm áp của Sarah chứa sự thích thú như thể cô ấy biết bằng cách nào anh dỗ Kathleen vào giấc ngủ ngắn ấy.

Anh nhăn nhó. Sarah biết anh thậm chí còn rõ hơn cả mẹ anh, rõ hơn bất kỳ ai khác trên thế giới, có thể ngoại trừ Claire. Claire nhìn thấy mọi người nhưng cô luôn yên lặng đến nỗi thật dễ để đánh giá thấp sự nhận biết của cô.

“Cô ấy không nghĩ cô ấy cần một giấc ngủ ngắn, nhưng cô ấy ngủ ngay khi cô ấy nằm xuống.”

“Bằng cách nào đó, cô không nghi ngờ gì. Bất cứ cách nào, cháu cũng có một ý tưởng. Bây giờ cô đã mở một cửa hàng khác, cô cần thuê thêm một người khác. Cháu có nghĩ Kathleen sẽ thích không? Erica đang xoay xở với cửa hàng mới, vì thế cô nghĩ Kathleen có thể làm với cô, và cô ấy có thể đem theo em bé nữa.”

Nó đã khiến cho Sarah chú ý là Kathleen cần một người bạn, cũng như sự tự tin mà công việc sẽ giúp cô có được trong khi cô thích nghi với việc trở thành một người vợ.

“Cô ấy có thể sẽ nhảy ngay vào nó ấy, nhưng phải một vài tuần nữa trước khi cô ấy có thể lái xe mà cũng ít nhất cho đến khi Risa đủ khỏe đã”

“Vậy cô sẽ giữ việc này cho cô ấy” Sarah nói dịu dàng.

“Cháu sẽ nhắc nhở cô nếu lần sau cô còn buộc tội cháu “điều khiển” mọi người” anh nói một cách hình thức, mỉm cười.

“Nhưng cháu đã không nghĩ về điều đó à?”

Nụ cười của anh mở rộng. “Tất nhiên ạ”

Chương 6

Ngày họ đón Risa từ bệnh viện về nhà, Kathleen chỉ có thể chịu đựng việc dờn con bé một lúc. Risa đã được 13 ngày tuổi, và bây giờ đã nặng tổng cộng 5 pounds và 6 ounces, vẫn thiếu 2 ounces so với cân nặng của một em bé 5,5 pounds trước khi Derek cho phép bé ra khỏi khu chăm sóc sơ sinh, nhưng như anh đã lưu ý trước đó, cô bé rất khỏe mạnh. Má cô bé đã có vẻ bầu bĩnh của trẻ sơ sinh, và cô bé bú khá là khỏe, mỗi bữa ăn cách nhau khoảng bốn giờ.

Derek lái xe đưa họ về nhà, sau đó để chiếc Cherokee lại cho Kathleen nên cô có đi lại nếu cô cần bất cứ thứ gì, hành động ấy đã làm dịu đi lo lắng của cô mà chính cô cũng không biết là cô có cho đến khi anh đưa cho cô chìa khóa xe. Bệnh viện chỉ cách đó vài tòa nhà và những ngày tháng một khá ấm áp nên anh đi bộ đi làm.

Cô dành cả ngày để chơi với Risa khi cô bé thức và ngắm bé khi bé ngủ. Chiều muộn ngày hôm ấy, Kathleen giật mình nhận ra cô vẫn chưa biết nên chuẩn bị gì cho bữa tối, và cảm giác có lỗi lấp đầy tâm trí cô. Derek như một vị thánh vậy, nâng niu cô với mọi lý do, để cô dành hết thời gian của cô cho Risa, anh tự làm hết các việc vặt trong nhà, nhưng việc Risa về nhà đã đánh dấu một sự thay đổi tình huống hiện tại. Đã hai tuần kể từ khi Risa sinh ra, Kathleen cảm thấy khỏe hơn bao giờ hết. Cô đã được nghỉ ngơi, sự ngon miệng của cô đã khá hơn; chẳng có lý do gì để Derek tiếp tục chờ đợi cô như thể cô là một người bệnh vậy. Anh đã cho đi tất cả mọi thứ, còn cô chẳng cho đi cái gì cả, thậm chí là sự chú ý.

Cô đẩy xe đẩy của Risa, cái mà cô và Derek đã mua chỉ một ngày trước, vào bếp để cô có thể trông chừng Risa trong khi cô chuẩn bị bữa tối. Em bé ngủ một cách yên bình, với khớp ngón tay nhét vào miệng, chẳng hề bị làm phiền bởi tiếng huyền não của xoang chảo. Đây là lần đầu đầu Kathleen nấu ăn, vì vậy cô phải đi tìm mọi thứ, và phải đến lần thứ hai cô mới làm bất cứ việc gì một cách bình thường. Cô nhẹ nhõm khi Derek không về bằng giờ mọi khi, kể từ cô làm mọi việc theo thời gian biểu, nhưng nửa giờ trôi qua và cô bắt đầu lo lắng. Thật không giống anh khi về muộn mà không gọi điện hay nhờ một y tá gọi để cho cô biết có em bé nào đó cần anh. Chỉ trong thời gian ngắn họ kết hôn, cô đã biết điều đó về anh. Derek luôn luôn chu đáo.

Derek thật... không thể tin được.

Cô muốn trao cho anh thứ gì đó, thậm chí chỉ là một bữa ăn nóng hổi chờ anh khi anh về nhà. Cô nhìn vào chỗ đồ ăn đang bốc hơi, sẵn sàng để dọn ra, nhưng anh không ở đây. Cô có thể làm nóng lại nhưng nó sẽ không giống trước.

Sau đó cô nghe thấy tiếng khóa ở cửa, và cô được lấp đầy bởi sự nhẹ nhõm. Cô vội vã ra khỏi bếp để đón anh, mặt cô sáng lên với niềm vui.

“Em đã lo lắng đấy” cô nói nhanh, rồi sợ anh sẽ nghĩ cô đang phàn nàn, nên cô cô thay đổi những gì cô định nói. “Anh tin hay không cũng được, em thực sự đã nấu bữa tối. Nhưng em không thể tìm thấy bất cứ thứ gì, và em cứ thế mãi. Em đã sợ là anh sẽ về trước khi mọi thứ xong xuôi, bởi em muốn làm anh ngạc nhiên mà.”

Đôi mắt anh ấm áp khi anh vòng tay quanh vai cô và ôm cô vào anh cho một nụ hôn. Anh hôn cô rất nhiều, đôi khi với cảm xúc mạnh mẽ được kiềm nén một cách cẩn thận, và khiến cô ngừng hoảng hốt vì chính khoái cảm của cô trước sự đụng chạm của anh.

“Anh còn hơn cả ngạc nhiên, anh hết sức biết ơn đấy” anh nói, lại hôn cô nữa “Anh đang chết đói đây. Risa đâu rồi?”

“Ở trong bếp, ở đó em có thể trông chừng con ngủ”

“Anh đã tự hỏi có phải em đã dành cả ngày đưa nôi cho con không.”

“Thực ra là đúng vậy.”

Cánh tay anh vòng quanh eo cô khi họ vào bếp. Risa vẫn đang ngủ nên anh không bế con bé lên. Anh dọn bàn trong khi Kathleen bày thức ăn, sau đó họ ăn thông thả, một trong số ít lần họ có cơ hội làm vậy. Kathleen biết cô là một đầu bếp cừ, và nó khiến cô khá là thỏa mãn khi cô nhìn Derek ăn với sự thích thú rõ ràng.

Khi họ kết thúc, anh giúp cô dọn dẹp, sau đó, như là bất chợt nghĩ ra, lấy một bộ chìa khóa ra khỏi túi và đưa chúng cho cô. Cô cầm chúng, cau mày với anh trong sự bối rối. “Em đã có chìa khóa chiếc Cherokee rồi mà”

“Đây không phải chìa khóa xe Jeep” anh giải thích một cách bình thản, đi vào phòng khách và ngồi xuống đọc báo. “Chúng là chìa khóa xe của em. Anh đã mua nó trên đường về nhà chiều nay.”

Xe của cô? Cô không có chiếc xe nào ngoại trừ chiếc xe tải cũ. Sự thật cháy bùng lên trong đầu cô như mặt trời mọc, cướp mất hơi thở của cô. “Em không thể nhận một chiếc xe từ anh” cô nói, giọng cô căng thẳng.

Anh nhìn lên từ tờ báo, đôi lông mày đen của anh nhướng lên như một câu hỏi “Có vấn đề gì à? Nếu em không muốn cái xe ấy, anh sẽ lái nó, và em có thể có cái xe Jeep. Anh không thể tiếp tục đi bộ tới bệnh viện, vậy nên mua một chiếc xe dường như là một việc làm logic.”

Cô cảm thấy muốn hét lên. anh đang bao vây cô bởi logic. anh đúng, tất nhiên nhưng nó chỉ khiến cô cảm thấy vô dụng hơn. Cô đã cảm thấy tự hào khi chuẩn bị bữa tối cho anh, lần đầu tiên cô làm được cái gì đó cho cuộc hôn nhân của họ thì anh lại dừng lại trên đường về và mua một chiếc xe cho cô! Cô cảm thấy như một kẻ ăn bám không thể thỏa mãn, lấy sạch tất cả những gì anh trao và đòi hỏi nhiều hơn nữa chỉ bởi sự tồn tại, sự có mặt của cô trong cuộc đời anh.

Liếm ướt môi, cô nói “Em xin lỗi, em chỉ là...choáng váng. Chưa ai từng mua... Em không biết phải nói gì nữa.”

Anh trông có vẻ đang nghĩ ngợi, nhưng mắt anh đang lấp lánh. “Anh cho rằng em có thể làm những thứ bất cứ ai khác sẽ làm như nhảy tung tung lên, la hét, cười lớn, vòng tay em qua cổ anh và hôn anh cho đến khi anh cầu xin sự khoan dung.”

Trái tim cô đập hoang dại. Anh tuyệt như một vị thần ngoại đạo vậy, một cơ thể đầy mạnh mẽ và đàn ông một cách đầy sức mạnh; sau cùng, không còn tia lấp lánh trong mắt anh nữa mà là tia sáng hết sức nóng bỏng, và anh đang nhìn cô theo cách đàn ông nhìn phụ nữ từ thời sơ khai. Miệng cô đột nhiên trở nên khô khốc, và cô lại phải liếm môi.

“Đó là điều anh muốn em làm à?” cô thì thầm.

Anh đặt tờ báo sang bên một cách cẩn thận. “Em có thể bỏ qua phần nhảy lên và la hét nếu em muốn. Anh sẽ không phiền nếu em đi thẳng đến phần hôn hít đâu.”

Cô không nhớ về việc chuyển động, nhưng bằng cách nào đó cô thấy mình ở trong lòng anh, cánh tay cô vòng quanh chiếc cổ mạnh mẽ của anh, miệng cô dưới miệng anh. Anh đã hôn cô trong tuần đầu họ cưới thường xuyên đến nỗi cô đã trở nên quen với nó, chờ đón nó, thích thú với nó. Bằng cách đó, những nụ hôn của anh đã trấn an cô rằng cô có thể có cái gì đó để trao đi, thậm chí chỉ là sự xoa dịu thể xác. Cô thậm chí không thể thực hiện nó một cách hoàn toàn, ở

thời điểm hiện tại, nhưng ít nhất khả năng đó vẫn ở đây. Nếu anh muốn cô hôn anh, cô còn hơn cả bằng lòng.

Cánh tay anh vòng chặt xung quanh cô, ôm cô vào bộ ngực khỏe khoắn của anh khi anh khiến nụ hôn sâu hơn, lưỡi anh di chuyển để chạm vào lưỡi cô. Kathleen cảm thấy thật táo bạo và liều lĩnh; cô không biết rằng nụ hôn của cô khá là nhút nhát và không thành thạo, hay là anh đã bị đụng chạm và kích thích cao độ bởi sự ngây thơ của cô. Anh hôn cô chậm rãi, hoàn hảo, dạy cô cách sử dụng lưỡi cô và cách chấp nhận lưỡi anh, giữ bản thân anh dưới sự kiểm soát chặt chẽ để anh không làm cô sợ hãi.

Cuối cùng cô cũng quay đầu ra xa, thở gấp gấp, và anh mỉm cười vì cô đã quên cả thở. “Anh đã chuẩn bị để cầu xin sự khoan dung chưa?” cô hỗn hển, sắc màu rực rỡ trên gương mặt cô.

“Anh không biết bất cứ ai tên là Khoan dung cả” anh thì thầm, quay đầu cô lại để nếm vị của miệng cô lần nữa. “Tại sao anh lại cầu xin một người phụ nữ thậm chí anh còn không biết nhỉ?”

Tiếng khúc khích của cô bị tắt bởi môi anh khi anh chuyển sự đam mê sang chòm gheo, hôn thành tiếng khắp nơi trên mặt cô. Sau đó anh nhắc bóng cô lên “Hãy đánh thức kẻ bạo chúa tí hon để anh có thể chỉ cho em chiếc xe của em” anh nói, cười toe toét.

Kathleen ném một cái nhìn lo lắng về phía đứa bé đang ngủ. “Chúng ta có nên mang bé ra ngoài trời lạnh không?”

“Thế em muốn để bé ở đây một mình à? Trừ phi em muốn thử chìa khóa vào tất cả xe hơi trong bãi đỗ, em phải biết cái nào là xe mình chứ. Sẽ không mất đến một phút đâu, chỉ cần quần bé vào và che đầu bé lại. Trời dù sao cũng không lạnh lắm.”

“Anh chắc là nó sẽ không hại gì con bé chứ?”

Anh trao cô một cái nhìn cứng rắn và không thêm một từ nào, cô dời đi để lấy áo khoác của mình và một cái chăn cho Risa. Cô cảm thấy muốn tự đá mình một cái. Anh có nghĩ cô không tin anh biết cái gì sẽ có hại cho em bé và cái gì không ư? Anh là một bác sĩ, vì Chúa! Anh đã chăm sóc cho cô và Risa ngay từ giây phút họ gặp nhau. Cô thật sự lại tạo ra một đồng lõa xộn rồi, hôn anh như thể ăn tươi nuốt sống anh chỉ một phút trước, sau đó thực tế lại xúc phạm anh.

Khi cô quay lại với chiếc chăn, anh đã bế Risa lên, đánh thức con bé, và anh đang vuốt ve nó. Risa nhìn anh với sự ấn tượng nghiêm trọng đến buồn cười, khuôn mặt tí hon dịu dàng khi nhìn chăm chú lên anh, hai tay bé khua tứ tung. Trước sự ngạc nhiên của Kathleen, cái miệng chúm chím của bé dường như đang bắt chước những động tác của Derek. Cô bé có vẻ như hoàn toàn bị mê hoặc bởi người đàn ông đang bế bé.

“Chăn đây này.”

Anh cầm lấy nó và khéo léo quấn Risa vào trong, che đầu con bé lại. Bé bắt đầu nhặng xị lên, và Derek cười khúc khích. “Chúng ta tốt hơn là nên nhanh lên. Bé sẽ không chịu được lâu nữa đâu; con bé muốn xem có chuyện gì đấy.”

Họ nhanh chóng xuống chỗ đỗ xe, và Derek dẫn cô đến chỗ một chiếc Oldsmobile Calais. Kathleen phải nuốt xuống tiếng thở gấp. Đó là một chiếc xe mới, không phải một chiếc đã qua sử dụng như cô đã mong đợi. Nó nhìn bóng mượt và khỏe khoắn, với nội thất màu xám nhạt và tất cả sự tiện lợi mà cô có thể nghĩ tới. Nước mắt bỗng rất mắt cô. “Em...em không biết phải nói gì” cô thì thầm khi nhìn chăm chăm vào nó trong cơn sốc.

“Hãy nói em yêu nó, hứa với anh là sẽ luôn luôn thắt dây an toàn và chúng ta sẽ để em bé quay lại phía trước khi bé lại nổi cơn thịnh nộ. Con bé không thích cái chăn che mặt nó một chút nào cả.” Tiếng cầu nhàu của Risa đang thực sự to hơn.

“Em yêu nó” cô nói mê mẩn.

Anh cười và đặt tay anh vòng quanh thắt lưng cô khi cái bọc đang nặng trĩu trong tay anh bắt đầu gào khóc một cách hung hăng. Họ vội vã quay vào trong và anh kéo cái chăn ra để lộ khuôn mặt đỏ nhẵn nhụi của Risa. “Dừng lại nào” anh nói dịu dàng, chạm vào gò má bé. Con bé thêm vài tiếng khóc nữa rồi nấc lên hai cái và dừng lại, nhìn chăm chú lên anh.

Anh thật hoàn hảo. Mọi việc anh làm chỉ khiến cho sự không cân xứng trong quan hệ của họ tệ hơn thôi. Anh không chỉ lo đến mọi thứ, trao cô mọi thứ, mà anh còn chăm sóc tốt cho Risa. Cha mẹ của những bệnh nhân tí hon đều nghĩ rằng anh phải xếp ngang hàng với những thiên sứ, và tất cả các cô y tá đều phải lòng anh. Anh đã có thể có bất cứ ai, nhưng thay vì vậy anh lại chọn để chất gánh nặng lên bản thân mình với một... một con bé quê mùa người chẳng biết gì ngoài việc làm ở trang trại, và một đứa trẻ không phải của anh. Kathleen cảm thấy như một kẻ ăn bám vậy. Nếu không có gì khác, cô có thể bắt đầu trả lại cho anh tiền mua xe, nhưng thế nghĩa là cô phải có một công việc.

Cô thở sâu và đề cập tới vấn đề ngay khi anh đặt Risa xuống. Kathleen không tin vào việc trì hoãn thời gian. Cô đã học được một cách khó khăn là chúng sẽ không biến mất, vậy tốt hơn là hãy đương đầu luôn với rắc rối. “Em sẽ bắt đầu tìm một việc làm.”

“Nếu em thấy đủ khỏe” anh nói lơ đãng khi dếm cái chăn mỏng xung quanh em bé. “Em có thể sẽ muốn gọi cho Sarah ; cô ấy đã đề cập đến điều gì đó về việc cần giúp đỡ ở một trong các cửa hàng của cô ấy.”

Cô đã chuẩn bị cho sự phản đối, nhưng cách chấp nhận sự thật của vấn đề của anh khiến cô tự hỏi tại sao cô lại nghĩ anh sẽ không thích ý tưởng đó. Sau đó cô nhận ra cô đã trông chờ anh cư xử hết như cách Larry sẽ làm; Larry không muốn cô làm bất cứ việc gì ngoài trừ làm việc như một nô lệ ở trang trại, và chờ đợi để hầu hạ anh ta. Nếu cô ra ngoài và có một việc làm, cô có thể thoát khỏi sự kiểm soát của anh ta trước khi anh ta xong với việc vắt kiệt cô. Nhưng Derek không như vậy. Derek muốn cô hạnh phúc.

Đó là một khám phá đáng kinh ngạc. Kathleen không thể nhớ bất cứ ai từng nhường bước và trao cho cô một phần của niềm hạnh phúc. Kể từ khi Derek xuất hiện trong cuộc đời cô, tất cả mọi thứ anh làm đều để cô hạnh phúc và thoải mái.

Cô nghĩ về gợi ý của anh, và cô thích nó. Cô không được đào tạo để làm bất cứ việc gì trừ bồi bàn, nhưng cô biết sử dụng máy tính tiền; làm việc ở một cửa hàng thủ công nghe có vẻ thú vị. Cô nhắc nhở mình sẽ gọi cho Sarah Matthews vào hôm sau.

Khi họ đi ngủ tối hôm đó, Derek thực tế đã phải kéo Kathleen ra khỏi phòng trẻ .

“Có thể em nên ngủ lại đây” cô nói lo lắng. “Sẽ sao nếu con bé khóc và em không nghe thấy?”

Ngủ cùng giường với cô mà không thể chạm vào cô là một trong những sự tra tấn tồi tệ nhất với một người đàn ông mà anh có thể nghĩ đến, nhưng Derek không định từ bỏ. Bên cạnh đó, anh đã chuẩn bị đầy kế hoạch của anh lên một bước nữa, cái mà sẽ không thể thực hiện nếu Kathleen không ở trong giường với anh. Anh đã đoán trước tất cả cái đêm-đầu-tiên-với-em-bé của cô và chuẩn bị để làm dịu chúng. “Anh đã mua một thiết bị báo thức trẻ em” anh nói và đặt một cái máy thu màu đen nhỏ bé cạnh giường cũi của Risa. “Chiếc máy kia sẽ đặt cạnh giường chúng ta. Chúng ta có thể nghe thấy nếu con bé khóc.”

“Nhưng con bé có thể cần được giữ ấm...”

“Chúng ta có thể bật máy sưởi lên, nhưng đóng những lỗ thông hơi trong phòng chúng ta lại”. Khi anh nói, anh dẫn cô về phòng ngủ. Anh đã đóng tất cả các lỗ thông khí nóng, và căn phòng lạnh hơn một cách đáng chú ý so với toàn bộ căn hộ. Việc đoán trước khiến tim anh đập nhanh hơn. Trong hơn một tuần anh để cô quen dần với sự có mặt của anh trên giường; anh thậm chí còn biết tại sao cô chịu đựng nó. Cô nghĩ rằng cô nợ anh. Nhưng bây giờ anh sẽ để cô quen với sự động chạm của anh cũng như sự hiện diện của anh, và anh biết nhiều hơn những nụ hôn sẽ khiến anh trở nên hoang dại. Anh muốn cô quá nhiều đến nỗi đau đớn vì nó, và đêm nay anh sẽ tiến một bước nữa đến mục tiêu của mình.

Cô trèo lên giường và kéo tấm phủ lên. Derek tắt đèn sau đó thả rơi bộ pijama của anh xuống sàn và, khóa thân một cách sung sướng, nằm bên cạnh cô. Anh thường ngủ trần, nhưng đã phải mặc bộ pijama khó chịu ấy kể từ khi họ kết hôn, và nó là cả một sự nhẹ nhõm khi bỏ lại nó.

Căn phòng lạnh lẽo sẽ làm nốt phần còn lại. Cô sẽ trượt vào hơi ấm của anh suốt đêm, và khi cô thức dậy, cô sẽ ở trong vòng tay anh. Một nụ cười ngang qua mặt anh khi anh nghĩ về điều đó. (Anh này mưu mô thật :D)

Chuông báo thức trẻ em kêu lên. Sau đó một chút, Kathleen thức dậy với một tiếng than thở đầu tiên. Cô cảm thấy ấm áp tuyệt vời và rên rỉ trước ý nghĩ phải trở dậy. Cô đang cảm thấy rất dễ chịu, với đầu cô trên vai Derek và cánh tay anh ôm cô thật chặt...

Mắt cô mở ra và cô ngồi dậy trên giường. “Em xin lỗi” cô buột miệng.

Anh ngáp ngái ngủ. “Vì cái gì?”

“Em đã đè hết lên anh!”

“Chết tiệt, em yêu, anh thích thế mà! Em sẽ nghe thấy những tiếng la hét nhỏ kinh khủng kia đấy” anh nói thích thú, chuyển chủ đề. Lại ngáp nữa, anh với ra để bật đèn ngủ, sau đó ra khỏi giường. Cả người Kathleen giật mạnh vì sốc. Anh trần truồng! Trần truồng một cách lộng lẫy. Trần truồng một cách đẹp đẽ. Miệng cô khô khốc, và cả ngực cô thắt lại đến đau đớn.

Anh giơ tay ra cho cô “Đi nào, em yêu. Đến xem con gái chúng ta nào.”

Vẫn trong cơn sốc, cô đặt tay cô lên tay anh khi anh trao cô một nụ cười chậm rãi, xấu xa khiến hơi thở cô hoàn toàn bị cướp đi.

Chương 7

Nụ cười ấy còn đọng lại trong tâm trí cô tới tận sáng hôm sau, khi cô lái xe cẩn thận tới cửa hàng của Sarah Matthews, theo chỉ dẫn của Sarah cô nhận được chỉ 1 giờ trước. Risa ngủ một cách ấm áp trong ghế của cô, đã qua được đêm đầu tiên trong nôi của cô bé, cũng được chăm sóc bởi người cha khóa thân một cách lộng lẫy của bé. Kathleen quá kinh ngạc để làm bất cứ việc gì ngoài ngồi im trong chiếc ghế xích đu và ôm Risa vào ngực. Derek đã làm mọi việc khác và sau khi Risa đã ngủ lại, Kathleen đã về giường một cách ngoan ngoãn và để anh kéo cô lại gần hơi ấm của anh, cơ thể cơ bắp trần truồng của anh và ... thích thú nó.

Thích thú dường như là cách diễn tả quá nhẹ sự hỗn loạn trong suy nghĩ và cảm xúc của cô. Một phần của cô muốn chạm vào anh, nếm vị của anh, chạy dọc bàn tay cô khắp cơ thể lỏng lẻo của anh. Phần khác của cô vẫn còn hoảng sợ, sâu thẳm trong cô vẫn chưa hồi phục được từ cái cách tàn bạo, đầy khinh bỉ mà Larry đã làm nhục cô trước khi bỏ đi.

Cô không muốn nghĩ về điều đó, cô đẩy kí ức đó ra khỏi tâm trí và thấy khoảng trống nó để lại nhanh chóng được lấp đầy bởi nụ cười thấu hiểu, gợi cảm của Derek. Chính là nó! Sự thấu hiểu! Anh biết chính xác cô cảm thấy thế nào.

Cô tìm thấy cửa hàng thủ công ẩm áp một cách khá dễ dàng so với việc cô đã không hoàn toàn để tâm tới nơi mình đang tới. Chỗ đỗ xe rộng rãi nhưng cô vẫn cẩn thận đỗ chiếc xe mới không tì vết của cô xa khỏi xe những người khác, sau đó bế Risa và hàng đồ đồ linh tinh của trẻ con vào cửa hàng.

Có một số khách đang xem qua và chuyện trò với Sarah cũng như với nhau. Nhưng khi cô vào, một nụ cười rực rỡ sáng lên trên mặt Sarah, và cô ấy đi ngay tới để đón lấy em bé từ tay cô. “Thật là đáng yêu” cô thì thầm, nhìn đứa bé đang ngủ. “Cô bé thật đẹp. Missy và Jed sẽ làm hư cô bé mất, như là Derek đã từng làm hư chúng khi chúng còn nhỏ vậy. Cô đã mang cái rào chắn trẻ em cũ của Jed đến và đặt ở phía sau, nơi cô đã từng giữ mấy đứa con của cô, nếu cháu muốn mang tất cả máy thú của Risa tới”.

Kathleen mang cái túi tã lót căng phồng vào phòng trong, nơi dự trữ đồ làm búp bê của cửa hàng, cũng là khu vực ẩm áp với vài chiếc ghế xích đu để khách hàng của Sarah có thể ngồi tán gẫu nếu họ muốn. Đây là nơi được yêu thích nhất của cửa hàng và ẩm hơn phía trước. Một cái rào chắn trẻ em chắc chắn đã được đặt cạnh mấy chiếc ghế xích đu và Kathleen nhìn vào nó một cách hoang mang.

“Cô đã lái xe về nhà để lấy cái rào chắn sau khi cháu gọi cho cô sáng nay à? Ai đã trông cửa hàng thế?”

Sarah cười, đôi mắt xanh lá ẩm áp của cô long lanh. “Thật ra, cô đã đặt chiếc rào chắn ở đây vài ngày rồi. Cô đã gọi cho Derek vào ngày hai cháu cưới và nói với cậu ấy cô cần giúp đỡ ở đây, nếu cậu ấy nghĩ cháu quan tâm.”

“Anh ấy đã không nói gì với cháu cho tới tận đêm qua,” Kathleen nói, tự hỏi có nên giận dữ với mảnh khoe của anh không và cũng tự hỏi làm vậy thì được ích lợi gì.

“Tất nhiên không, cô biết cậu ấy muốn chờ tới khi Risa về nhà và cháu thấy khỏe hơn. Nhưng đừng để cái rào chắn làm cháu nghĩ cháu phải nhận công việc mà cháu không muốn.”

Kathleen hít một hơi thở sâu. “Cháu rất muốn có công việc này. Cháu không được đào tạo để làm bất cứ việc gì ngoài bồi bàn và làm việc ở trang trại, nhưng cháu có thể làm thu ngân.”

Sarah sáng lên khi nhìn cô “Thế là thỏa thuận xong. Khi nào cháu có thể bắt đầu?”

Kathleen nhìn quanh cửa hàng ẩm áp như một gia đình. Đây sẽ là nơi thật tốt để làm việc, mặc dù cô ghét cái ý tưởng xa Risa suốt cả ngày. Cô sẽ phải tìm một trung tâm chăm sóc trẻ ban ngày hoặc một người giữ trẻ, và cô có thể cho bé bú buổi trưa. Cô cho rằng Risa sẽ quen dần với việc bú bình, mặc dù chỉ nghĩ vậy cũng đã khiến cô muốn khóc. “Cháu sẽ tìm ai đó trông Risa trước khi bắt đầu,” cô nói một cách miễn cưỡng.

Sarah chớp mắt ngạc nhiên. “Tại sao? Mấy đứa trẻ của cô đều lớn lên trong cửa hàng này. Đó là cách cô giữ chúng gần bên mình. Chỉ cần mang Risa theo cháu; cháu sẽ có nhiều người giúp

đỡ hơn cháu có thể đếm được đấy. Bất cứ khi nào cháu thấy đủ khỏe để làm việc...”

“Cháu đủ khỏe để làm việc ngay bây giờ,” Kathleen nói. “Sau khi làm việc ở trang trại toàn bộ cuộc đời, cháu thấy mình khỏe như một con ngựa thồ.”

“Derek nghĩ gì về chuyện này?” Sarah hỏi, sau đó tự cười chính mình. “Đừng bận tâm. Cậu ấy sẽ không nói với cháu về công việc nếu như cậu ấy không nghĩ cháu đủ khỏe để đảm nhận nó. Đây không phải là một việc nặng nhọc; việc lao động thể chất duy nhất là nhập hàng hóa, và Jed thường xuyên bê mấy cái thùng giúp cô.”

Kathleen lục lại trí nhớ về một hình ảnh của Jed, bởi cô biết cậu đã có mặt tại lễ cưới của cô. “Có phải Jed là cậu bé cao với mái tóc đen không ạ?”

“Ừ. Con cô đã cao gần sáu feet. Thật buồn cười khi chúng lớn nhanh như thế nào. Hãy thưởng thức mọi khoảnh khắc với Risa, bởi vì thời thơ ấu của cô bé chẳng kéo dài lắm đâu.” Sarah mỉm cười nhìn xuống cái bọc đang ngủ trong tay cô, sau đó nhướn lên và đặt Risa vào trong rào chắn. “Cô bé thật đẹp đẽ. Derek chắc phải tự hào không chịu được về bé.”

Nó đập vào Kathleen như một cái tát rằng tất cả mọi người đều nghĩ Risa là con gái Derek thật sự, điều giải thích tại sao anh lại buộc Kathleen vào một cuộc hôn nhân vội vã. Sao họ lại không nghĩ vậy? Tóc Risa cũng đen như của Derek, cũng như của chính cô. Cô không biết phải nói gì, khi cô nhận ra cô cuối cùng phải nói gì đó. Cô không thể để cho bạn bè anh nghĩ anh là kiểu người sẽ bỏ một phụ nữ khi làm cô mang bầu con anh, không khi anh đã rất tốt với cô, đã trao cho cô quá nhiều. Cuối cùng cô chỉ là thốt ra. “Risa không phải con của Derek. Ý cháu là cháu chưa từng gặp anh ấy cho tới ngày bé ra đời.”

Nhưng Sarah mỉm cười với cô nhẹ nhàng. “Cô biết; Derek đã nói với bọn cô. Nhưng bây giờ cô bé là con của cậu ấy, như là cháu vậy.”

Ý tưởng thuộc về bất cứ ai thật xa lạ với Kathleen, vì cô chưa từng biết tới sự thân thiết như vậy. Ít nhất, cô chưa từng biết cho tới khi Risa sinh ra, và sau đó cô đã cảm thấy một sự chiếm hữu ngay tức thì và quá sức mạnh mẽ. Nó khác với Derek. Anh là một người đàn ông ... quá nhiều. Hình ảnh của cơ thể trần trụi, mạnh mẽ của anh lóe lên trong tâm trí cô, và cô cảm thấy cơ thể mình nóng lên. Anh đã trao cho cô hoàn toàn, vì vậy trong sự tôn trọng đó, cô thuộc về anh. Kì lạ là cô đã nhảy lên để biện hộ cho anh, không bằng lòng để bạn bè anh nghĩ bất cứ điều gì xấu về anh. Cô đã cảm thấy sự cần thiết phải bảo vệ anh, như thể anh thuộc về cô, và cảm giác chiếm hữu lẫn nhau này thật khá bối rối.

Cô đẩy suy nghĩ của cô ra xa, tập trung vào việc học về cửa hàng với sự nhiệt tình như khi cô học cách trở thành một bồi bàn. Như Sarah đã nói, đây không phải là một công việc nặng nhọc, cái khiến Kathleen mừng rỡ, vì cô thấy rằng cô khá dễ mệt mỏi. Hầu hết thời gian Risa ngủ một cách ngoan ngoãn, chỉ khóc thút thít khi cô bé cần thay tã hay bị đói, và đặc biệt nhìn quanh với đôi mắt mơ màng ngây thơ. Dường như tất cả các khách hàng đều biết Derek, và có rất nhiều tiếng ồ à trước đứa bé.

Giữa buổi chiều, khi tan học, mấy đứa trẻ của Sarah tới, với Jed theo sau một cách bảo vệ khiến cho chị gái cậu trở nên bé nhỏ. Missy, người đáng yêu một cách sừng sốt, với đôi mắt đen và mái tóc đen của bố cô, nhưng lại có khung xương mảnh mai của Sarah. Khi cô bé nhìn thấy Kathleen, cô bé đâm sầm vào cô và ôm cô như thể họ là những người bạn lâu ngày không gặp, sau đó yêu cầu lập tức đến không kịp thở để biết chỗ của em bé. Bất cười, Kathleen chỉ vào cái rào chắn, và Missy cúi mình trên Risa vừa thức dậy sau một giấc ngủ ngắn khác.

Jed nhìn chị gái mình, và có vẻ giấu cợt trong đôi mắt đen của cậu. “Chị ấy phát điên lên vì trẻ con,” cậu nói bằng giọng láu lỉnh, không có bất cứ tiếng rúc rích trẻ con nào. “Chị ấy sẽ đẩy

cả chị và Derek ra khỏi cửa mỗi đêm chỉ để ngồi cạnh em bé đấy.” Sau đó cậu quay lại và nói, “Chào mẹ” khi cậu ôm Sarah vào cánh tay cơ bắp của cậu.

Nhưng có sự tự lự trong mắt Sarah khi cô nhìn vào con trai mình. “Có chuyện gì vậy? Con đang giận dữ cái gì đó.” Cậu quá giống cha cậu để cô có thể đoán sai tâm trạng của cậu.

“Một kẻ say mê tầm thường đang làm phiền Miss,” cậu nói thẳng thừng.

“Nó chẳng là gì đâu!” Missy khẳng định, lại gần họ với Risa ngả trên vai cô. “Anh ấy thực sự chẳng nói gì cả. Anh ấy chỉ định mời con đi chơi.”

“Con có muốn đi không?” Sarah hỏi bình thản.

“Không!” Câu trả lời của Missy đến quá nhanh, chống lại điệu bộ thường thấy của cô. “Con chỉ không muốn làm lớn chuyện lên thôi; con quá xấu hổ.”

“Mẹ sẽ nói chuyện với Rome” Sarah nói.

“Ôi, mẹ!”

“Con có thể lo được chuyện này,” Jed nói, giọng cậu bình tĩnh một cách chết người. Cậu với ra và cù vào cằm Risa, sau đó khéo léo cướp cô bé ra khỏi vòng tay Missy.

“Trả cô bé đây!” Missy nói tức tối.

Chúng chạy quanh phòng, tiếp tục tranh cãi xem ai sẽ được bế em bé, và Sarah lắc đầu. “Mấy đứa trẻ tuổi teen. Cứ chờ xem,” cô nói với nụ cười dành cho Kathleen. “Sẽ đến lượt cháu thôi.”

“Jed rất bảo vệ phải không?”

“Nó khá giống Rome, nhưng nó chưa đủ lớn để biết kiềm chế cảm xúc.”

Mười phút sau Missy quay lại, đã chiếm lại được quyền sở hữu Risa. Jed đã ngồi trong phòng phía sau, đang xem TV và làm bài tập về nhà. “Mẹ, làm ơn đừng nói với bố bất cứ cái gì về anh chàng này,” cô bắt đầu một cách nghiêm túc. “Mẹ biết bố thế nào mà. Mẹ hầu như không thể nói với bố để cho con hẹn hò, và con đã mười lăm!”

“Anh chàng nào?” một giọng sâu lắng hỏi lại một cách bình thản, và tất cả họ đều quay đầu lại để nhìn người mới tới.

“Derek!” Missy nói nhẹ nhõm, vươn tới để trao anh cái ôm mà anh đáp lại, giữ đầu cô trên vai anh trong một khắc.

Kathleen không thể nói bất cứ cái gì; cô chỉ nhìn chằm chằm vào anh khi luỡi cô như dính chặt trong miệng. Con gió nhẹ làm rối mái tóc đen của anh, và với nước da sẫm màu tự nhiên cho anh một vẻ ngoài phóng đảng hầu như làm tim cô ngừng đập theo đúng nghĩa đen. Đôi vai rộng của anh kéo căng chiếc áo khoác mỏng anh mặc, sự nhượng bộ duy nhất của anh với thời tiết tháng một.

Sarah đang cau mày với anh. “Sao chuông không kêu khi cháu vào nhỉ?”

“Bởi vì cháu đã với lên và ngắt nó,” anh trả lời điềm tĩnh khi anh trượt cánh tay anh quanh eo Kathleen và kéo cô lại với anh. Đôi mắt màu vàng của anh trở lại Missy. “Anh chàng nào thế?”

“Một cái đuôi làm em khó chịu vì muốn em đi chơi với anh ta,” cô giải thích. “Jed chơi trò anh hùng và mẹ đang dọa sẽ nói với bố, và nếu mẹ làm vậy bố sẽ không bao giờ để em hẹn hò với bất cứ ai nữa.”

Derek nhướn lông mày. “Đó có phải một cái đuôi nguy hiểm không?”

Một vẻ không chắc chắn lướt qua nét mặt thanh tú của Missy. “Em không biết.” cô thừa nhận bằng giọng nhỏ xiu. “Anh có nghĩ bố nên biết không?”

“Tất nhiên. Sao chú ấy lại trách với em vì những gì không phải lỗi của em? Trừ phi chú ấy muốn trách em vì đã làm nghẽn giao thông.”

Cô đỏ mặt rồi lại cười. “Được thôi. Em đoán bố sẽ để em đi prom... nếu em có thể có một cuộc hẹn.”

“Không bạn trai?” Kathleen hỏi, cuối cùng cũng tìm thấy lỗi mình. Nói chuyện với Missy dường như là đủ an toàn, mặc dù sự chú ý của cô đã vỡ thành từng mảnh bởi hơi nóng cơ thể Derek dựa bên cạnh cô.

Missy nhún vai. “Không có ai đặc biệt. Họ đều dường như quá trẻ.” Với sự chống đối thường thấy ở người cùng tuổi cô, cô đồng ý để Derek bế Risa và đi ra với Jed.

“Anh nghỉ làm sớm.” Kathleen cuối cùng cũng xoay sở để nói với anh, từ khi anh giải thoát cô khi anh bế đứa bé.

“Anh đang chuẩn bị. Bọn anh có một bà mẹ đang cố chuyển dạ sớm 3 tháng. Nếu họ không thể ngừng nó lại, anh sẽ phải ở lại đó suốt đêm khi em bé sinh ra. Anh quyết định nghỉ một chút trong khi còn có thể và tới gặp những người phụ nữ của anh.”

Cô cảm thấy một tiếng pang trước ý nghĩ cô có thể sẽ không ngủ cùng anh đêm nay, và thậm chí có một chút ghen tị với Risa đang dựa một cách đáng yêu trên vai anh. Well, anh đã làm rõ ngay từ đầu là Risa mới là người anh muốn. Vậy sao cô lại ghen tị? Có phải cô muốn Derek đòi hỏi nhiều hơn từ cô những gì cô có thể trao?

Có thể cô chỉ muốn anh đòi hỏi bất cứ cái gì từ cô, thế nên cô sẽ biết để trao đi cái gì.

“Mấy giờ em nghỉ làm?” anh hỏi khi nhìn đồng hồ.

Kathleen nhìn vào Sarah. Họ thậm chí còn chưa nói về chuyện giờ giấc. Nó giống như đi thăm bạn bè hơn là đi làm. “Cứ đi đi” Sarah nói, mỉm cười “Hôm nay cháu đã đi lại nhiều rồi, và bây giờ cũng có bọn trẻ ở đây giúp đỡ mà. Gặp lại cháu sáng mai lúc 9 giờ nhé. Chờ chút, để cô đưa cháu một chiếc chìa khóa.” Sarah tìm thấy một chìa khóa phụ dưới đáy bàn thu tiền và Kathleen để nó vào ví của cô.

Derek lấy chăn và túi đựng tã lót từ cái vòng chắn trẻ em và ôm Risa một cách ấm áp vào cái chăn. Như đoán trước, cô bé bắt đầu nhặng xị lên khi bị che mặt và anh cười toe toét “Chúng cháu phải đi thôi” anh nói với Sarah khi dẫn Kathleen ra cửa “Bị che mặt khiến con bé phát điên lên.”

Nhanh chóng anh mang bé ra ô tô và buộc cô bé vào ghế; cô bé yên ngay khi anh kéo cái chăn ra khỏi mặt cô. Sau đó anh đi vòng sang phía Kathleen và cúi xuống để hôn cô. “Cẩn thận trên đường về nhà,” anh nói, sau đó hôn cô lần nữa. “Anh sẽ đi mua bữa tối. Em thích gì nào?”

Đồ ăn Trung Quốc? Hay Mexico?”

Cô chưa bao giờ ăn đồ Trung Quốc, nhưng cô thích tacos, “Mexico?”

Anh đồng ý. “Anh sẽ mua đồ ăn và về thẳng nhà.” Sau đó anh đóng cửa cho cô và đi thẳng tới chỗ chiếc Cherokee mà không nhìn lại.

Kathleen liếm môi khi cô khởi động ô tô, thưởng thức vị của miệng anh. Cô có thể cảm thấy một sự thắt chặt lạ lẫm bên trong cô, và lồng ngực cô đang đau nhói. Cô liếc nhìn Risa. “Con không đói chứ?”

Nắm đấm tí hon vung lên tứ tung khi cô bé cố tìm đến miệng mình. Cô bé cực kì không bận tâm đến sự cắt ngang của mẹ bé.

Derek về sau cô không đến nửa giờ, nhưng họ vừa mới ngồi xuống ăn thì máy nhắn tin của anh kêu. Anh ngập ngừng nhắc máy và gọi cho bệnh viện. “Được rồi. Tôi trên đường tới đây.”

Anh không dừng lại để mặc áo khoác trên đường đi. “Đừng đợi anh” anh gọi lại qua vai; sau đó cửa đóng, và Kathleen ngồi đó với miếng đậu xào còn trong miệng, đột nhiên chẳng còn mùi vị gì.

Hàng giờ trôi qua chậm chạp khi cô chờ anh về nhà. Risa đã được cho ăn và đặt lại giường; sau đó Kathleen cố gắng để tâm xem TV. Khi thất bại, cô cố đọc sách. Nó cũng là một thất bại thảm hại, và cô giận dữ với chính mình. Cô vẫn quen ở một mình, và chẳng bao giờ thấy bức bối về điều đó trước đây. Có phải cô đã trở nên phụ thuộc vào anh khi cô không thể làm gì mà không có sự hiện diện của anh không?

Cuối cùng, chán nản, cô đi ngủ, và cơ thể cô đã đủ mệt mỏi để ngủ mặc cho những suy nghĩ của cô không ngơi nghỉ. Khi những tiếng khóc vì đói đầu tiên của Risa đánh thức cô lúc một rưỡi, phía bên giường còn lại vẫn trống không.

Nhưng khi cô vào phòng trẻ, cô nhảy lên vì ngạc nhiên, bởi Derek đang ngồi trong chiếc ghế đu, bế em bé trong khi con bé khóc, tay anh nắm lấy bàn tay tí hon của con bé. Có một sự trống rỗng khủng khiếp trong mắt anh làm cô đau đớn, nhưng cô nhận thấy anh thấy thoải mái khi ôm Risa.

“Đứa trẻ đã chết,” anh nói bằng một giọng không có sinh khí. “Anh đã làm mọi thứ anh có thể, nhưng thằng bé không làm được. Thằng bé sẽ không có nhiều hơn một cơ hội dù nó có sinh đủ tháng; tim nó bị tật một cách vô vọng. Chết tiệt dù có xuống địa ngục rồi trở về, anh vẫn phải cố.”

Cô chạm vào vai anh. “Em biết,” cô thì thầm.

Anh nhìn xuống đứa bé đang giận dữ, sau đó nắm lấy cổ tay Kathleen và kéo cô lên lòng anh. Ôm cô vào ngực anh, anh mở khuỷu váy ngủ của cô, để trần ngực cô sau đó để cô bế Risa và dẫn miệng bé tới núm vú. Những tiếng khóc ngừng ngay lập tức. Derek nhìn xuống đứa trẻ đang bú mạnh mẽ và ôm cả hai mẹ con vào gần anh hơn, sau đó ngửa đầu ra sau và nhắm mắt lại.

Kathleen để đầu cô nghỉ ngơi trên vai anh, mắt cô khép lại khi cô đắm mình trong hơi ấm và sự gần gũi của anh. Anh cần cô. Lần đầu tiên, anh cần cô. Cô biết bất cứ cơ thể ấm áp nào cũng sẽ làm được thế cho anh vào lúc này, nhưng hơi ấm cơ thể đó là của cô, và cô sẽ ở đây lâu chừng nào sự đụng chạm của cô còn khiến anh thoải mái. Hoặc có thể Risa mới là người mang lại cho anh sự thoải mái, Risa mới là người anh không thể rời xa. Con bé bây giờ khỏe mạnh và tăng cân hàng ngày. Anh đã phải nhìn thấy cái chết và bây giờ anh cần thấy sự sống, sự sống kỳ

điều của đứa trẻ anh đã giúp đỡ để đến với thế giới này.

Kathleen phải cắn môi mình. Tại sao anh không vào giường họ? Với cô? Tại sao anh không cần cô?

Chương 8

Bốn tuần sau, Kathleen có thể thấy một nụ cười làm miệng cô cong lên khi cô khóa cửa trước và bế Risa vào trong nôi. Con bé càu nhàu và vung vẩy nắm tay, sau đó nhét vào cái miệng lạnh lẽo, mở rộng của bé khi Kathleen chạm vào cằm cô bé. Thậm chí Risa có vẻ hạnh phúc, nhưng Kathleen nghĩ con gái cô đang mỉm cười với toàn thế giới, trong khi cô bé có lí do của riêng mình.

Bác sĩ sản khoa đã trao cho cô chứng nhận sức khỏe sớm hơn dự định, và kể từ đó cô đã không thể ngừng cười toe toét. Bốn tuần vừa qua gần như là không chịu nổi với cô sốt ruột với từng ngày trôi qua, mất kiên nhẫn để chờ tới lúc cô có thể thực sự trở thành vợ Derek. Anh là một người đàn ông khỏe mạnh, cường tráng; cô đã nhìn thấy bằng chứng của nó hàng ngày, bởi anh không có chút e lệ trước cô. Cô có thể nói cô đã quen với việc nhìn anh khỏa thân; tim cô vẫn nháy lên, mạch máu của cô vẫn đập dồn dập, người cô vẫn nóng lên và bị rối trí bởi tất cả các cơ bắp đàn ông đó. Cô thậm chí còn... bị mê hoặc.

Quan hệ hôn nhân với Larry đã chẳng hề thú vị. Cô đã luôn cảm thấy bị sử dụng và thậm chí bị tấn công bởi hành động nhanh chóng, nhẫn tâm của anh ta; cô đã chẳng phải là một con người đối với anh ta, nhưng là một sự thuận tiện. Theo bản năng, cô biết làm tình với Derek sẽ khác, và cô muốn được trải nghiệm nó. Cô muốn trao anh sự giải phóng thể xác và khoái lạc từ cơ thể cô, món quà hết sức riêng tư của cô dành cho người đàn ông đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời cô. Derek là người đàn ông mạnh mẽ, yêu thương và vị tha nhất mà cô có thể hình dung ra, nhưng bởi anh quá mạnh mẽ đến nỗi thỉnh thoảng dường như anh chẳng cần bất cứ điều gì từ cô, và có thể trao lại cho anh điều gì đó đã trở thành sự ám ảnh của cô. Sau cùng, cô có thể trao cho anh cơ thể cô, và sự đáp ứng tình dục.

Anh biết về cuộc hẹn của cô; anh đã nhắc cô về nó sáng nay. Khi anh về nhà, anh sẽ hỏi cô bác sĩ đã nói gì. Sau đó đôi mắt màu vàng của anh sẽ bùng lên với hơi nóng mãnh liệt cô đã nhìn thấy vài lần, và khi họ lên giường anh sẽ ôm cô vào cánh tay mạnh mẽ của anh, nơi cô cảm thấy thật an toàn và được bảo vệ, và anh sẽ khiến cô thành vợ anh thật sự, cũng như sự thật cô mang tên anh...

Hai tay tí hon của Risa đập vào cánh tay Kathleen, đẩy cô khỏi những hình ảnh tưởng tượng phấn khích của cô. "Nếu mẹ tắm cho con và cho con ăn bây giờ, con sẽ ngoan và ngủ suốt đêm nay chứ?" cô thì thầm với con gái, mỉm cười nhìn xuống đứa con xinh đẹp của cô. Cô bé bây giờ đã tăng lên 8 pounds, và đang hình thành lúm đồng tiền và những nếp trên khắp cơ thể nhỏ bé. Khi cô bé bắt đầu mỉm cười, Missy và Jed đã ngay lập tức rơi vào tình trạng đối đầu để xem ai có thể khiến cô bé cười toe toét đáng yêu thế, nhưng cô bé lại mỉm cười thường xuyên nhất với Derek.

Kathleen xem đồng hồ đeo tay. Derek đã gọi đến cửa hàng khi cô còn trong văn phòng bác sĩ và đã để lại 1 tin nhắn cho Sarah rằng anh sẽ về muộn vài giờ, vậy nên cô sẽ có thời gian cho Risa đi ngủ - cô hi vọng thế - và chuẩn bị bữa tối trước khi anh về nhà. Chọn cách thật rõ ràng, hay là cách dè dặt để cho anh biết nhận định của bác sĩ đây? Cô chưa bao giờ chuẩn bị một bữa tối lãng mạn trước đây, và cô tự hỏi cô có biến mình thành con ngốc hay không. Sau hết, Derek

là một bác sĩ; chẳng có gì là bí ẩn với anh, và làm sao có thể trở nên lãng mạn mà thiếu một chút bí ẩn?

Tay cô run lên hi cô chuẩn bị bồn tắm cho Risa . Làm cách nào mà có thể có sự lãng mạn giữa họ đây? Đó là sự hoàn trả nợ nần, là một phần của thỏa thuận giữa họ. Anh có thể đang mong đợi nó. Sự bí ẩn duy nhất là tại sao cô lại để bản thân mượt mồ hôi trước điều đó.

Risa thích tắm và với sự nghịch ngợm tự nhiên của trẻ con, đã chọn đêm đó để chơi đùa. Kathleen chẳng còn thấy tim mình gấp gáp nữa, vì cô thích thú nhìn thấy những cái chân nhỏ xíu đá đá. Mọi thứ đã khác biệt thế nào nếu như không có Derek! Cô có thể không bao giờ biết niềm vui được nhìn con cô vui vẻ tóe nước trong bồn tắm.

Nhưng cuối cùng bé cũng mệt, và sau khi được lau khô và mặc quần áo, con bé bú đói khát rồi ngủ luôn trên ngực Kathleen . Mỉm cười, Kathleen đặt con bé vào nôi và đắp cho bé tấm chăn mỏng. Bây giờ chính cô phải đi tắm, và cô sẽ thấy sạch sẽ và thơm tho. Derek thường về nhà vội vã, chuẩn bị để kết thúc quãng đời độc thân của anh.

Cô tắm, chuẩn bị bữa tối và để nóng nó trong lò nướng cho tới khi cô nghe thấy tiếng chìa khóa của Derek trong ổ, sau đó vội vã rót đồ uống cho họ và bày thức ăn trong khi anh treo áo khoác lên và rửa ráy. Mọi thứ đã sẵn sàng khi anh ngồi vào bàn với cô.

Như vẫn vậy, anh kéo cô vào anh để hôn; cô đã hi vọng anh sẽ hôn sâu hơn để chuyển thành sự đam mê, nhưng thay vì vậy anh dờn áp lực ấm áp của miệng anh đi và nhìn quanh. “Risa ngủ rồi à?” Anh nghe vẻ thất vọng.

“Vâng, con bé ngủ ngay sau khi tắm xong.” Cô cũng thấy thất vọng. Sao anh không hôn cô lâu hơn, hay ngay lập tức hỏi bác sĩ đã nói gì? Ồ, anh chắc phải biết mọi thứ đều ổn, nhưng cô vẫn thích anh có một chút háo hức.

Trong bữa tối, anh kể với cô về ca cấp cứu đã giữ anh lại bệnh viện. Chỉ khi cô chắc chắn rằng buổi gặp bác sĩ của cô đã trượt khỏi tâm trí anh và đang tự hỏi làm sao để đề cập tới nó thì anh hỏi thản nhiên, “Bác sĩ đã cho em thôi sự chăm sóc sức khỏe chưa?”

Cô cảm thấy nhịp tim cô tăng tốc. Cô hắng giọng, nhưng giọng cô vẫn hơi khàn một chút khi cô trả lời “Vâng. Cố ấy nói em đã trở lại bình thường, sức khỏe tốt.”

“Tốt.”

Đó là tất cả. Anh không đề cập tới nó nữa, nhưng cư xử giống như bất cứ đêm nào khác. Anh không vồ lấy cô và mang cô lên giường, và một cảm giác thất vọng khiến cô im lặng khi họ đọc báo và xem TV. Anh mãi mê với trận hockey, thứ cô chẳng hiểu gì. Cô thích bóng đá với bóng chày hơn. Cuối cùng cô đặt tờ báo cô đang đọc xuống và thử một lần nữa. “Em nghĩ em đi ngủ đây.”

Anh xem đồng hồ. “Được rồi. Anh sẽ xem trận đấu thêm một chút nữa. Anh sẽ vào đây sau nửa giờ.”

Cô chờ đợi một cách căng thẳng trong bóng tối, không thể thư giãn. Thật là hiển nhiên, anh không muốn tình dục với cô nhiều như cô nghĩ. Cô ấn tay mình lên mắt; có phải cô đã khiến mình ngốc nghếch suốt thời gian qua không? Có thể anh có ai đó khác chăm sóc những nhu cầu thể xác của anh rồi. Ngay khi suy nghĩ ấy hình thành, cô quên ngay nó đi . Derek . Anh đã thề chung thủy trong lời thề hôn nhân của họ, và Derek Taliferro là người đàn ông giữ lời.

Cuối cùng cô cũng nghe thấy tiếng vòi sen chảy, và vài phút sau anh vào phòng ngủ. Cô có

thể cảm thấy hơi nóng ẩm ướt của cơ thể anh khi anh trượt vào giữa tấm trải, và cô quay lại phía anh.

“Derek?”

“Hmm?”

“Anh mệt à?”

“Anh căng thẳng nhiều hơn là mệt.” Cô có thể thấy anh chăm chú xuyên qua bóng tối tới trần nhà. “Thật khó để thoát ra sau một trường hợp khó khăn như cái bọn anh gặp hồi chiều.”

Kathleen di chuyển tới gần anh hơn, tay cô đưa ra để chạm vào ngực anh. Những sợi lông quăn xoắn tít cù vào lòng bàn tay mang lại cho cô cảm giác thích thú và ấm áp. Đầu cô tìm thấy hõm vai anh, và mùi đàn ông sạch sẽ của da anh bao quanh cô. Cánh tay anh vòng quanh người cô, theo cách họ vẫn thường làm mỗi đêm trong bốn tuần qua. Rồi nó sẽ ổn thôi, cô tự nói với mình, và chờ đợi.

Nhưng anh không làm gì hơn là ôm cô, và cuối cùng cô quyết định anh đang chờ cô cho anh tín hiệu khuyến khích. Hăng giọng, cô thì thầm, “Em... bác sĩ nói rằng em đã ổn để... anh biết đấy. Nếu anh muốn, chuyện đó,” cô thêm vào một cách hấp tấp.

Chậm chạp Derek với lên và bật đèn ngủ lên, nâng người anh dậy trên khuỷu tay và nhìn xuống cô. Có một ấn tượng lạ lùng trong mắt anh, cái mà cô chưa từng thấy “Thế còn em?” anh hỏi bằng giọng thậm chí đôi khi khiến cô rùng mình. “Em có muốn cái mà ‘anh biết đấy’ không?”

“Em muốn làm anh hài lòng.” Cô có thể cảm thấy cổ họng cô tắc lại dưới cái nhìn chăm chăm không nao núng của anh. “Chúng ta đã thỏa thuận... và em nợ anh rất nhiều, ít nhất em...”

“Em chẳng nợ anh cái chết tiệt gì cả,” anh ngắt lời bằng giọng thô ráp cô rõ ràng nhận thấy. Di chuyển đột ngột, anh quay đi khỏi cô và ra khỏi giường, đứng đó nhìn trừng trừng xuống cô với sự giận dữ trong đôi mắt màu vàng rực sáng. Cô chưa bao giờ thấy Derek tức giận trước đó, cô nhận ra làn mồ trong cơn sốc, và anh bây giờ không chỉ tức giận, anh đang giận điên lên. Vì là Derek, anh kiểm soát cơn thịnh nộ của mình nhưng dù sao nó vẫn ở đó.

“Trước khi chúng ta kết hôn, anh đã nói với em chúng ta sẽ không làm tình mà không có sự quan tâm và cam kết; Anh chưa bao giờ nói một từ chết tiệt nào về thỏa thuận hay trả nợ. Cảm ơn, em yêu, nhưng anh không muốn sự từ thiện.” Anh túm lấy chăn và giận dữ rời khỏi phòng ngủ, bỏ lại Kathleen nằm trên giường nhìn chăm chăm vào điểm anh vừa đứng.

Cô lắc đầu, cô hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Sao máu lại dồn hết lên mặt cô thế này? Cô chỉ đang cố gắng trao lại cho anh một chút sự dịu dàng mà anh dành cho cô, nhưng anh không muốn cô. Cô bắt đầu run lên, nằm đó trên giường dần trở nên lạnh lẽo khi không có hơi ấm cơ thể của anh, nhưng không phải nhiệt độ làm cô rùng mình. Sự thiếu vắng anh khiến cô rùng mình; cô đã trở nên phụ thuộc vào anh quá nhiều đến nỗi giờ cô cảm thấy mất mát khi không có anh.

Cô đang khiến bản thân mình ngốc nghếch trong suốt thời gian qua. Cô đã không trao cho anh bất cứ thứ gì, thậm chí là sex.. Anh không cần cô theo bất cứ cách nào, mặc dù anh nói về sự quan tâm và cam kết. Cô có quan tâm anh, và cô đã cam kết để hôn nhân của họ thành hiện thực, nhưng anh vẫn không muốn cô, không phải cách mà cô muốn anh muốn. Nhưng sau cùng, tại sao anh nên như vậy? Anh đặc biệt, theo mọi cách, trong khi cô còn tệ hơn cả tầm thường;

cô đã, và vẫn, không được thêm muốn.

Hai bàn tay cô nắm lại thành nắm đấm khi cô nằm đó, cô gắng kiểm soát cơn rung mình dữ dội. Bố mẹ cô đã không muốn cô; họ đã trung tuổi khi cô sinh ra, và sự hiện diện của cô khiến họ gần như là xấu hổ. Họ dù sao cũng không phải những người hay thể hiện tình cảm, và họ chẳng có ý tưởng nào về việc phải làm gì với một đứa trẻ tò mò, hiếu động. Dần dần, đứa con đã học được rằng không được làm ồn hay gây rắc rối, nhưng cô cũng đã thiếu khát tình yêu thương đến nỗi cô đã cưới ngay người đàn ông đầu tiên hỏi cưới cô, và đi từ tệ đến tệ hơn nữa, bởi Larry cũng không muốn cô.

Larry chỉ muốn sống dựa vào cô và trang trại cô được thừa kế, và cuối cùng anh ta đã vắt kiệt trang trại rồi dời bỏ cô bởi cô không còn gì khác để cho anh ta.

Nó như thể cô cũng không có gì để co Derek, ngoại trừ Risa, nhưng dù sao Risa cũng là điều anh muốn. Derek nằm trên sofa, quai hàm anh siết chặt lại và cơ thể anh bùng cháy khi anh nhìn chăm chăm vào bóng tối. Chết tiệt, anh muốn cô nhiều đến nỗi khiến anh đau đớn, nhưng nó như bị thui vào bụng khi cô nói với anh rằng anh có thể sử dụng cơ thể cô vì cô “nợ” anh! Tất cả những tuần qua anh đã làm mọi thứ anh có thể để nuông chiều cô và khiến cô yêu anh, nhưng thỉnh thoảng anh cảm thấy như thể anh đang đâm đầu vào một bức tường đá. Cô chấp nhận anh, nhưng đó là tất cả, và anh muốn nhiều hơn là sự chấp nhận... nhiều hơn nhiều.

Cô đã nhìn anh ngay tức thì, với đôi mắt xanh thận trọng, như thể cố gắng đánh giá tâm trạng của anh và đoán trước những nhu cầu của anh, nhưng nó cần nhiều hơn sự chú tâm của một người phục vụ để làm hài lòng so với của một người vợ. Anh không cần một người phục vụ, nhưng anh liệu lĩnh mong muốn Kathleen thành vợ của anh. Anh cần cô chạm vào anh với ham muốn và tình yêu mãnh liệt mà anh có thể cảm thấy được cắt sâu bên trong cô, chỉ nếu khi cô thả chúng ra. Cái gì đã xảy ra với cô khiến cô đã kiềm nén phần bản chất yêu thương của cô với tất cả mọi người trừ Risa? Anh đã cố để nói với cô rằng cô có ý nghĩa nhiều thế nào với anh mà không đặt quá nhiều áp lực lên cô, và anh đã cố chỉ cho cô thấy, nhưng cô vẫn quay lưng lại với anh.

Có thể anh nên nhận điều cô đề nghị. Có thể sự thân mật trong cảm xúc sẽ theo sau sự thân mật thể xác. Chúa biết cơ thể anh nài xin khoái cảm và sự giải thoát từ việc làm tình; ít nhất anh có thể có điều đó. Nhưng cô đã nói với anh, khi anh hỏi cưới cô, những chuyện đã xảy ra với cô, và cô có thể không bao giờ có thể chấp nhận làm tình lại nữa; khi anh bình tĩnh, anh nhận ra cô đã đi cả quãng đường dài để thậm chí có thể đề nghị anh sử dụng cơ thể cô.

Nhưng nó chỉ là không đủ. Anh muốn xóa sạch cái bóng trong mắt cô, nhìn cô mỉm cười rực rỡ với anh. Anh muốn cơ thể mảnh mai của cô quần quai bên dưới anh trong cơn co thắt của khoái cảm; anh muốn nghe cô ca lên những từ ngữ yêu thương với anh; anh muốn cô cười nhiều hơn, mềm mại hơn và tin tưởng hơn. Chúa ơi, anh mới muốn cô tin tưởng làm sao! Nhưng trên hết, anh muốn tình yêu của cô, như là cơn khát tuyệt vọng của người lạc trong sa mạc vậy.

Tất cả mọi thứ đều đến rất dễ dàng với anh, bao gồm cả phụ nữ. Anh vừa mới ở tuổi vị thành niên trước khi những cô gái lớn tuổi hơn, và thậm chí cả phụ nữ, bắt đầu để ý tới anh. Đó có thể là sự trừng phạt xứng đáng khi anh lại yêu người phụ nữ bảo vệ những cảm xúc của cô sau một bức tường cao đến nỗi anh không thể tìm một con đường để vượt qua nó. Anh đã luôn biết phải làm gì trong bất cứ trường hợp nào, biết làm thế nào để mọi người làm điều anh muốn, nhưng với Kathleen thì anh lúng túng. Một cách nhẩn nhá anh thừa nhận với bản thân là những cảm xúc của anh có thể đang che phủ lý trí sáng suốt bình thường của anh nhưng anh không thể tách bản thân khỏi rắc rối. Anh muốn cô với sự thúc ép và hơi nóng khiến mọi thứ khác đều không còn ý nghĩa.

Anh đã bị cơn thịnh nộ và tâm trạng thất vọng bao phủ đến nỗi không nghe thấy cô vào phòng. Đầu tiên anh biết sự hiện diện của cô là khi cô chạm nhẹ vào vai anh, rồi vội vã rút lại như thể cô sợ phải chạm vào anh. Ngạc nhiên, anh quay đầu lại để nhìn cô quì bên cạnh ghế sofa; bóng tối đã che được nét mặt cô, nhưng không thể giấu được sự căng thẳng trong giọng trầm của cô.

“Em xin lỗi,” cô thì thầm. “Em không muốn làm anh xấu hổ. Em biết em không có gì đặc biệt, nhưng em đã nghĩ anh có thể muốn...” Giọng cô ngập ngừng khi cô cố gắng và thất bại để tìm đúng từ cô muốn. Cuối cùng cô từ bỏ và đơn giản là tiếp tục. “Em thề em sẽ không đặt anh vào tình huống như thế lần nữa. Em chẳng giỏi về điều đó chút nào cả. Larry đã nói em thật kinh khủng...” Giọng cô lại tắt một lần nữa, và khuôn mặt tái nhợt của cô quay đi như là cô không thể đối mặt với anh, thậm chí là trong bóng tối.

Đây là lần đầu tiên cô đề cập tới chồng cũ của cô một cách tự nguyện, và tên của anh ta khiến Derek nâng người dậy trên khuỷu tay, kích động bởi đây là cơ hội đột ngột để biết có chuyện gì xảy ra giữa Kathleen với người đàn ông đó. “Chuyện gì đã xảy ra?” Giọng anh tràn đầy sự đòi hỏi rõ ràng, và trong lúc này Kathleen quá dễ bị tổn thương để từ chối.

“Anh ta đã cưới em vì trang trại, vậy nên anh ta có thể sống dựa vào nó mà không cần làm việc.” Những từ ngữ của cô đều đều, nhưng giọng cô hơi rung lên đã phản bội lại sự bình tĩnh giả tạo. “Anh ta cũng không muốn em; em không thể đoán được bất kì ai sẽ muốn, không thậm chí cả bố mẹ em. Nhưng Larry đã sử dụng em bất cứ khi nào anh ta có nhu cầu và không thể vào thị trấn; anh ta đã nói em cũng hữu dụng, bởi mặc dù em kinh khủng thế nào trên giường thì có em vẫn tốt hơn là không có gì. Cuối cùng anh ta cũng không thể lấy thêm dù là bao nhiêu tiền từ trang trại nữa, và anh ta nộp đơn li dị để có thể chuyển tới cái gì đó tốt hơn. Lần cuối cùng em gặp anh ta, anh ta... anh ta lại sử dụng em. Em đã cố ngăn anh ta lại, nhưng anh ta say và bạo lực, và anh ta làm em đau. Anh ta đã nói nó là một món quà chia tay bởi không người đàn ông nào sẽ quan tâm đến em nữa. Anh ta đúng, phải không?”

Chậm chạp, run rẩy, cô nâng mình dậy trên đôi chân và ngồi cạnh anh trong bóng tối. “Em chỉ muốn làm gì đó cho anh,” cô thì thầm. “Anh đã làm quá nhiều, trao cho em quá nhiều, và em không có gì cho anh trừ điều đó. Em sẽ trao cho anh cả mạng sống của em nếu anh cần. Nhưng dù sao, em cũng không để cách em yêu anh khiến anh xấu hổ nữa đâu. Em đoán tất cả những gì anh muốn từ em là được ở một mình.”

Rồi cô đi, im lặng quay về phòng ngủ, và Derek nằm trên ghế sofa một mình lạnh lẽo, trái tim anh đập thình thịch bởi những gì cô đã nói.

Bây giờ anh biết phải làm gì.

Chương 9

Kathleen đã có hàng năm trời luyện tập để giấu cảm xúc của cô sau khuôn mặt trống rỗng, và đó chính là điều cô làm vào ngày hôm sau khi đi làm. Cô nói chuyện với khách hàng như thường lệ, chơi đùa với Risa và tán gẫu với Sarah, người mà cô đã phát triển một tình bạn ấm áp. Làm bạn với Sarah không hề khó khăn; người phụ nữ lớn tuổi trầm lắng và thật sự tốt bụng. Chỉ trong vòng vài ngày, Kathleen đã dễ dàng hiểu tại sao những đứa con của cô tôn thờ cô và người chồng to lớn, mạnh mẽ của cô thì nhìn cô như thể toàn bộ thế giới xoay quanh cô.

Nhưng Sarah cũng có trực giác nhạy bén, và vào giờ ăn trưa cô nhìn vào Kathleen với sự

hiếu biết. Biết rằng đôi mắt thấu hiểu ấy đang chiếu chiếu lên cô khiến Kathleen rụt vào sâu trong vỏ bọc của mình, bởi cô không thể để bản thân nghĩ về đồng lõa xộn mà cô đã tạo ra.

Cô không thể tin vào điều cô đã nói. Cô thấy thật khiếp hãi khi cô thực sự đã thốt lên với anh rằng cô yêu anh, sau khi anh đã làm rõ một cách đau đớn là anh không để ý tới cô, thậm chí chỉ là tình dục. Cô đã không có ý đó, cô chỉ vừa mới tự khám phá ra điều đó và cô vẫn đang quay cuồng trong cơn sốc. Điều khó khăn nhất cô từng làm là rời phòng ngủ sáng nay; cô đã trở nên cứng rắn để đối mặt với anh, chỉ để nhận ra anh đã đi tới bệnh viện rồi. Bây giờ cô lại buộc bản thân mình cứng rắn lần nữa, nhưng các mạch đập của cô đều bùng lên, và cô biết cô không thể làm vậy nếu cô lặp lại cảnh tượng nhục nhã ấy trong tâm trí cô.

Sarah đặt túi đồ thuê lên quầy hàng và nhìn thẳng vào mắt Kathleen. “Cháu có thể nói đây không phải việc của cô nếu cháu muốn” cô nói nhẹ nhàng, “nhưng có thể sẽ hữu ích khi nói về chuyện đó đấy. Đã có chuyện gì xảy ra à? Cháu có vẻ rất...buồn suốt cả ngày.”

Chỉ có Sarah mới miêu tả tình trạng của Kathleen là buồn, nhưng sau một khoảnh khắc ngạc nhiên cô nhận ra đó chính xác là điều cô cảm thấy. Cô đã làm hỏng mọi thứ và một nỗi buồn đến ghệt thở đè nặng trên vai cô, bởi cô yêu anh quá nhiều, và chẳng có gì để trao anh, chẳng có gì anh muốn. Những thói quen đã ăn sâu và cô vừa mở miệng để phủ nhận cảm xúc của mình thì cổ họng cô nghẹn lại. Cô chẳng nhận bất cứ gì khác ngoài sự tốt bụng và tình bạn của Sarah; cô không thể nói dối cô ấy. Nước mắt làm nhức nhối mắt cô, và cô nhanh chóng quay đi để che giấu chúng.

“Kathleen,” Sarah thì thầm, với qua bàn để nắm lấy tay Kathleen và bao bọc chúng trong tay cô ấy. “Bạn bè là để trò chuyện; Cô không biết cô đã làm được gì suốt những năm qua mà không có bạn bè. Derek đã giúp cô vượt qua quãng thời gian khó khăn nhất trong đời cô, mặc dù khi ấy cậu ấy chỉ là một cậu bé. Cô sẽ làm bất cứ điều gì cho cậu ấy... và cho cháu, nếu cháu nói cho cô biết chuyện gì xảy ra.”

“Cháu yêu anh ấy” Kathleen rên rỉ, và nước mắt trào ra.

Sarah nhìn bối rối. “Tất nhiên là cháu như vậy rồi. Tại sao nó lại là vấn đề?”

“Anh ấy không yêu cháu.” Một cách thô bạo cô kéo lại một bàn tay mình và lau gò má. “Anh ấy chỉ thương hại cháu.”

Đôi mắt xanh lá của Sarah mở lớn. “Thương hại cháu? Cậu ấy tôn thờ cháu!”

“Cô không hiểu,” Kathleen nói, lắc đầu mình trong nỗi thất vọng. “Cô nghĩ rằng anh ấy kết hôn với cháu vì anh ấy yêu cháu, nhưng anh ấy không thể. Anh ấy chỉ cưới cháu vì Risa, đó là cách duy nhất để anh ấy có con bé.”

“Derek yêu trẻ con,” Sarah thừa nhận. “Cậu ấy yêu tất cả trẻ con nhưng cậu ấy không lấy tất cả các bà mẹ của chúng. Cậu ấy có thể nói với cháu rằng đó là lý do của cậu ấy và cháu có thể tin vào điều đó bởi đó là điều duy nhất cháu muốn tin, nhưng cô không tin điều đó một phút nào. Chắc chắn bây giờ cháu đã chú ý rằng cậu ấy xoay sở mọi thứ như thế nào; nếu cái gì đó không phù hợp, cậu ấy sẽ khiến các thứ quay tròn tới khi nó đúng như cách cậu ấy muốn. Cậu ấy bảo cháu kết hôn với cậu ấy bằng cách sử dụng lý lẽ duy nhất cậu ấy nghĩ cháu sẽ nghe theo, nhưng Risa không phải là mục tiêu chính của cậu ấy, là cháu cơ.”

“Cô sẽ không nói thế nếu cô thấy anh ấy đêm qua.” Kathleen nói với chút đau đớn. Cô nhìn chằm chằm vào Sarah, tự hỏi cô có nên làm trọn vẹn nốt sự nhục nhã của mình bằng cách thừa nhận mọi thứ không, chỉ để nhận ra rằng một khi cô đã bắt đầu nói, thật khó khăn để dừng lại hơn là tiếp tục. “Cháu đã nói với anh ấy rằng bác sĩ đã giải phóng cho cháu...” Cô lấy một hơi

thở sâu. “Cháu đã cố để anh ấy làm tình với cháu và anh ấy b-b-bùng nổ như một ngọn núi lửa. Anh ấy đã tức giận đến nỗi khiến cháu phải sợ đấy.”

Đôi mắt của Sarah mở to một cách vĩ đại. “Derek? Derek mất bình tĩnh á?”

Cô gật đầu một cách điên cuồng. “Anh ấy không muốn cháu, Sarah; anh ấy không bao giờ muốn. Anh ấy chỉ muốn Risa. Anh ấy trên thực tế là hoàn hảo; tất cả các y tá ở bệnh viện đều sẽ nằm xuống và để anh ấy bước trên mình họ nếu anh ấy muốn. Anh ấy khỏe mạnh và tốt bụng, và anh ấy đã làm mọi thứ anh ấy có thể để chăm sóc chúng cháu; Cháu nợ anh ấy quá nhiều đến mức cháu không bao giờ có thể bắt đầu trả lại cho anh ấy. Cháu chỉ muốn cho anh ấy s-s-sẽ, nếu như không có gì khác, nhưng anh ấy thậm chí còn không muốn điều đó từ cháu. Tại sao anh ấy nên thế chứ? Anh ấy có thể có bất cứ người phụ nữ nào anh muốn.”

Sarah gập tay cô lại và trao cho Kathleen cái nhìn chăm chăm thật lâu. “Chính xác,” cô nói miễn cưỡng.

Kathleen chớp mắt. “Gì ạ?”

“Cô đồng ý với cháu. Derek có thể có bất cứ người phụ nữ nào cậu ấy muốn. Cậu ấy chọn cháu.”

“Nhưng anh ấy không muốn cháu!”

“Trong bao nhiêu năm cô biết cậu ấy, cô chưa bao giờ nghe thấy hay nhìn thấy Derek mất kiểm soát. Cho tới tận bây giờ,” Sarah nói. “Nếu cậu ấy mất bình tĩnh với cháu, chỉ bởi vì cháu đã chạm được vào cậu ấy sâu hơn bất cứ người nào khác trước đó. Có vài người ngáng chân Derek, nhưng khi họ làm vậy, cậu ấy chưa bao giờ mất kiểm soát hay thậm chí là cao giọng. Cậu ấy không cần phải làm vậy; một cái nhìn từ cậu ấy có thể làm cháu co rúm lại. Sự kiểm soát của cậu ấy là phi thường, nhưng cậu ấy không thể kiềm chế được với cháu. Cháu có thể làm tổn thương cậu ấy, Chúa mới có thể làm cậu ấy tức giận. Tin cô đi, cậu ấy yêu cháu nhiều tới mức nó sẽ có thể khiến cháu sợ hãi nếu cháu biết cậu ấy cảm thấy thế nào. Đây có thể là lý do cậu ấy để cháu nghĩ rằng cưới cháu để cậu ấy có Risa. Risa thật đáng yêu, nhưng Derek có thể có bao nhiêu đứa trẻ của chính mình nếu trẻ con là cái cậu ấy muốn.”

“Thế tại sao anh ấy không làm tình với cháu đêm qua?” Kathleen khóc.

“Cậu ấy đã nói gì?”

“Anh ấy nói anh ấy không cần sự từ..từ thiện của cháu.”

“Tất nhiên là cậu ấy không muốn rồi. Trong tất cả mọi thứ Derek muốn từ cháu, điều đó còn chẳng có trong danh sách ấy chứ. Cậu ấy cũng sẽ không muốn sự biết ơn đâu. Cậu ấy còn nói gì khác nữa?”

Kathleen dừng lại, nghĩ ngợi, và rồi đột ngột như thể một cánh cửa bật mở. “Anh ấy còn nói gì đó về sự quan tâm và cam kết, nhưng anh ấy không.. Cháu đã không nghĩ anh ấy có ý...” Giọng cô tắt dần và cô nhìn chăm chăm vào Sarah.

Sarah trao cho cô một cái khịt mũi không đúng kiểu quý cô. “Kathleen, cháu bò vào giường với cậu ấy đêm nay và nói với cậu ấy cháu yêu cậu ấy, chứ không phải cháu biết ơn cậu ấy thế nào và cháu nợ cậu ấy nhiều ra sao. Tin cô đi, Derek sẽ đón nhận mọi thứ từ đó. Cậu ấy sẽ bị trượt, hay có thể nằm bất mọi thứ tốt hơn đêm qua. Nhưng cậu ấy cũng chưa từng yêu trước đây, vậy nên cảm xúc của cậu ấy bây giờ còn đang bị cản trở.”

Sự chắc chắn của Sarah đã mang Kathleen ra khỏi sự thất vọng, và lần đầu tiên cô bắt đầu hi vọng. Nó có đúng không? Có thể nào anh yêu cô không? Cô chưa bao giờ được yêu trước đây, và nó khiến cô sợ hãi khi nghĩ rằng người đàn ông mạnh mẽ, hoàn hảo và lòng lầy đó cũng cảm nhận về cô cũng giống cách cô cảm nhận về anh. Cô co rúm lại khi nghĩ về việc biến kế hoạch của Sarah thành hành động, bởi cô sẽ đặt trái tim cô, toàn bộ cuộc đời cô vào sự liều lĩnh đó, và nó sẽ vượt quá sức chịu đựng của cô nếu anh từ chối cô lần nữa.

Tim cô đập một cách điên cuồng khi cô lái xe về nhà chiều hôm ấy khiến cô cảm thấy muốn ốm, và cô buộc bản thân thở sâu. Risa bắt đầu nhặng xị, và cô trao cho con bé cái nhìn phiền lòng. “Làm ơn mà, không phải tối nay,” cô cầu xin bằng giọng thấp. “Con đã rất ngoan đêm qua mà, làm lại lần nữa nhé, được không?”

Nhưng Risa vẫn tiếp tục nhặng xị và cựa mình để tìm được tư thế thoải mái. Kathleen chỉ còn cách khu căn hộ có vài tòa nhà, vậy nên cô tiếp tục lái xe, nhưng các dây thần kinh của cô phải chống lại nỗ lực để lờ đi đứa trẻ đang khóc dù chỉ là một lúc. Khi cô vào bãi đỗ xe và cắt ngang một chiếc ô tô, cô cảm thấy đau đớn vì nhẹ nhõm khi cô mở khóa ghế của Risa và bế cô bé lên vai.

“Đây đây,” cô ngâm nga, vuốt ve cái lưng tí hon. “Mẹ đây rồi. Con cảm thấy vắng vẻ sao?” Risa ngừng những tiếng nấc và những tiếng khóc liên tục khi Kathleen thu hết mọi thứ vào tay cô và lễ bước lên căn hộ. Cô có cảm giác nôn nao là Risa sẽ không có một buổi tối êm đẹp.

Vừa khi cô chạm tới cánh cửa, nó mở ra và Derek đứng đó. “Anh về sớm,” cô nói yếu ớt.

Cô không thể đọc được nét mặt anh khi anh vớ ra để bế đứa bé. “Anh đã nghe thấy con bé cầu nhau khi em tới hành lang,” anh nói, lờ đi lời nhận xét của Kathleen khi ôm con bé một bên vai và giải thoát Kathleen khỏi túi tã giấy. “Sao em không đi tắm và thư giãn trong khi anh sắp xếp cho con bé; sau đó chúng ta sẽ có một bữa tối yên tĩnh và nói chuyện nhỉ?”

Cô bước vào căn hộ và chớp mắt ngạc nhiên. Chuyện gì thế này? Có một cây thông Giáng sinh ở góc nhà được trang trí với dây kim tuyến và đồ trang trí tự làm, trong khi đèn đủ màu đang sáng nhấp nháy dịu dàng. Có hàng đống những hộp quà được gói dưới gốc cây, và những cành thông tỏa mùi thơm khắp không khí, trong khi những cây nến trắng tỏa sáng rực rỡ trên bàn. Một album nhạc Giáng sinh đang phát trên đài, tiếng chuông nhảy nhót bên tai cô.

Căn hộ trông hoàn toàn bình thường khi cô đi sáng nay. Cô đặt tay lên lồng ngực. “Nhưng giờ là tháng hai,” cô phản đối, giọng cô lấp đầy sự ngạc nhiên.

“Bây giờ là Giáng sinh,” Derek nói chắc chắn. “Tháng nào không quan trọng. Đi tắm đi em.”

Sau đó họ sẽ nói chuyện. Ý nghĩ ấy khiến cô vừa sợ hãi vừa hồi hộp, bởi cô chẳng biết mong đợi điều gì. Anh đã làm việc này suốt ngày hôm nay, điều có nghĩa là anh đã nhờ ai đó thay anh ở bệnh viện. Và anh đã tìm cây thông Giáng sinh ở đâu vào tháng hai chứ? Nó là một cái cây thật, không phải đồ nhân tạo, vì vậy chắc anh phải tự chặt nó. Và những gì ở trong mấy cái hộp dưới gốc cây? Anh cũng không thể tìm thấy một cái cây nào trên đất nước. Nó chỉ là không thể. Vậy mà nó đã thế.

Mặc cho chỉ dẫn của anh là thư giãn, cô vội vã tắm, không thể nhượng bộ bất cứ sự trì hoãn nào. Khi cô vào phòng trẻ, Derek đã tắm xong và đang mặc quần áo cho Risa. Risa đã yên ổn và đang khua quanh những nắm tay trong khi con bé tạo ra những tiếng nửa la hét nửa thảm thì nó mới học được gần đây. Kathleen chờ cho tới tận khi bé đã xong xuôi mới bế lên để cho bú. Khi cô yên vị trên ghế đu cô nhìn Derek không chắc chắn, tự hỏi anh có định ở lại trong

phòng không. Rõ ràng là anh như vậy, bởi anh dựa người vào tường, cặp mắt màu vàng ấm áp nhìn vào cô. Chậm chạp cô cúi cúc áo và để trần lồng ngực, đặt Risa vào đấy. Cái miệng đói khát bé nhỏ của con bé ngậm chặt núm vú với sự háu ăn đến buồn cười, và trong một lúc cô quên hết mọi thứ trừ đứa bé và sự thân mật đặc biệt này. Sự yên lặng lấp đầy căn phòng, trừ tiếng động của Risa gây ra khi con bé bú.

Kathleen giữ mắt nhìn xuống, vuốt ve con bé và đu đưa một lúc lâu sau khi cái nút ở ngực cô ngừng lại. Derek đi xa khỏi bức tường, và cuối cùng cô phải nhìn vào anh khi anh liếc xuống và với áp lực của một ngón tay, thả cái núm vú khỏi miệng đứa bé. “Con bé ngủ rồi,” anh thăm thì, và đặt con bé vào trong nôi. Sau đó anh quay lại với Kathleen, nhu cầu nóng bỏng trong mắt anh khi anh nhìn vào ngực trần của cô, và cô đỏ mặt khi nhanh chóng cài áo lại.

“Bữa tối,” anh nói bằng giọng căng thẳng.

Sau đó cô không thể chắc chắn cô đã xoay sở thế nào để ăn, nhưng Derek đặt đĩa trước mặt cô và bảo cô ăn. Anh đợi tới khi họ ăn xong rồi mới nắm tay cô và dẫn cô vào phòng sinh hoạt, nơi cây thông bắt mắt kia vẫn nhấp nháy những ánh đèn vui nhộn. Cô nhìn xuống cảnh tượng quá khứ, và cổ họng cô đột nhiên nghẹn lại vì nước mắt. Cô không thể nhớ được một buổi lễ mừng Giáng sinh thực sự nào trước đó; nó chỉ không phải là một phần truyền thống của gia đình cô. Nhưng cô có thể nhớ đã nhìn thấy các bức tranh về một gia đình tụ tập quanh một cái cây, với tình yêu tỏa sáng trên khuôn mặt mỗi người khi họ cười và mở những món quà, và cô có thể nhớ nỗi đau đớn dai dẳng cô cảm thấy trước sự thân mật đó.

Cô hắng giọng. “Anh đã xoay sở để tìm cái cây ở đâu vậy?”

Anh trao cho cô cái nhìn ngạc nhiên, như thể tự hỏi sao mà cô có thể nghĩ tìm một cái cây Giáng sinh là khó với anh. “Anh có một người bạn trồng chúng,” anh giải thích bằng cái kiểu bình thản của mình.

“Nhưng... tại sao?” Một cách vô ích, cô diễn tả toàn bộ căn phòng.

“Bởi anh nghĩ đó là những gì chúng ta cần. Tại sao Giáng sinh lại nên bị hạn chế vào một thời gian nhất định, khi chúng ta cần nó tất cả mọi lúc? Nó là về trao tặng, phải không? Trao tặng và yêu thương.”

Nhẹ nhàng anh đẩy cô ngồi xuống sàn trước cái cây, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô và với tới món quà gần nhất, một hộp nhỏ được gói trong giấy màu đỏ tươi với một sợi ruybăng màu vàng. Anh đặt nó vào lòng cô, và Kathleen nhìn chăm chú xuống nó qua màn nước mắt nóng hổi đột nhiên làm che mờ tầm nhìn của cô. “Anh đã cho em quá nhiều,” cô thì thầm. “Làm ơn, Derek. Em không muốn lấy bất kì thứ gì khác nữa. Em không bao giờ có thể hoàn trả được...”

“Anh không muốn nghe bất cứ từ nào khác về việc trả lại anh,” anh cắt ngang, đặt tay anh vòng quang cô và kéo cô lại gần anh. “Yêu không cần trả lại, bởi không có gì sánh được ngoại trừ tình yêu, và đó là tất cả những gì anh từng muốn từ em.”

Cô bắt được hơi thở, và cô nhìn chăm chăm lên anh với đôi mắt xanh lá ướt át. “Em yêu anh quá nhiều tới mức đau đớn,” cô nói khi nén lại một tiếng thổn thức.

“Shh, em yêu,” anh thì thầm, hôn lên trán cô. “Đừng khóc mà. Anh yêu em và em yêu anh; thế sao điều đó lại khiến em khóc nhỉ?”

“Bởi vì em không giỏi chuyện yêu thương. Làm sao anh có thể yêu em? Thậm chí bố mẹ em còn không yêu em!”

“Đó là thiếu sót của họ. Làm sao anh có thể không yêu em? Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, là ở trong chiếc xe tải cũ với cánh tay em cuộn tròn quanh bụng để bảo vệ đứa bé, nhìn chăm chăm vào anh với đôi mắt xanh lá sợ hãi nhưng không bị đánh bại, Anh đã bị hạ gục luôn.. Anh đã mất một lúc mới nhận ra chuyện gì xảy ra, nhưng khi anh đặt Risa vào vòng tay em và thấy em nhìn cô bé với khuôn mặt sáng lên với quá nhiều yêu thương đến nỗi thật nhức nhối khi nhìn vào em, anh đã biết. Anh cũng muốn tình yêu đó dành cho anh. Tình yêu của em quá dữ dội và mạnh mẽ, em yêu, nó được dồn nén từ sâu thẳm trong em tất cả những năm qua. Không nhiều người có thể yêu như vậy, và anh muốn tất cả điều đó cho mình.”

“Nhưng anh không biết em!”

“Anh đã biết đủ,” anh nói êm ả, nhìn vào cái cây, mắt anh bình thản với sự nhận thức sâu bên trong mà ít người có được. “Anh biết anh muốn em. anh muốn em, Kathleen, chính em. Anh không muốn em đi nhón chân xung quanh, sợ làm một việc gì khác cách anh sẽ làm. Anh muốn em cười với anh, vút đồ vào anh khi em tức giận. Anh muốn ngọn lửa trong em, cũng như tình yêu, và anh nghĩ anh sẽ mất trí nếu em không yêu anh đủ để trao nó cho anh. Điều cuối cùng anh muốn là sự biết ơn.”

Cô lật lên xuống chiếc hộp nhỏ lên tay mình. “Nếu yêu là trao đi, vậy tại sao anh không để em trao anh bất cứ thứ gì? Em cảm thấy thật vô dụng.”

“Em không vô dụng,” anh nói một cách dữ dội. “Trái tim anh không thể đập nếu không có em. Nghe nó có giống như vô dụng không?”

“Không,” cô thì thầm.

Anh đặt một ngón tay dưới cằm cô và nâng mặt cô lên, mỉm cười khi nhìn vào mắt cô. “Anh yêu em,” anh nói. “Bây giờ em có thể đáp lại những từ ngữ đó với anh.”

“Em yêu anh.” Trái tim cô lại nện thình thịch, nhưng không khó để nói lên những từ đó, cô chú ý đến chúng. Những từ ngữ anh nói như tiếng chuông reo. Sau đó cô nhận ra chuông thực sự đang reo; đài đang chơi một bản ngắn về chuông Giáng sinh. Một nụ cười trên môi cô khi cô nhìn vào những ánh sáng lấp lánh. “Anh đã thực sự làm điều này chỉ cho em sao?”

“Umm, đúng vậy,” anh nói, ngả đầu anh xuống để rúc vào tai cô và vuốt ve đường cong quai hàm cô. “Em đã trao cho anh Giáng sinh tuyệt vời nhất trong đời anh; Anh đã có em và đứa bé Giáng sinh xinh đẹp cùng một lúc. Anh đã nghĩ anh nên trao lại cho em một Giáng sinh, để em cho em thấy em có ý nghĩa với anh nhiều thế nào. Mở quà của em đi.”

Với những ngón tay run run, cô tháo lớp giấy bọc và mở chiếc hộp nhỏ. Một chiếc mề đay bằng vàng thanh nhã hình trái tim tỏa sáng lấp lánh trên lớp vải satin trắng. Cô nhấc nó lên, Những mắt xích tinh vi của chuỗi dây trượt trên những ngón tay cô như mưa vàng.

“Mở nó ra đi,” Derek thì thầm. Cô dùng móng tay để mở nó, và nhận ra nó không chỉ là một chiếc mề đay 2 mặt đơn giản. Có nhiều hơn một ngăn trong đó. Có 2 ngăn để đựng hai bức ảnh; sau đó cô nâng phần ngăn cách đã được làm khéo léo lên và tìm thấy chỗ để hơn hai bức. “Ảnh của chúng ta sẽ ở ngăn thứ nhất,” anh nói. “Của Risa sẽ ở phía đối diện chúng ta, và của những đứa con tương lai của chúng ta sẽ ở ngăn thứ hai.”

Cô lật chiếc mề đay lại. Ở đằng sau được khắc, Em đã có trái tim anh; đây chỉ là một dấu hiệu của nó - Chồng yêu của em, Derek.

Nước mắt lại làm nhòe mắt cô khi cô móc cái mề đay vào tay mình và đưa nó lên môi.

Anh đặt món quà khác to hơn vào lòng cô. “Mở cái này nữa,” anh thúc giục nhẹ nhàng.

Có một tấm thiệp nhỏ ở ngay bên trên cái hộp khi cô mở nó ra. Cô phải chùi nước mắt đi trước khi cô có thể đọc được lời đề tặng: Thậm chí trong suốt đêm, mặt trời cũng chiếu sáng ở nơi nào đó. Thậm chí trong suốt mùa đông lạnh nhất, ở nơi nào đó vẫn có chim sơn ca. Đây là chim sơn ca của em, em yêu, vì vậy em sẽ luôn có chú chim sơn ca của mình bất kể mùa đông có lạnh thế nào. Bên trong hộp là một hộp nhạc phủ men trắng với một chú chim sơn ca bằng sứ đậu ở trên, cái đầu tí hon của nó vươn lên như chuẩn bị hát, đôi mắt đen nhỏ sáng và vui vẻ. Khi cô nâng phần trên lên, chiếc hộp nhạc bắt đầu chơi một bản vui vẻ, âm thanh ngân vang như tiếng chim.

“Mở hộp này nữa” Derek nói, đặt một chiếc hộp khác lên lòng cô và lau nước mắt cho cô bằng tay anh.

Anh chồng hết hộp này tới hộp khác lên lòng cô, chẳng để cho cô có thời gian để xem món quà trước khi để cô mở hộp khác. Anh trao cho cô một chiếc vòng tay được khắc tên họ lên đó, một chiếc áo len dày sang trọng, đồ lót bằng lụa khiến cô đỏ mặt, đôi dép thỏ bunny đi trong nhà khiến cô bật cười, nước hoa, bông tai, album và sách kỷ niệm, và cuối cùng là một chiếc áo ngủ màu kem bằng ren và lụa bắt lấy hơi thở của cô bởi sự quyến rũ đáng yêu của nó.

“Đó là cho sự hưởng thụ của anh” anh nói bằng giọng sâu lắng, nhìn vào cô theo cái cách khiến mạch máu đập nhanh hơn.

Một cách táo bạo, cô nâng đầu lên, dừng lại với môi cô chỉ cách môi anh có vài inch. “Và cho cả em nữa” cô thì thầm, gần như đau đớn vì háo hức để nếm vị của miệng anh, để biết được cảm nhận của cơ thể anh trên cơ thể cô. Cô đã không biết tình yêu có thể cảm thấy như một dòng chảy mạnh mẽ cuộn trào lên trong cơ thể cô với hơi nóng, sự xúc động mạnh mẽ và ham muốn không thể tin nổi.

“Và cả em nữa” anh đồng ý, bắt lấy miệng cô với sự thành thạo nóng bỏng chậm rãi. Môi cô tự động tách ra cho anh, và lưỡi anh hòa vào điệu nhảy yêu đương với lưỡi cô. Cô thút thít, cắn tay cô đưa lên để níu lấy cổ anh khi mạch máu bắt đầu đập thình thịch bên tai cô. Cô cảm thấy nóng, quá nóng để có thể chịu được, và cả thế giới dường như đang nghiêng ngả. Sau đó cô cảm thấy mát thấm phía dưới cô, và Derek bên trên cô. Cơ thể mạnh mẽ của anh đẩy cô lên sàn, nhưng nó không chút đau đớn. Miệng anh không hề rời miệng cô khi anh cởi áo cô và trải nó mở rộng ra, bàn tay anh quay lại để mơn trớn trên đường cong bầu ngực trần của cô.

Chưa bao giờ trong trí tưởng tượng của cô hay những giấc mơ của cô, cô lại nghĩ rằng yêu có thể hoang dại ngây ngất như Derek đã chỉ cho cô. Anh chậm rãi, bị mê hoặc bởi da thịt như lụa của cô dưới đôi tay anh, hương vị của cô trong miệng anh, áp lực không ngưng nghỉ của chân cô quanh hông anh khi cô cong người lên một cách mất trí áp vào anh, cầu xin điều gì đó mà cô không hoàn toàn hiểu rõ. Sự ngây thơ của cô trong hành động đó cũng khiến gọi với anh như là đôi môi đầy đặn, gợi tình hay cái nhìn mê mẩn trong đôi mắt xanh lá của cô vậy. Anh kiên nhẫn với cô mặc cho sự căng thẳng đến khổ sở và nhu cầu của chính anh, xoa dịu cô bất cứ khi nào một cơn xúc động mạnh mẽ nào làm cô giật mình. Khuôn ngực đầy đặn, đáng yêu của cô là của anh, đôi hông đầy đặn của cô là của anh, vòng eo lụa là của cô là của anh.

Cô khóc òa lên, cơ thể cô đột ngột áp vào cơ thể anh khi cuối cùng anh cũng vào trong cô với sự chăm sóc tuyệt vời, khiến cô trở thành vợ anh về mặt thể xác cũng như con tim. Họ yêu nhau ở đó ngay trên tấm thảm, vây quanh bởi những món quà anh tặng cô và phủ đầy những giấy bọc tươi sáng đã bọc chúng. Những ngọn nến cháy bùng với khung cảnh màu trắng dịu nhẹ, và những ánh đèn đầy màu sắc thú vị trên cây chiếu ánh sáng rực rỡ lên người đàn ông và phụ nữ đang quấn lấy nhau trong sự im lặng sau cuộc làm tình.

Derek đứng lên và bế Kathleen trong đôi tay cơ bắp của anh. “Em yêu anh” cô thì thầm, rải những nụ hôn lên khắp cổ họng anh.

Cơ thể trần truồng của cô tỏa sáng yếu ớt như ngà, với ánh đèn phản chiếu đồ trang sức trong suốt lên làn da cô. Anh nhìn xuống cô với biểu cảm vừa làm cô sợ hãi vừa tán thưởng cô, cái nhìn của một người đàn ông mạnh mẽ người yêu thương quá nhiều đến nỗi anh vô dụng trước nó. “Chúa tôi, anh yêu em,” anh nói bằng giọng run run, sau đó liếc quanh căn phòng. “Anh đã định chờ; Anh đã muốn em mặc chiếc váy ngủ anh mua cho em, và anh đã muốn em được thoải mái trên giường của chúng ta.”

“Anh thoải mái ở bất cứ nơi nào có anh,” cô đảm bảo với anh bằng đôi mắt lấp lánh, và anh ôm cô chặt hơn vào anh khi anh mang cô tới phòng của họ. Hầu hết những món quà của anh dành cho cô vẫn còn ở trên sàn phòng khách, nhưng hai trong số đó đang được nắm chặt trong tay anh: chiếc mề đay hình trái tim và chiếc hộp nhạc chim sơn ca. Mùa đông lạnh nhưng trái tim cô thì không. Cô sẽ luôn luôn có chim sơn ca của mình và ký ức về Giáng Sinh thực sự đầu tiên của cô để sưởi ấm cô trong khi chú chim sơn ca hát bản tình ca dành cho cô.

The end.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>